Nr. 42
16 OKTOBER 1965
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS

van de Rebellenclub

* verrassing voor alle vrienden van SJORS

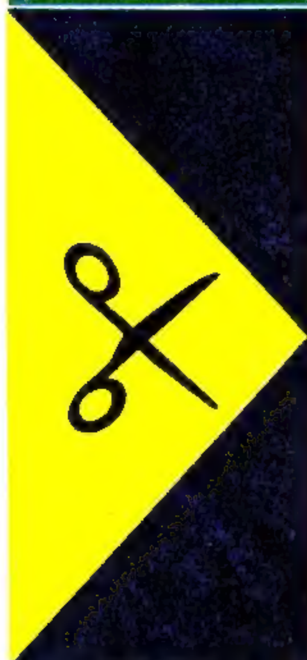

Alle kinderen, die Sjors lezen, kunnen voor maar 36 cent (voor verzend- en administratiekosten) in het bezit komen van de hierboven afgebeelde mooie speldjes van SJORS en SJIMMIE, WINNETOU, BILLIE TURF en DINKIE. Iedereen zal graag gebruik maken van deze leuke verrassing. Knip de bon uit en stuur deze vlug op aan SJORS, Nassauplein 3, Haarlem.

VOLG PRECIES DEZE AANWIJZINGEN OP:

1. Plak deze waardebon op de achterkant van een briefkaart.
2. Plak aan de voorkant van de briefkaart, naast de 10 cents postzegel, nog 36 cent EXTRA aan postzegels.
3. Vul duidelijk je naam en adres in op de waardebon en adresseer de briefkaart aan SJORS, Nassauplein 3, Haarlem.
4. Alleen briefkaarten met een waardebon zijn geldig.
   In een van de volgende Sjorsnummers komt nog eens een WAARDEBON.

WAARDEBON

PLAK OP DE BRIEFKAART 36 CENT EXTRA AAN POSTZEGELS, DAN ONTVANG JE BINNENKORT DE 4 PRACHTIGE SPELDJES. JE ZULT WEL EVEN GEDULD MOETEN HEBBEN, WANT ALLE VRIENDEN VAN SJORS WILLEN GRAAG DE SPELDJES EN HET VRAAGT HEEL WAT TIJD OM ZE TE VERZENDEN. MAAR ZE KOMEN!!

Vul duidelijk je naam en adres hier in!

Ik ontvang SJORS per post / per agent*

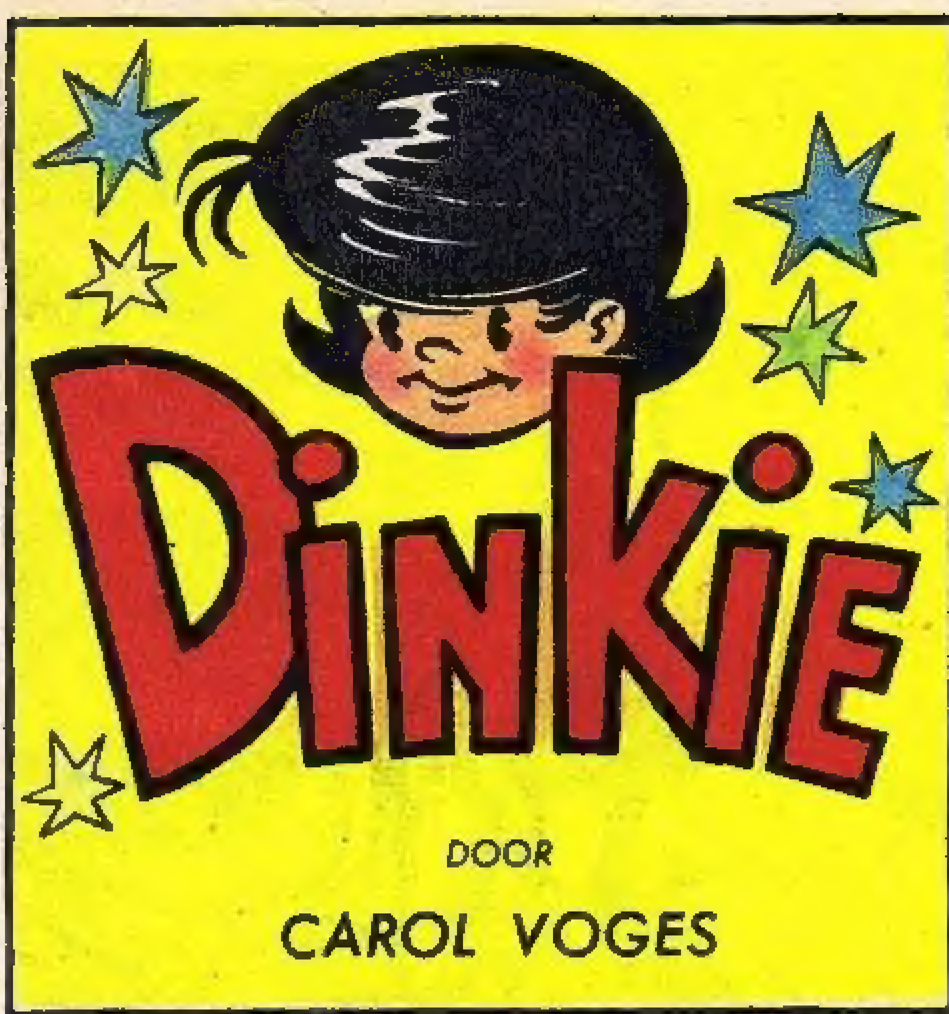
Naam: ....

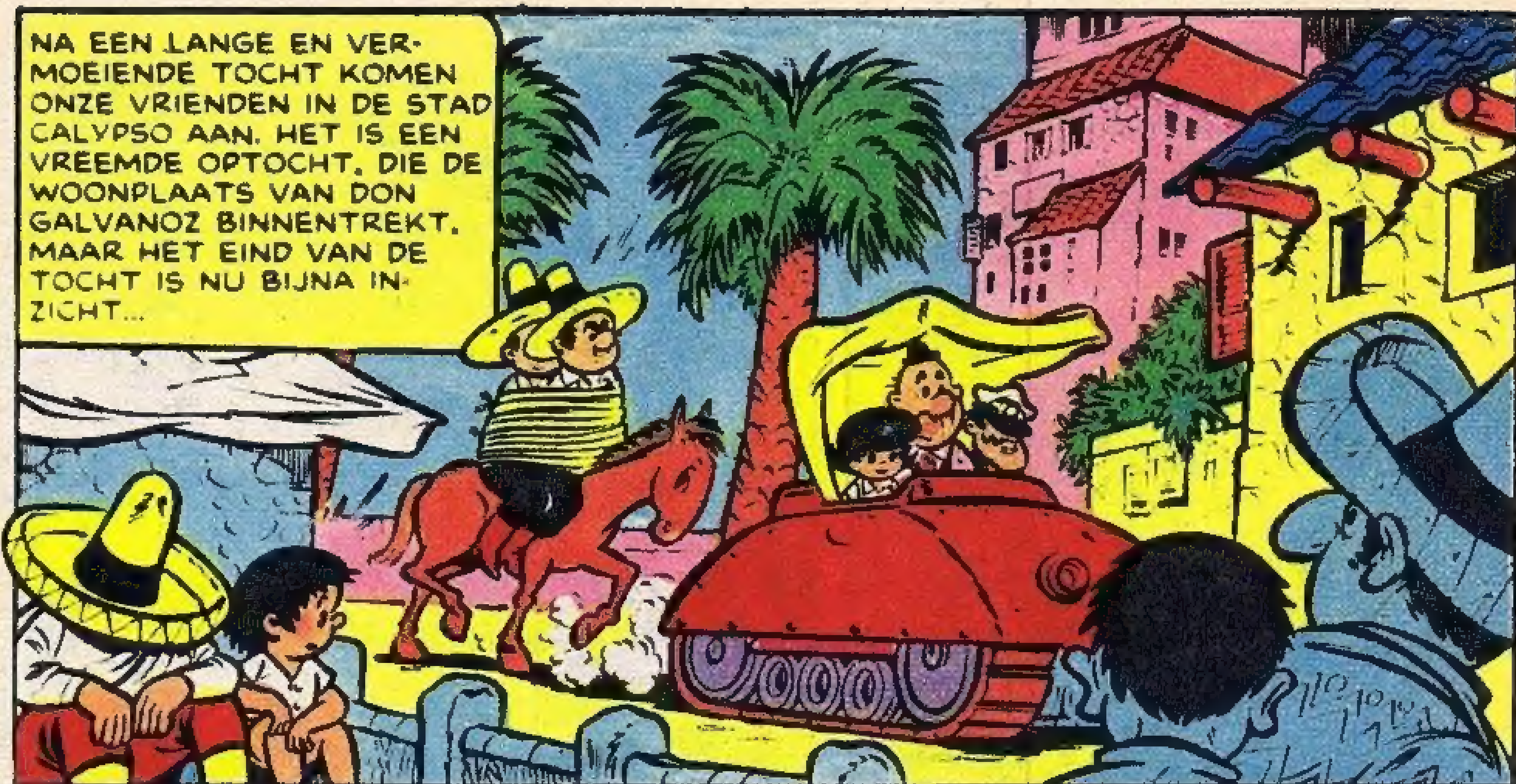
Adres: ....

Plaats: ....

Prov.: ....

* doorhalen wat niet van toepassing is!

DINKIE
DOOR
CAROL VOGES

NA EEN LANGE EN VERMOEIENDE TOCHT KOMEN ONZE VRIENDEN IN DE STAD CALYPSO AAN. HET IS EEN VREEMDE OPTOCHT, DIE DE WOONPLAATS VAN DON GALVANOZ BINNENTREKT. MAAR HET EIND VAN DE TOCHT IS NU BIJNA IN-ZICHT...

AGENT, WILT U EEN PAAR DAPPERE, MAAR AFGETOBDE VREEMDELINGEN, DIE EEN LANGE REIS ACHTER DE RUG HEBBEN, VERTELLEN, WAAR HET HUIS VAN EEN ZEKERE DON GALVANOZ STAAT?
WILT U MIJ DAN EERST EENS VERTELLEN, WAT DEZE VREEMDE OPTOCHT MOET VOORSTELLEN?

DAT IS EEN LANG VERHAAL, AGENT, TE LANG OM HIER GAUW EVEN TE VERTELLEN. BOVENDIEN HEBBEN WIJ HAAST. DE TWEE SCHURKEN DIE WIJ MET ONS MEEVOEREN, MAG U INTUSSEN WEL VAST IN DE BOEIEN SLAAN!

MM, JA... HET WEMELT HIER IN HET LAND VAN BOEVEN EN SCHAVUITEN. EENS EVEN IN MIJN BOEKJE KIJKEN BIJ HET HOOFDSTUK „OPSPORING EN AANHOUDING". DAN WEET IK IN EEN WIP, WIE DIE KERELS ZIJN!

NEE MAAR!! ALLE MENSEN! DAT IS HAAST ONMOGELIJK! HET IS NIET TE GELOVEN!

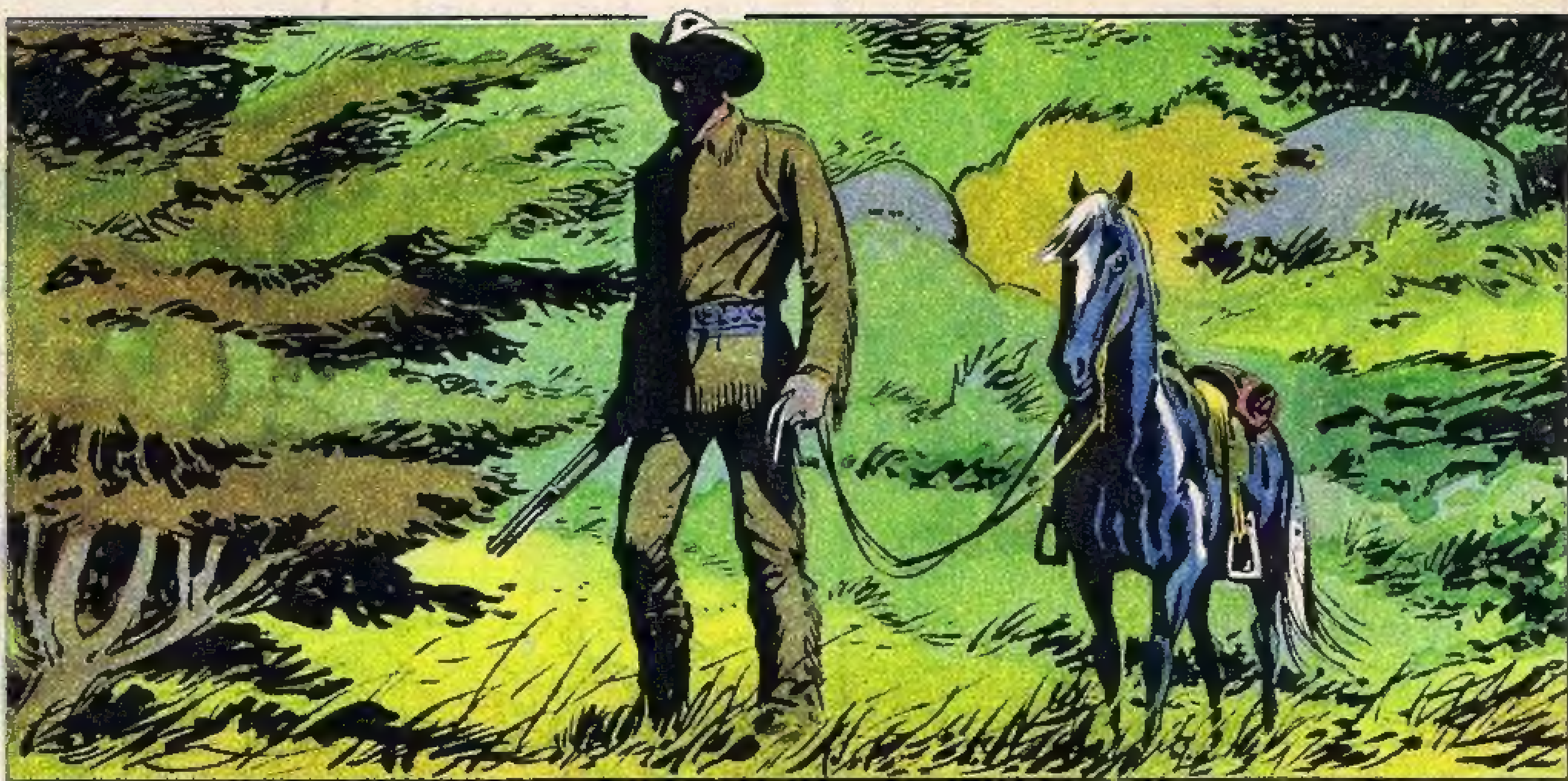

ZE ZIJN HET ECHT! HET ZIJN TWEE AARTSBEDRIEGERS, TWEE BOEVEN VAN DE BOVENSTE PLANK. HET IS NIET TE GELOVEN. MAAR JULLIE ZIJN ER GLOEIEND BIJ, MIJNE HEREN!

SAMBAROLA, MIJN VADERLAND, IS DOOR HET DAPPERE GEDRAG VAN DRIE VREEMDELINGEN BEVRIJD VAN EEN STEL OPROERKRAAIERS. BRAVO! IK ZAL ZE PERSOONLIJK GAAN OPSLUITEN! HEEL GOED WERK!

WIJ VINDEN HET OOK ERG FIJN, DAT DEZE TWEE KERELS EINDELIJK ACHTER SLOT EN GRENDEL KOMEN TE ZITTEN. MAAR WIE IS DIE GALVANOZ NU EIGENLIJK EN WAAR KUNNEN WE HEM VINDEN?

!
MENSEN, LAAT IK KORT ZIJN. DON GALVANOZ IS DE NIEUWE, PAS GEKOZEN PRESIDENT VAN SAMBAROLA. HET ZAL MIJ EEN EER ZIJN U BIJ HEM TE BRENGEN!

DE ZOON VAN
DE BEREJAGER

EEN BLANKE!
GELUKKIG VOOR U! ALS IK EEN INDIAAN WAS GEWEEST, HAD U NU GEEN HAAR MEER GEHAD!

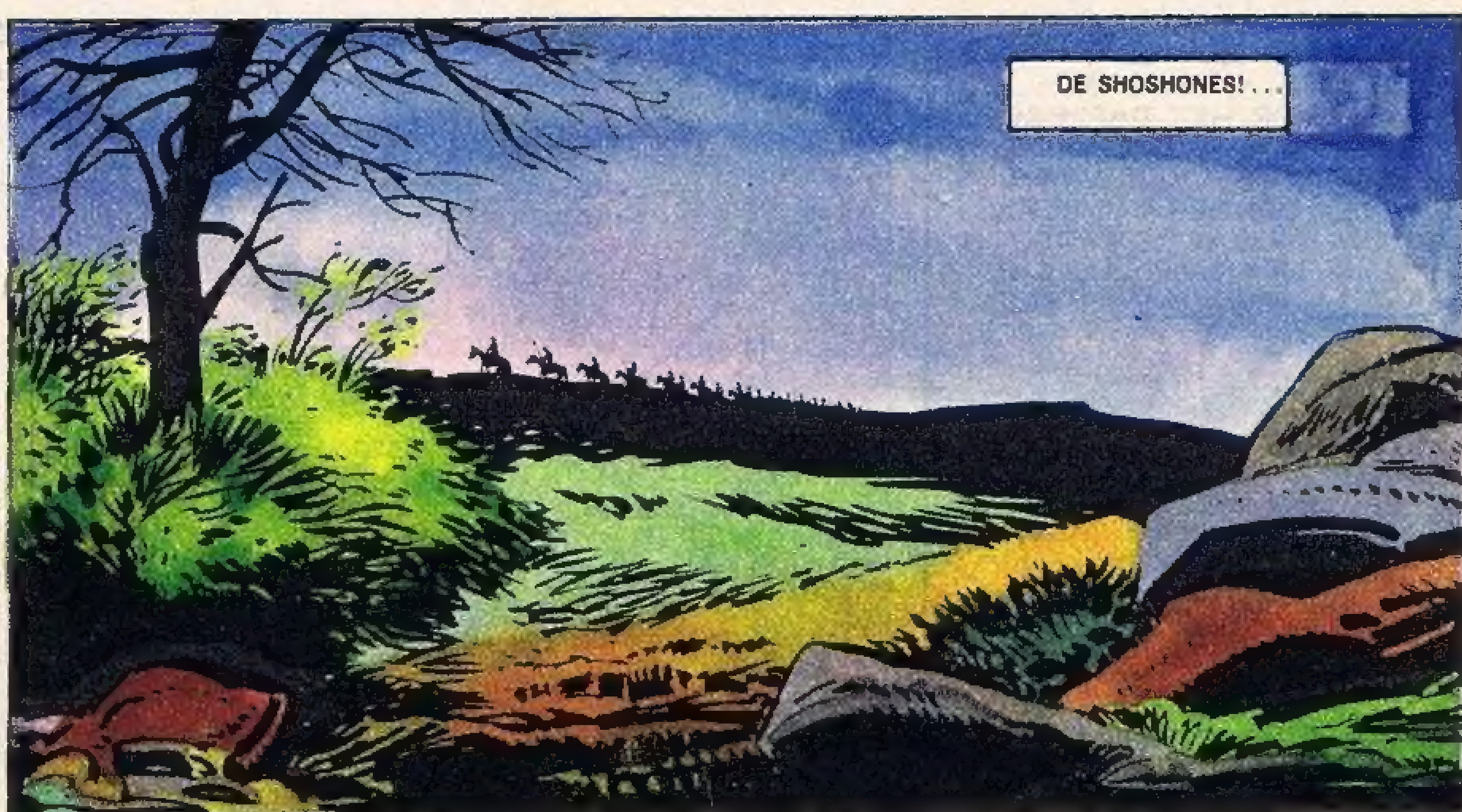

OVERIGENS VERBAAST HET ME DAT DIKKE JEMMY EN HOBBLE-FRANK ZO MAAR DOOR HET GEBIED VAN DE SHOSHONES REIZEN.

WAT? KENT U ONS DAN?
WIE BENT U EIGENLIJK?

WACHT EENS! DAT GEWEER... IK HERKEN U! U BENT... OLD SHATTERHAND!
OLD SHATTERHAND!...

HOE KOMT HET DAT JE VRIEND DAVY NIET BIJ JE IS, JEMMY?
HIJ WACHT IN DE VALLEI. WIJ HEBBEN ONZE METGEZELLEN DAAR GELATEN OM UW SPOREN TE VOLGEN.

HEE, KIJK DAAR EENS!

DE SHOSHONES!...

GA ER VANDOOR! IK BLIJF HIER, WANT IK MOET OP WINNETOU WACHTEN!

ZE HEBBEN ONS NOG NIET GEZIEN. LATEN WE VLUG NAAR HET KAMP RIJDEN.

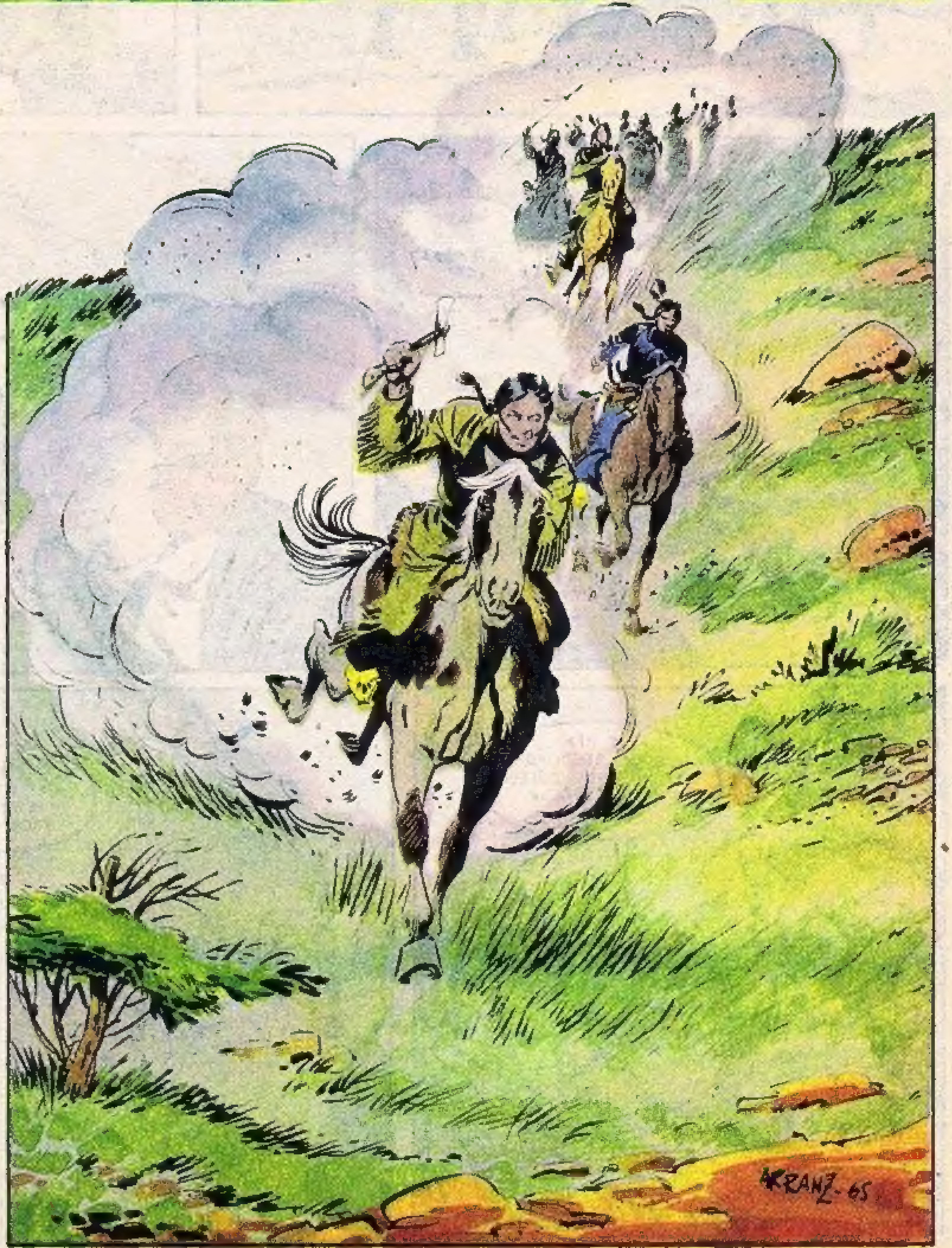

LIGGEN!

BEWEEG JE NIET!

DE INDIANEN RIJDEN VLAK LANGS OLD SHATTERHAND, MAAR ZIEN HEM NIET.

OEF! TWEE BLANKE RUITERS! DAAR-GINDS!

GRIJP HEN!

RAADSELS ROND DE EDELWEISS-SCHOOL

Hugo is uit het politiebureau gevlucht. De vriendinnen nemen afscheid van de onderwijzer en gaan hem zoeken...

DE VRIENDINNEN KIJKEN DE JONGEN VERBAASD AAN

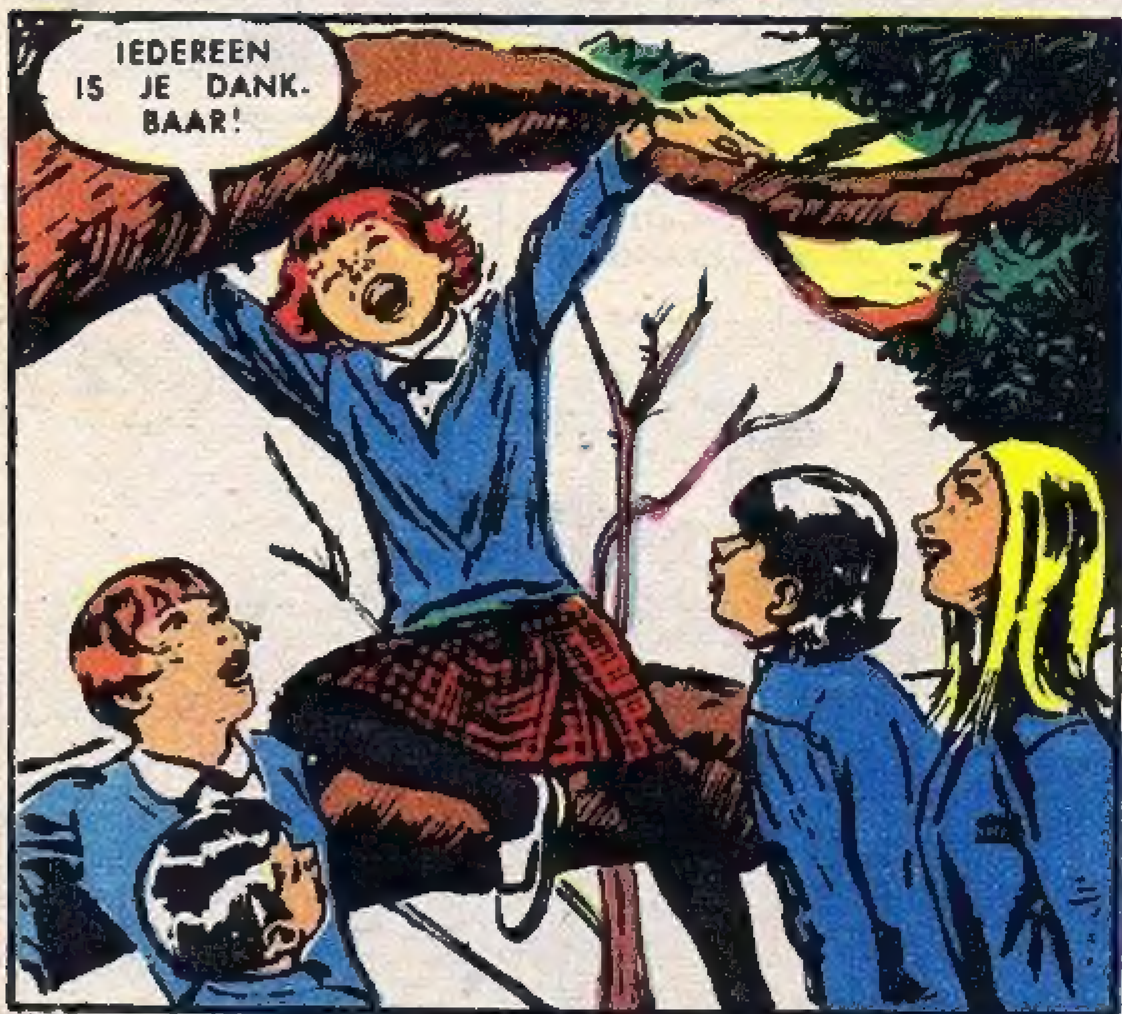

JULLIE HEBBEN HET GEHOORD! IK WIL HIER WEG!

JE DOET NET OF JE EEN DIEF BENT!...

EN JE BENT JUIST EEN HELD!

DANK ZIJ JOU ZIJN WIJ LEVEND UIT DIE GROT GEKOMEN!

BOVENDIEN HEEFT DE POLITIE DANK ZIJ JOU EEN STEL SMOKKELAARS GEPAKT!

IEDEREEN IS JE DANKBAAR!

JULLIE OVERDRIJVEN...

IK BEN EEN NIETSNUT, DIE JULLIE IN MOEILIJKHEDEN GEBRACHT HEEFT...

DIE MOEILIJKHEDEN ZIJN OPGELOST. MAAK JE DAAR GEEN ZORGEN OVER!

JE HOEFT HELEMAAL NIET WEG UIT DEZE STREEK. DE AANKLACHTEN TEGEN JE ZIJN INGETROKKEN!
MEEN JE DAT?

DE GEVAARLIJKE OPDRACHT

Sergeant Framboise en de soldaten Pipeau en Flagada worden achtervolgd door een zeer vasthoudende Engelsman...

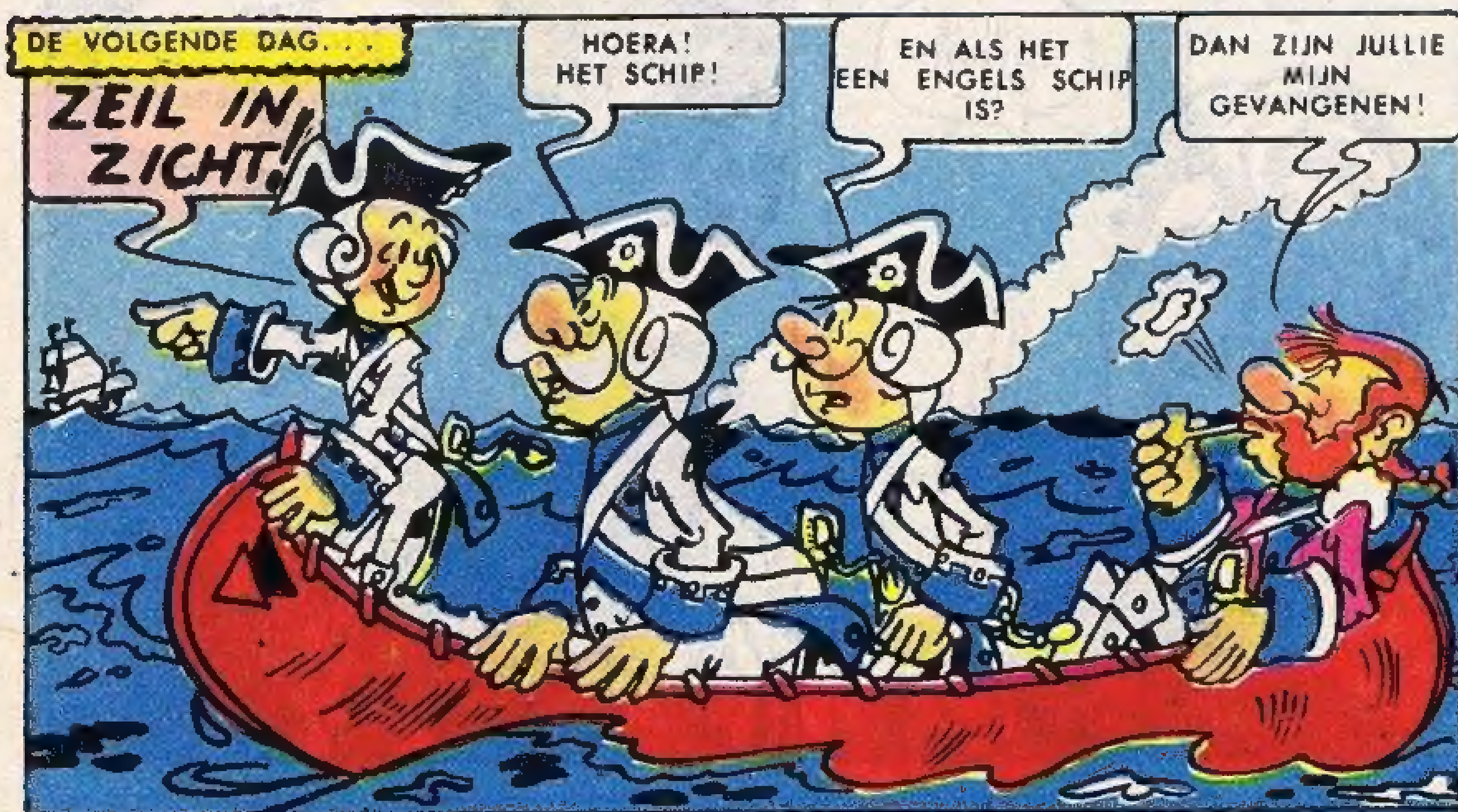

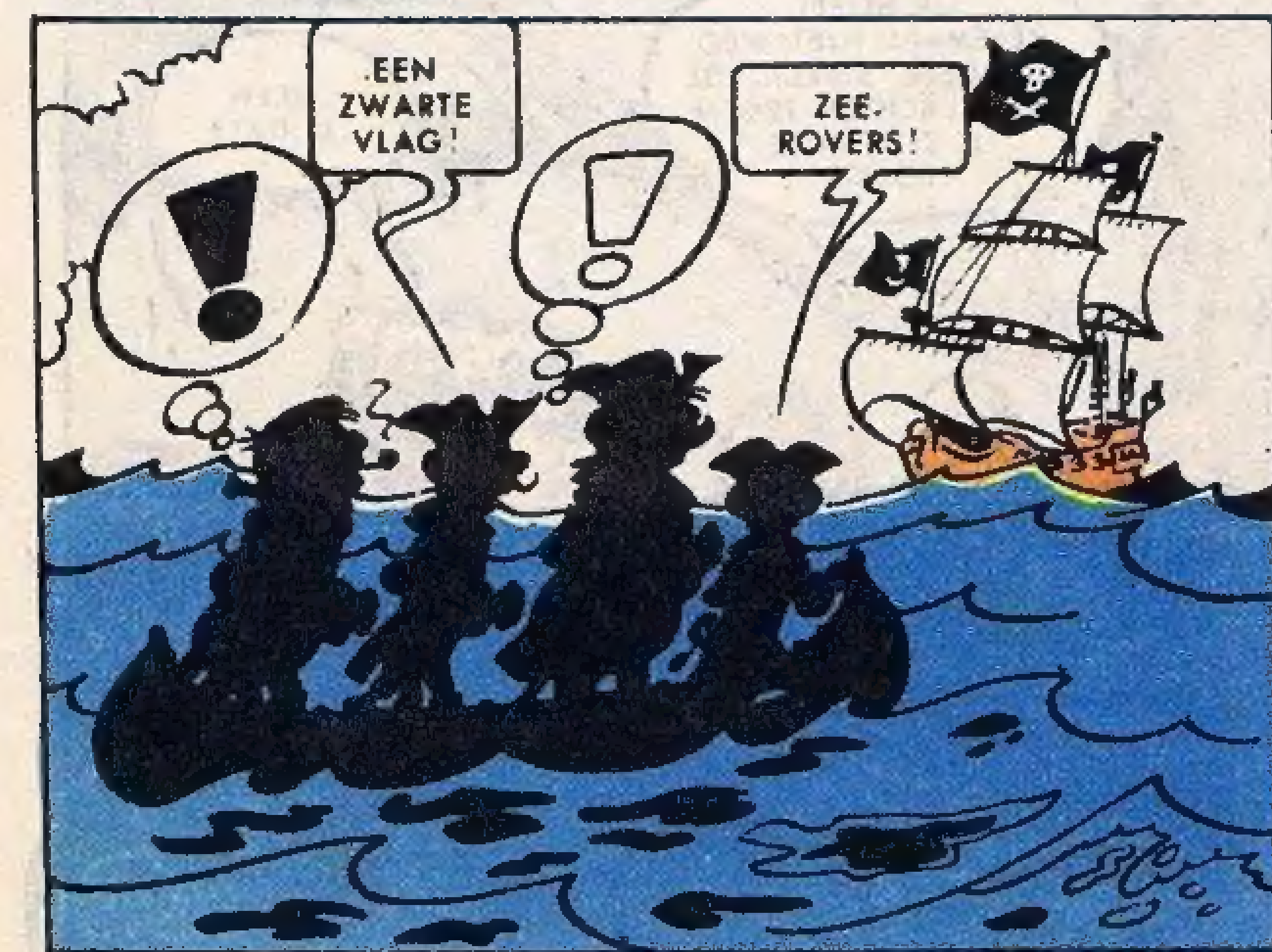

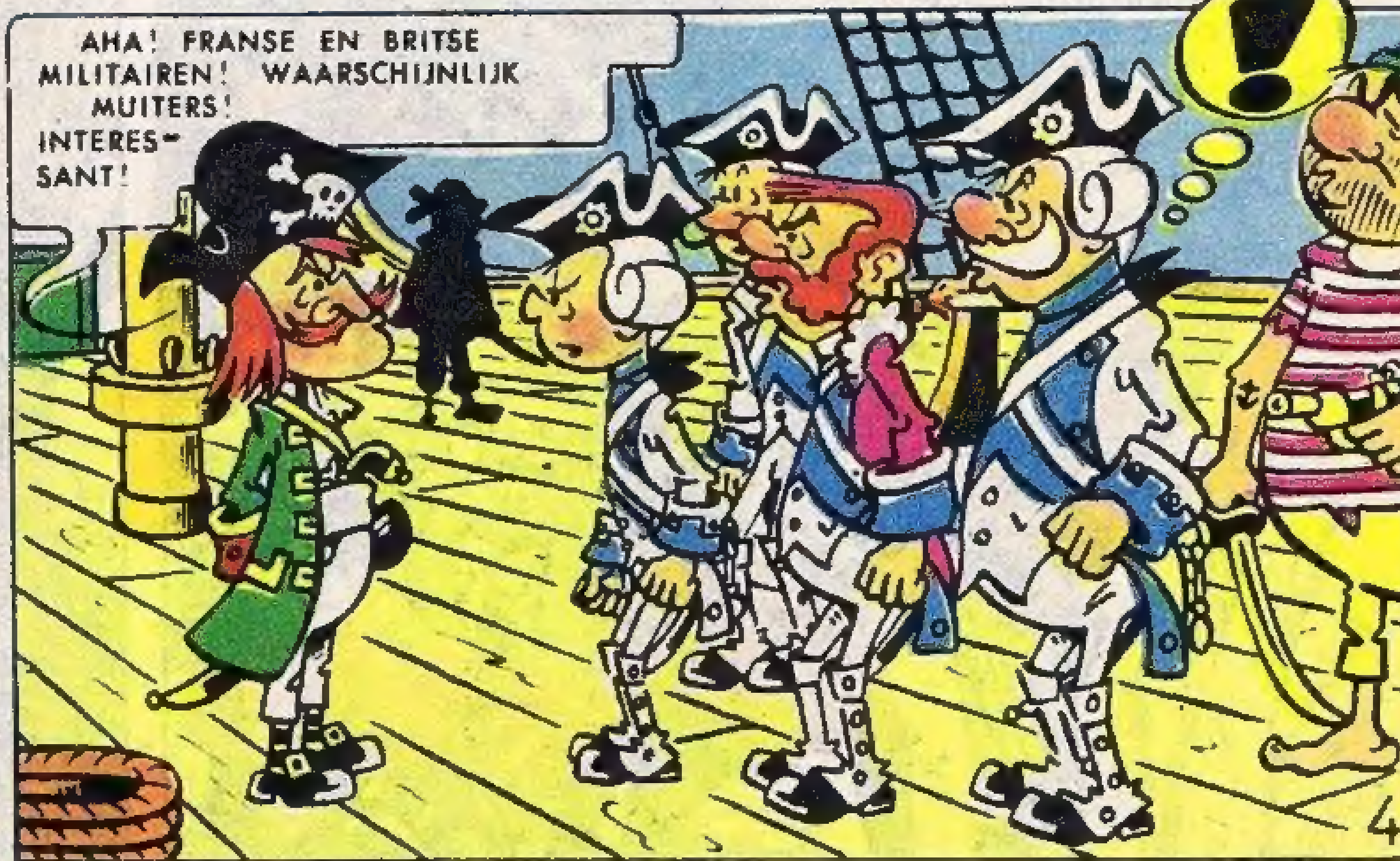

WAT? IK, SERGEANT FRAMBOISE, EEN MUITER?. . . DAT ZAL IK JE BETAALD ZETTEN.
HUP, SERGEANT!
OM DE EER VAN HET REGIMENT!
SLA EROP!.

GOOI ZE IN HET RUIM!
ALLEEN DE EER IS GERED!

LATEN WE SAMSAM DOEN TEGEN DE ZEEROVERS.
EEN SOORT WAPEN-STILSTAND?
AKKOORD, BRITSE MAKKER!
HEE, ONZE SOEP!

DAT IS GEEN SOEP, DAT IS SNERT!
NOU, EN?

EET DIE ZELF MAAR OP!..

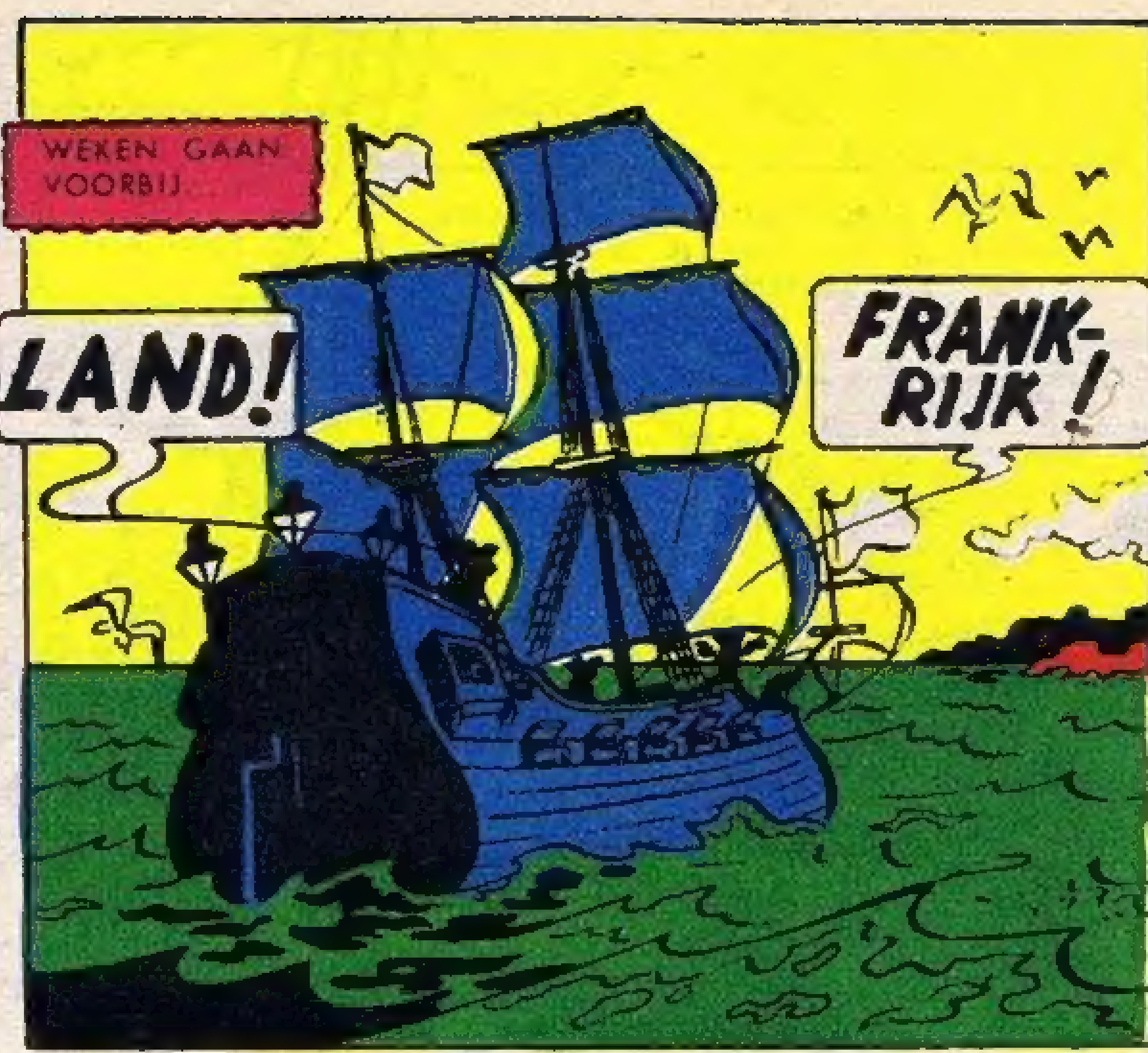

DAT IS TWEE!. . .
DAT IS DRIE!. . .

DAT IS ELF!. . .
DAT IS TWAALF!
OP NAAR DE TWINTIG!

WAT DOEN WE MET DE GE-VANGENEN, KAPITEIN?
VERMAKEN JULLIE JE ER MAAR MEE.

KNOOP ZE AAN DE HOOGSTE MAST!
VOORUIT, MANNEN! ENTEREN DIE LUI!

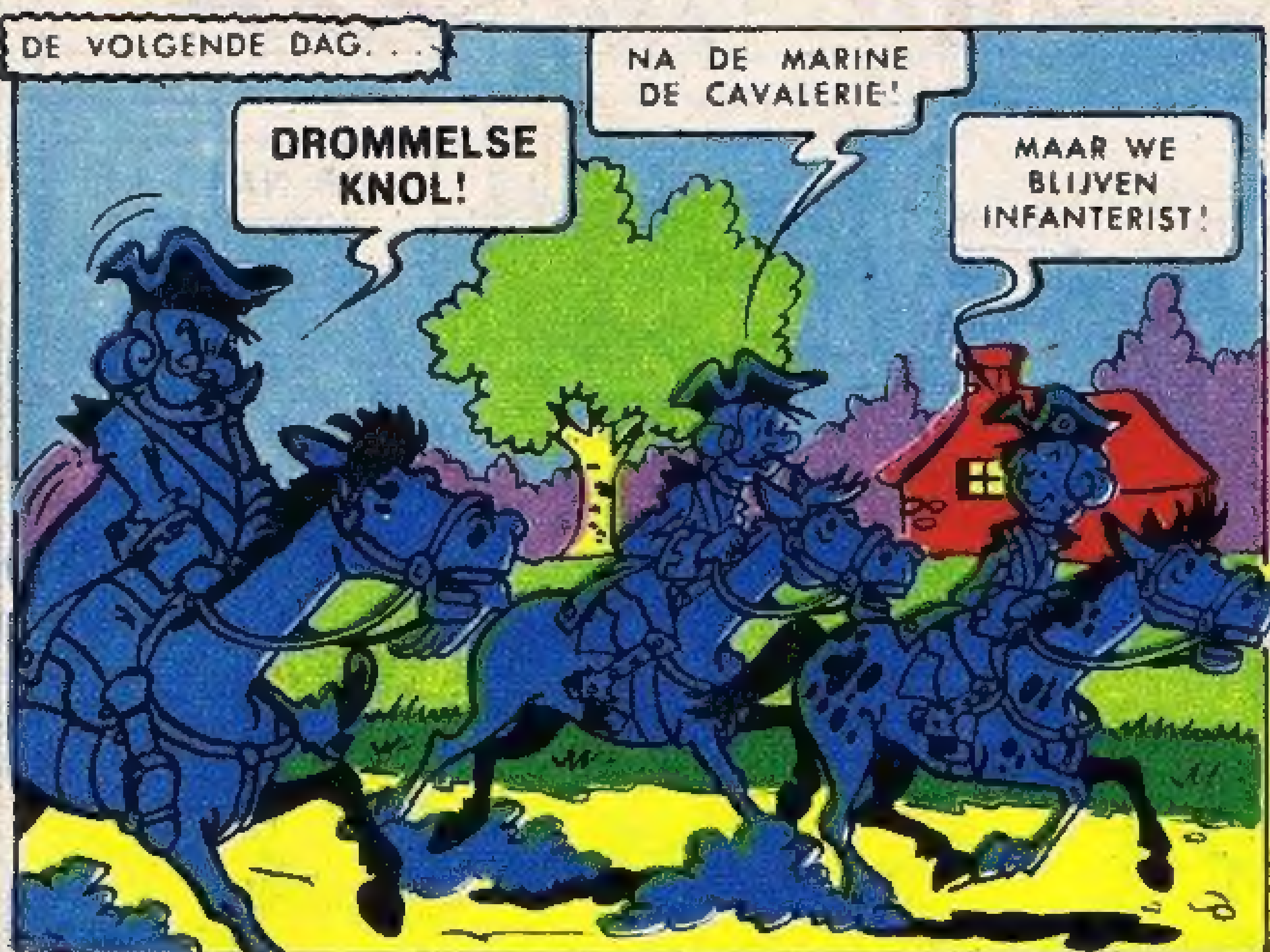

EIGEN SCHULD!
7,8,9...
...OUT!
VERDRAAID! NU BEN IK SCHEEPS-KAPITEIN!

WEKEN GAAN VOORBIJ...
LAND!
FRANK-RIJK!

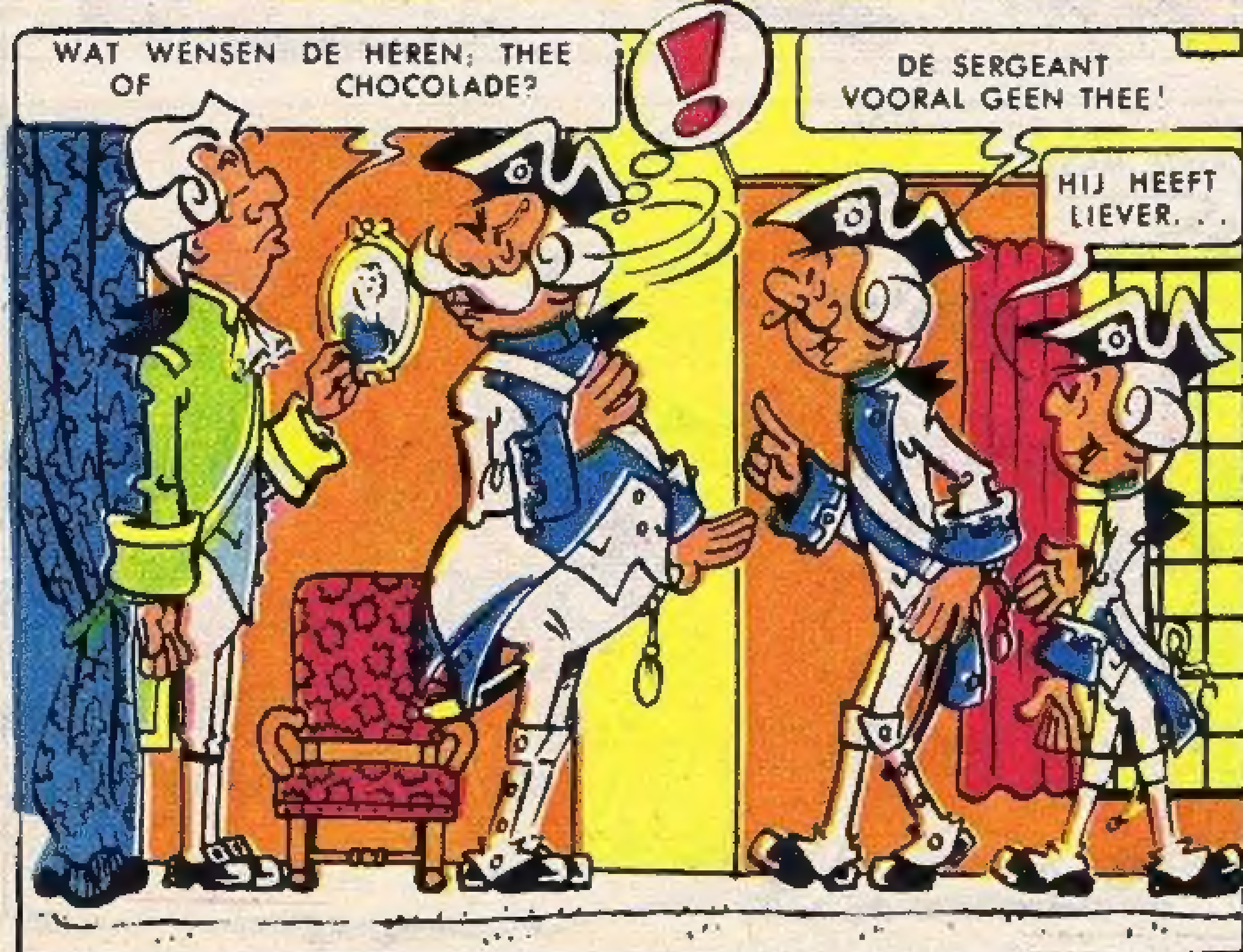

BLIJFT ONZE VRIEND TOM ONZE GEVANGENE?
EENS EVEN KIJKEN...

LATEN WE HEM IN ENGELAND AFZETTEN!
GEWELDIG IDEE, SOLDAAT!

VAARWEL!
OP MIJN WOORD, EEN DAPPERE ENGELSMAN!

DE VOLGENDE DAG...
DROMMELSE KNOL!
NA DE MARINE DE CAVALERIE!
MAAR WE BLIJVEN INFANTERIST!

ENKELE DAGEN LATER...
DANK, DAPPERE LIEDEN! DAT WAS EEN BELANGRIJK BERICHT. VERFRIST U ZICH EERST EEN WEINIG!
DAT SLA IK NIET AF, IK NEEM EEN SLOKJE OP UW GEZONDHEID!
PSST, SER GEANT!
WAT EEN MANIEREN!

WAT WENSEN DE HEREN; THEE OF CHOCOLADE?
!
DE SERGEANT VOORAL GEEN THEE!
HIJ HEEFT LIEVER...

SAPRISTI! DEZE WIJN IS WERKELIJK PRIMA!
HIJ SMAAKT ME ENORM!
NOU, MIJ OOK!
EINDE

Raar Maar Waar

Het eerste auto-ongeluk in de geschiedenis vond plaats in het jaar 1770, toen de Fransman Nicolas Cugnot met zijn (zeer primitieve) „automobiel" tegen een muur reed. Cugnots uitvinding werd aangedreven door stoom, het vehikel woog enkele tonnen en de maximumsnelheid lag niet hoger dan drie kilometer per uur. Overigens veroorzaakte Cugnot in Parijs grote opschudding, toen hij met zijn voertuig op straat verscheen, en hij werd zelfs in de gevangenis geworpen wegens het veroorzaken van opstootjes.

●

Groot-Brittannië bestaat uit om en nabij vijfduizend eilanden. Behalve de paar grote behoren ongeveer vijfhonderd eilanden en eilandjes tot de groep van de Hebriden, tweehonderd tot de Orkney- en Shetlandeilanden en honderdveertig tot de Scilly-eilanden. Daarenboven ligt er nog een groot aantal eilandjes voor de kust van Ierland.

●

Margate City is een stad in de Noordamerikaanse staat New Jersey. Ze bezit een opvallende bezienswaardigheid, en wel een huis, dat gebouwd is in de vorm van een reusachtige olifant. Deze „Villa de Olifant" bevat zes grote kamers, die men bereikt langs wenteltrappen in de beide achterpoten. Het huis, dat uniek in de wereld genoemd mag worden, is gebouwd door een man, die een grote liefde had voor olifanten. Het bouwsel staat op een heuvel en is tot op acht kilometer in de omgeving zichtbaar.

●

Dertig jaar geleden was onze goeie oude aarde bijna ten onder gegaan. Dat gebeurde op 30 oktober 1937, toen Hermes, een kleine planeet, bijna in botsing kwam met de aarde. Geleerden hebben later berekend, dat de planeet de aarde slechts op een haar na gemist heeft.

●

Op een regenachtige en winderige nacht ging het licht uit in een vuurtoren op de kust van Noorwegen. Als gevolg hiervan liepen vier passerende schepen aan de grond, waarvan er drie zware schade opliepen. Na de storm begaven technici zich naar de vuurtoren om de oorzaak van het onheil op te sporen. Ze haalden de lamp uit elkaar en vonden. . . een oorworm, die in de brandstofleiding was gekropen en deze blokkeerde. Het diertje had een schade van ettelijke duizenden guldens op zijn geweten.

●

In 1953 had een visser zijn lijn uitgegooid in het Michiganmeer in de Verenigde Staten. Opeens merkte hij dat hij beethad. Twee uur lang was hij bezig om zijn buit op de kant te brengen, hetgeen pas lukte na een geweldige inspanning. Geleerden ontdekten naderhand, dat de gevangen vis een eusthenopteron was, een prehistorische vis, waarvan men altijd had aangenomen, dat hij vierhonderd miljoen jaar geleden uitgestorven was!

●

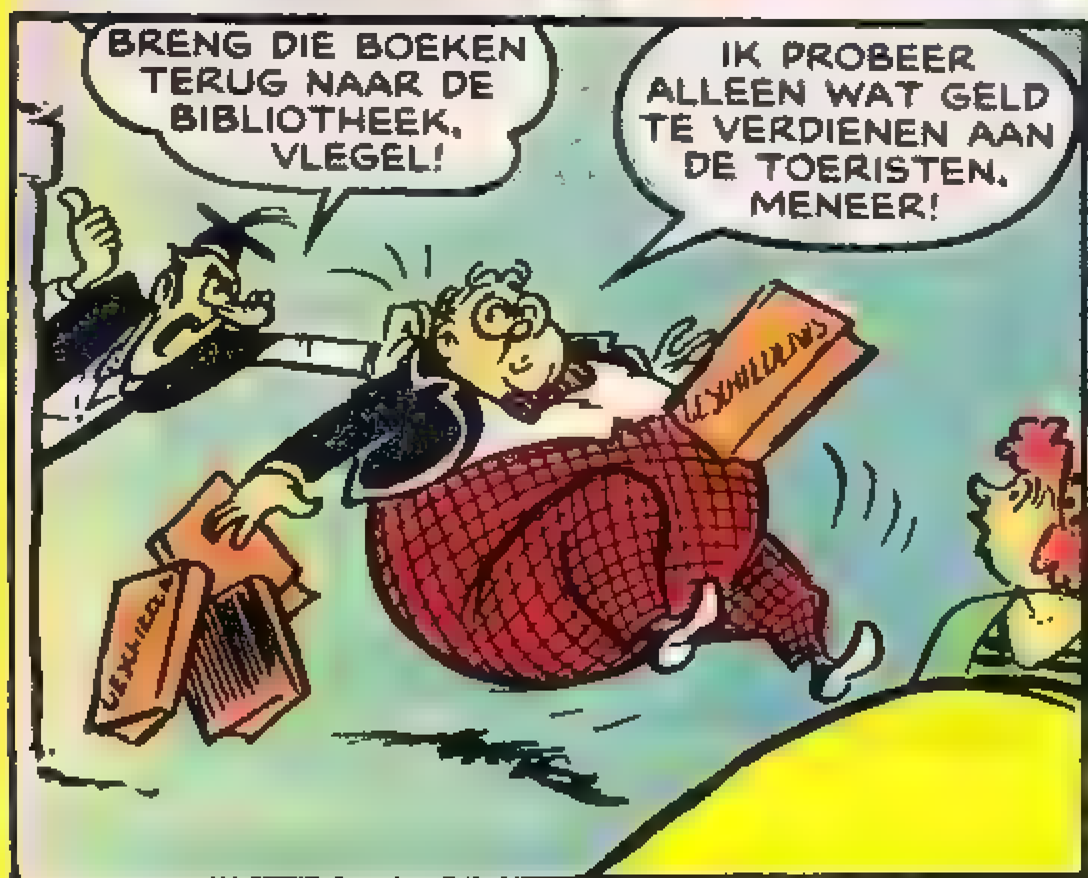
Gedurende twintig jaar van zijn leven slikte de heer Samuel Jessup uit Heckington in het Engelse graafschap Lincolnshire bijna een kwart miljoen pillen en pilletjes. Zijn topjaar was 1814; toen consumeerde hij er 50.590. Jessup, die stierf op de leeftijd van vijfenzestig jaar, dronk tijdens zijn leven ook duizenden flesjes medicijnen leeg.

Billie Turf

het dikste studentje ter wereld

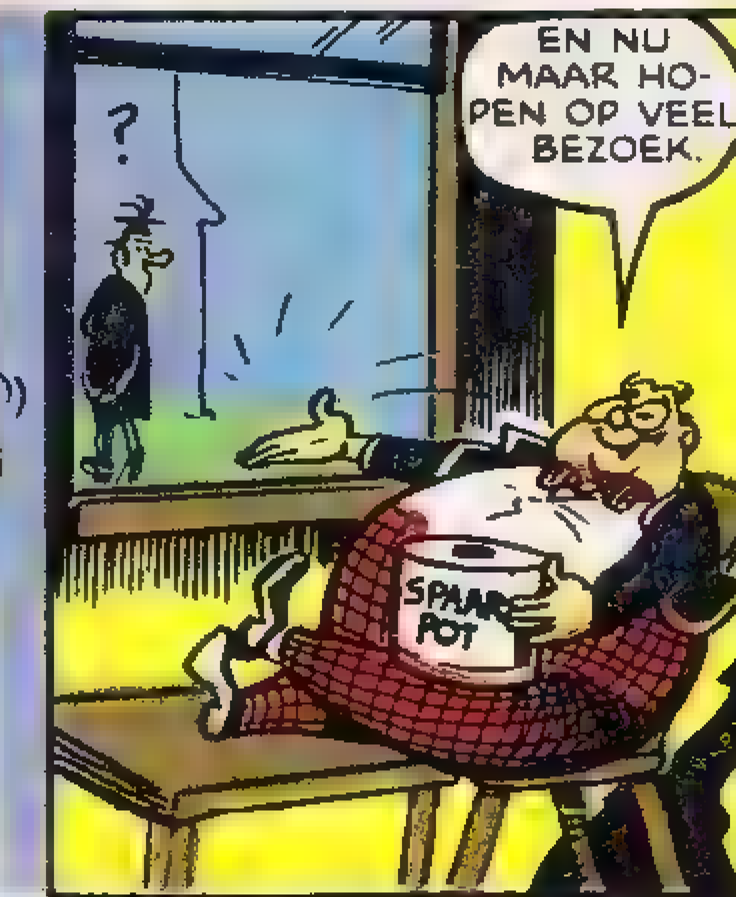

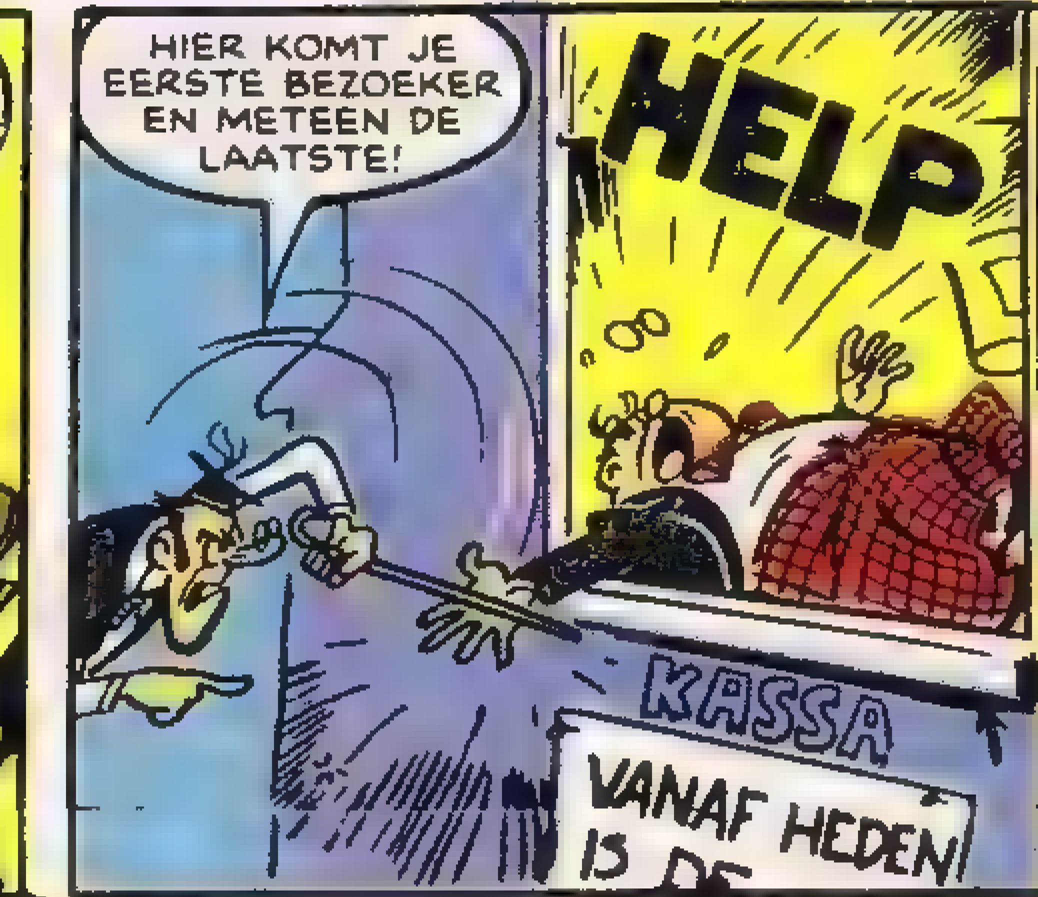

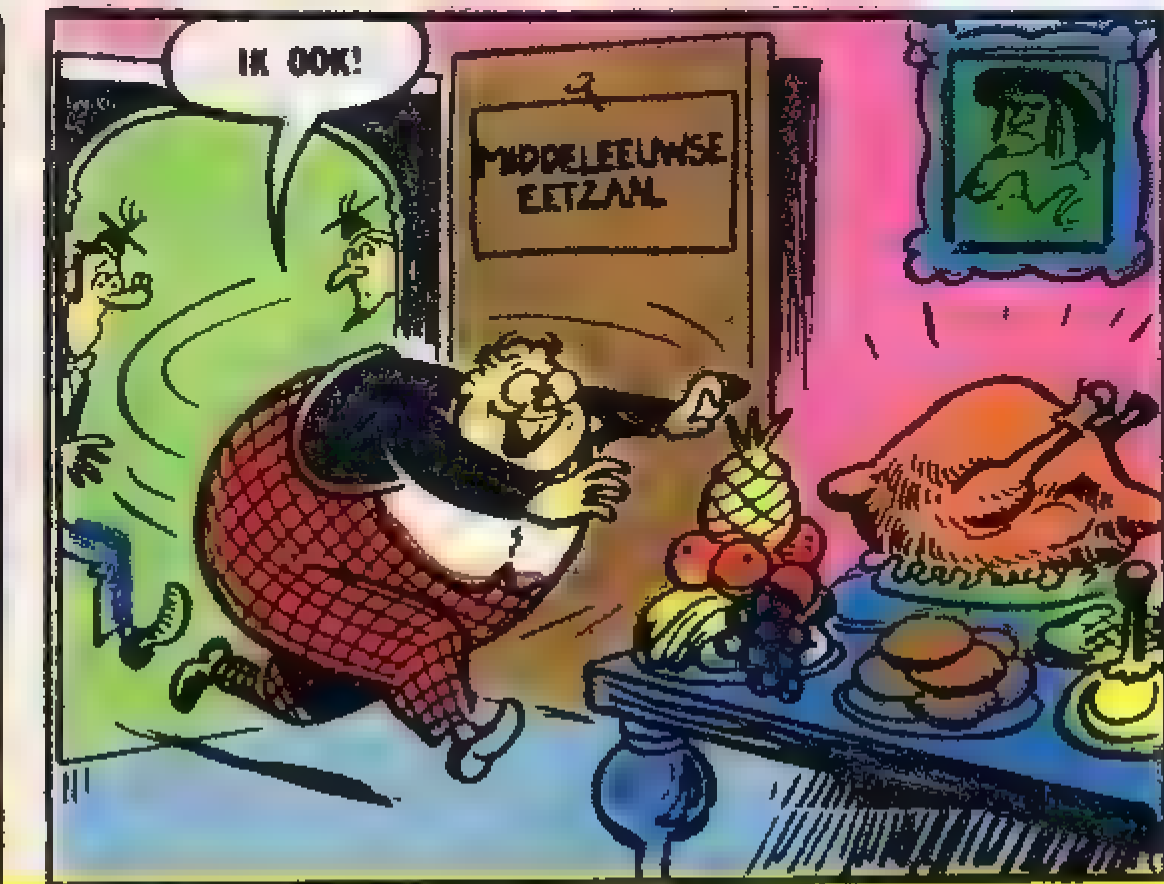

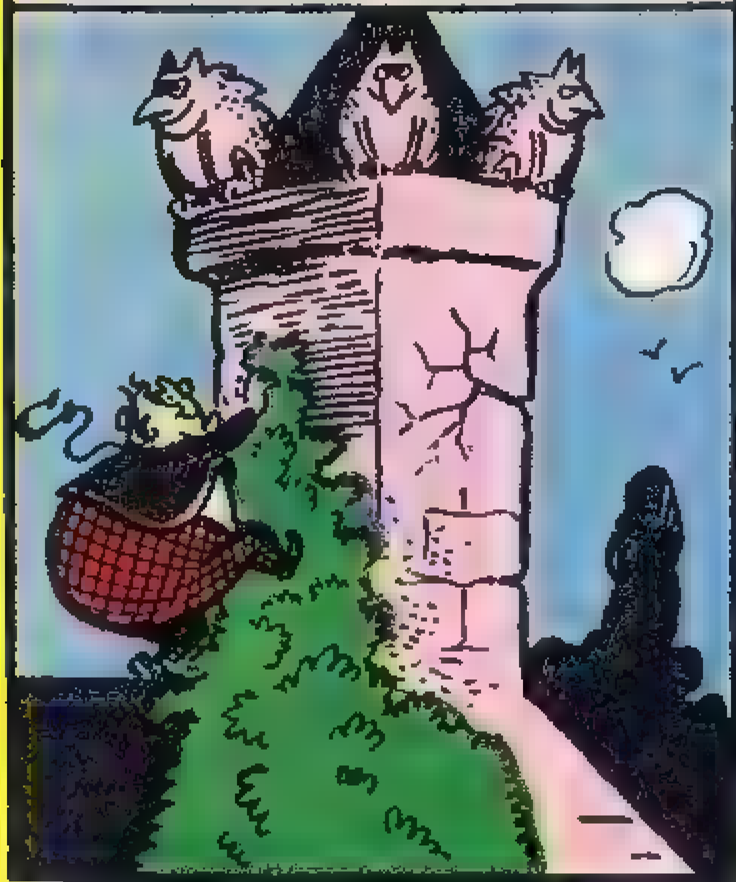

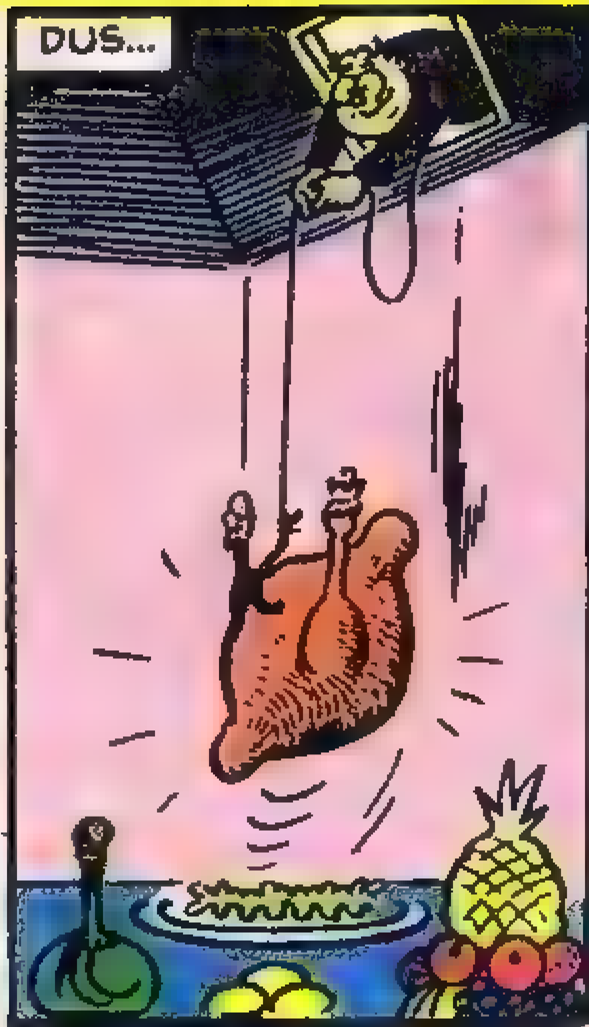

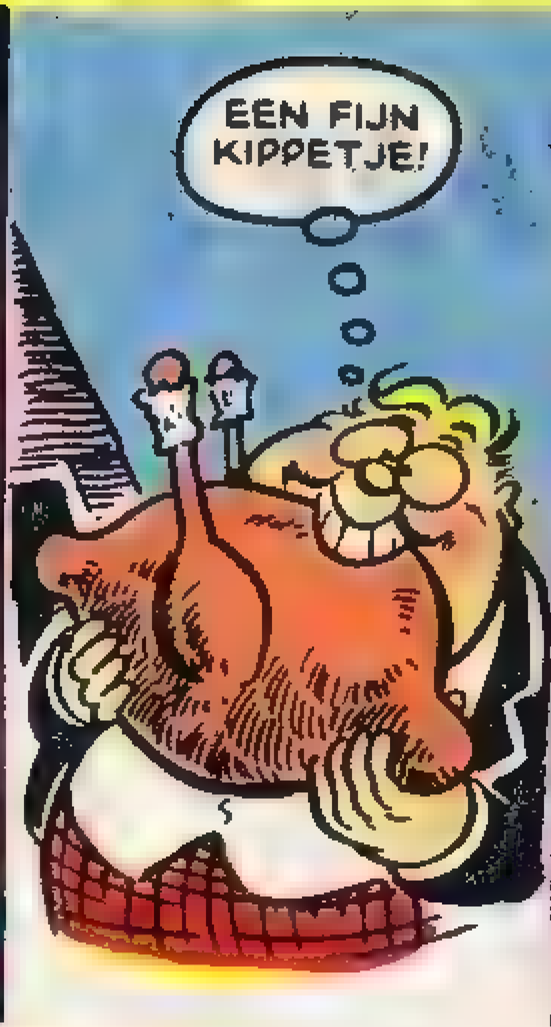

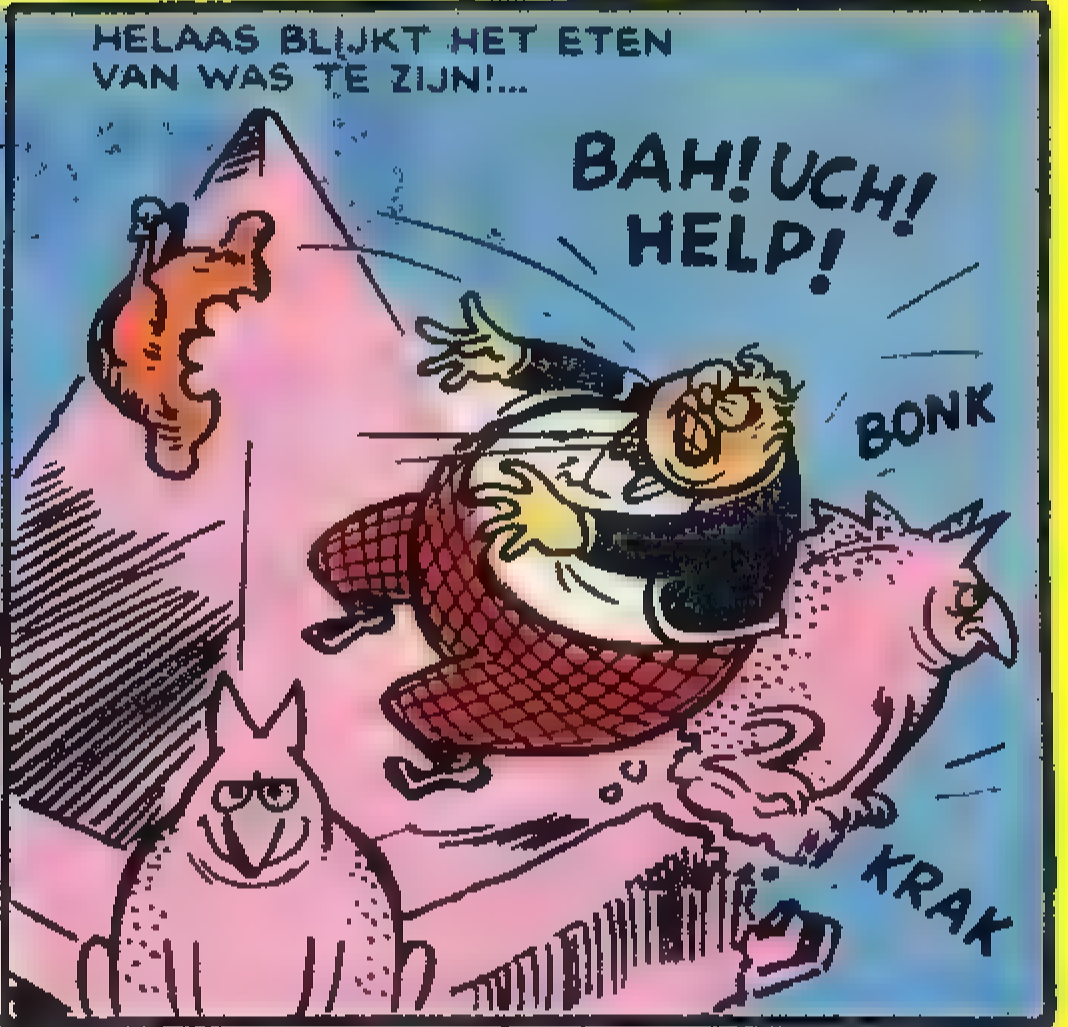

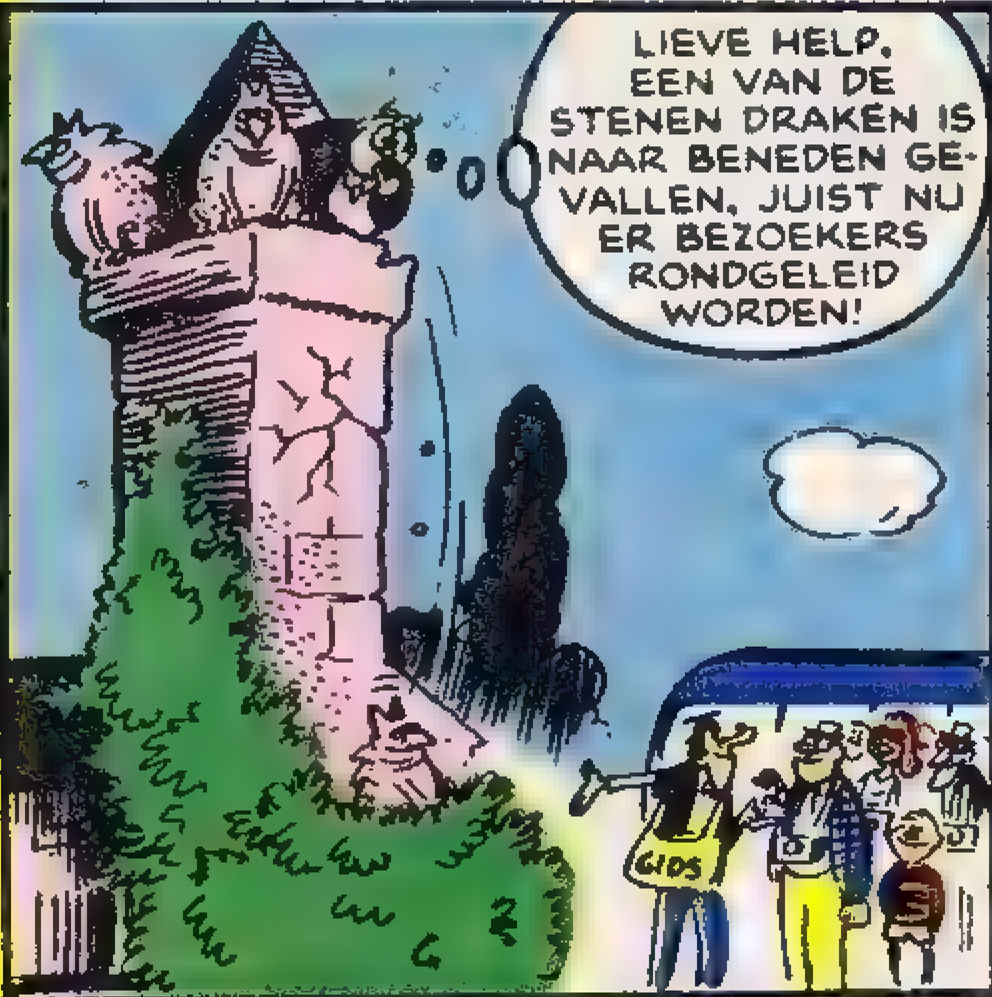

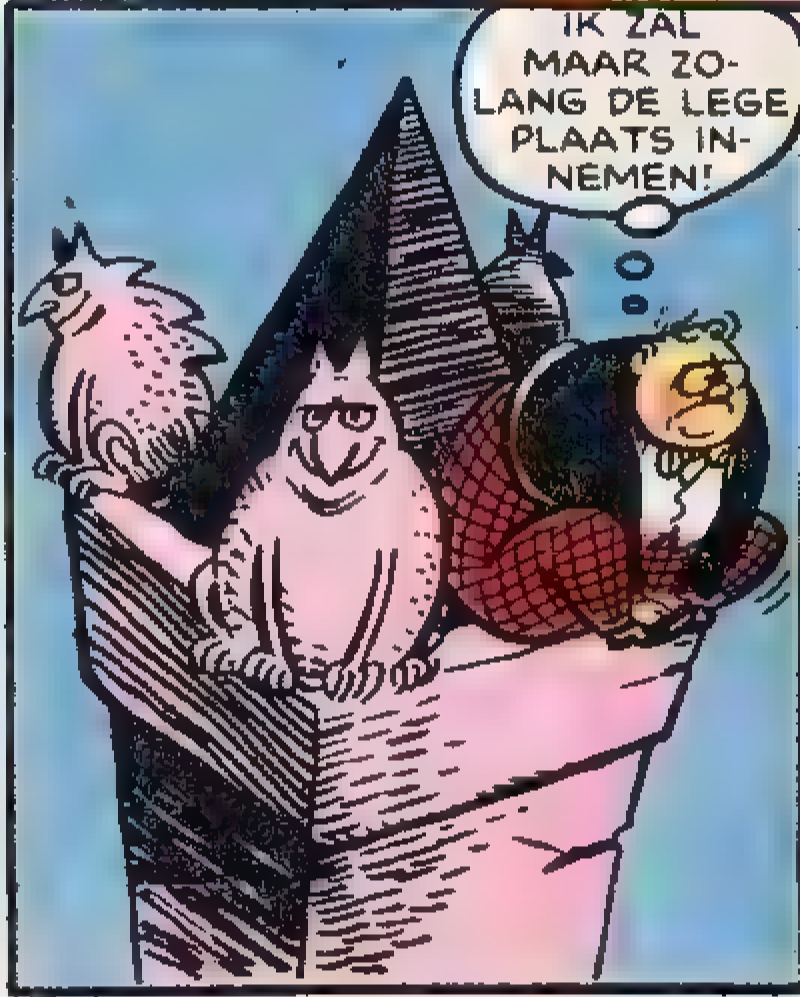

MAAR BILLIE WEET DAT DE EETZAAL VLAK ONDER DE NOORDELIJKE TOREN LIGT...

DUS...

EEN FIJN KIPPETJE!

HELAAS BLIJKT HET ETEN VAN WAS TE ZIJN!...
BAH! UCH! HELP!
BONK
KRAK

LIEVE HELP, EEN VAN DE STENEN DRAKEN IS NAAR BENEDEN GEVALLEN. JUIST NU ER BEZOEKERS RONDGELEID WORDEN!
GIDS

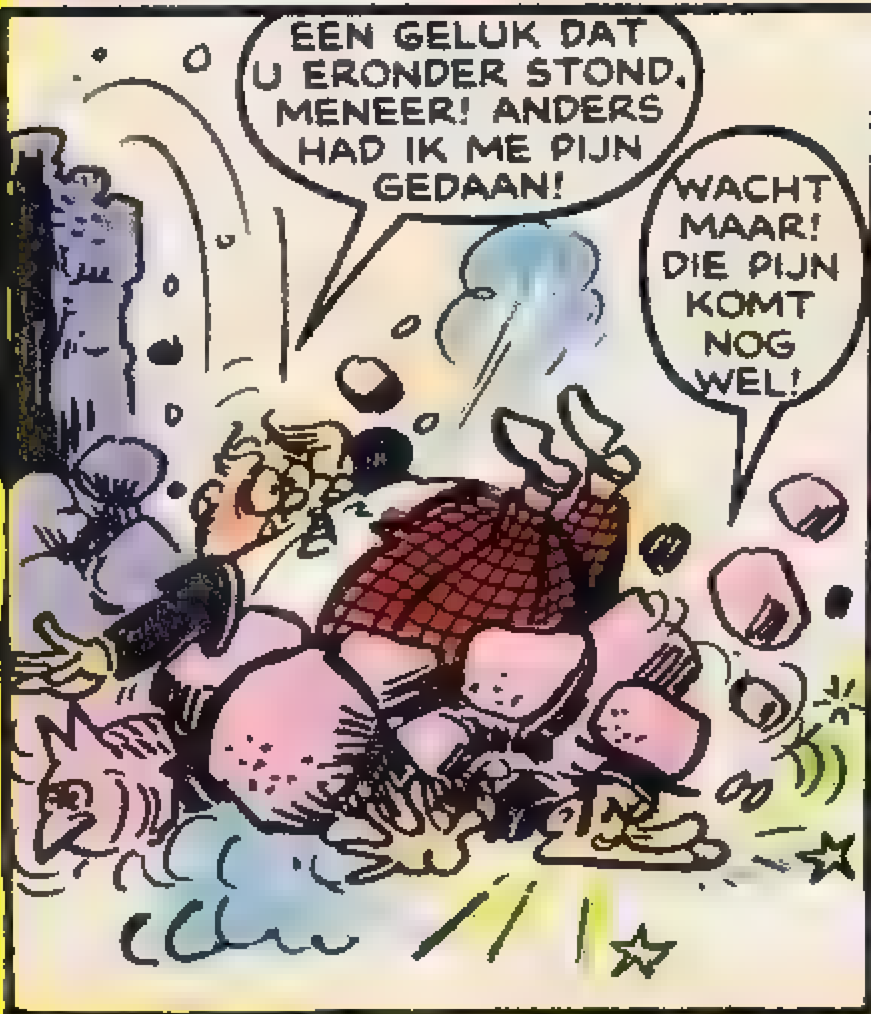

IK ZAL MAAR ZOLANG DE LEGE PLAATS INNEMEN!

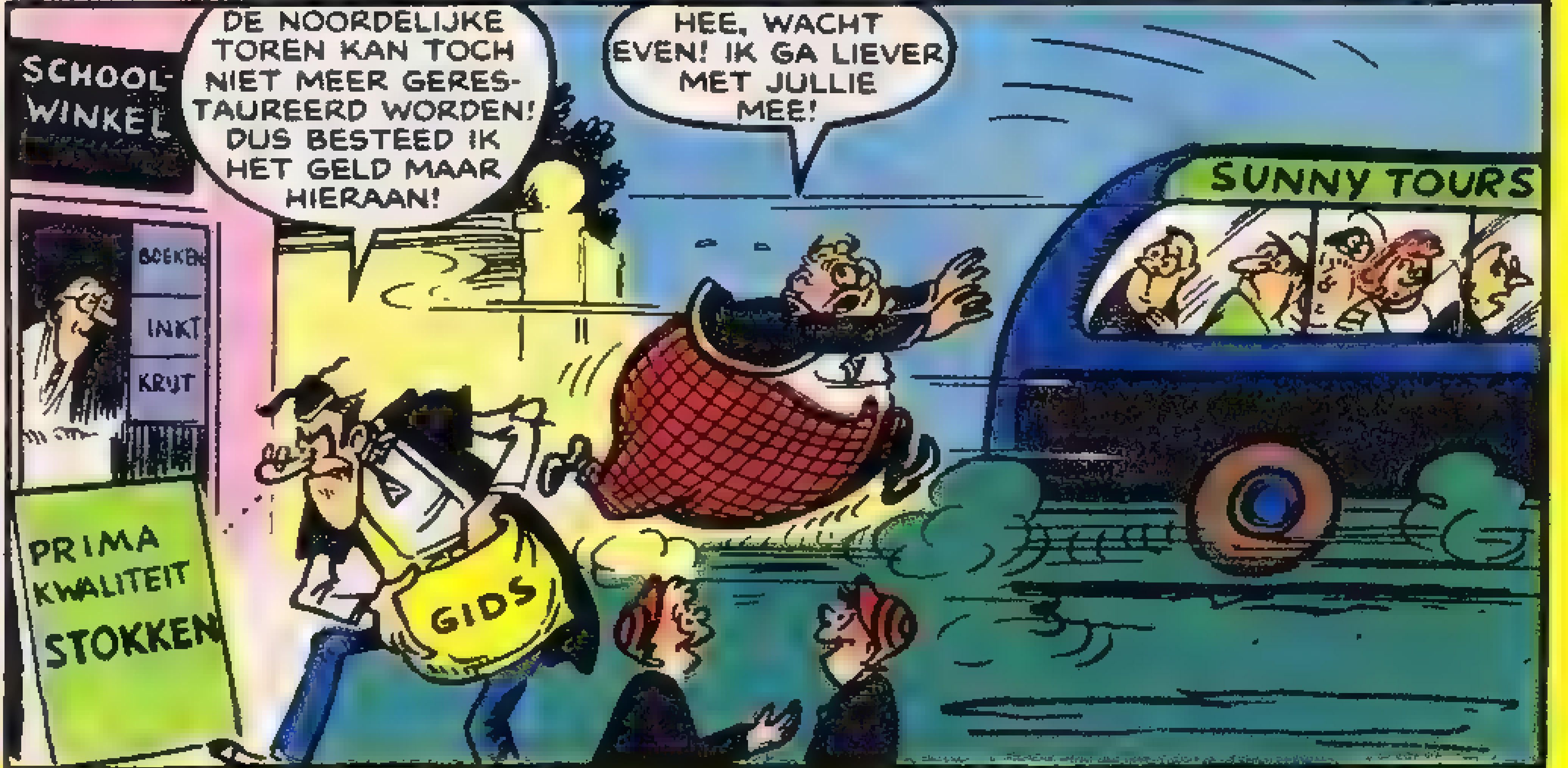

ZIEHIER DE NOORDELIJKE TOREN MET ZIJN OUDE DRAKEFIGUREN!
DAAR NEEM IK EEN FOTO VAN!
KIJK EENS NAAR HET VOGELTJE, BILLIE!
GIDS

HELP!

GEMENE VLEGEL! WACHT MAAR TOT IK BENEDEN BEN!
HELP! DIE ENE DRAAK LEEFT!
WEG WEZEN!
EEN SPOOK!

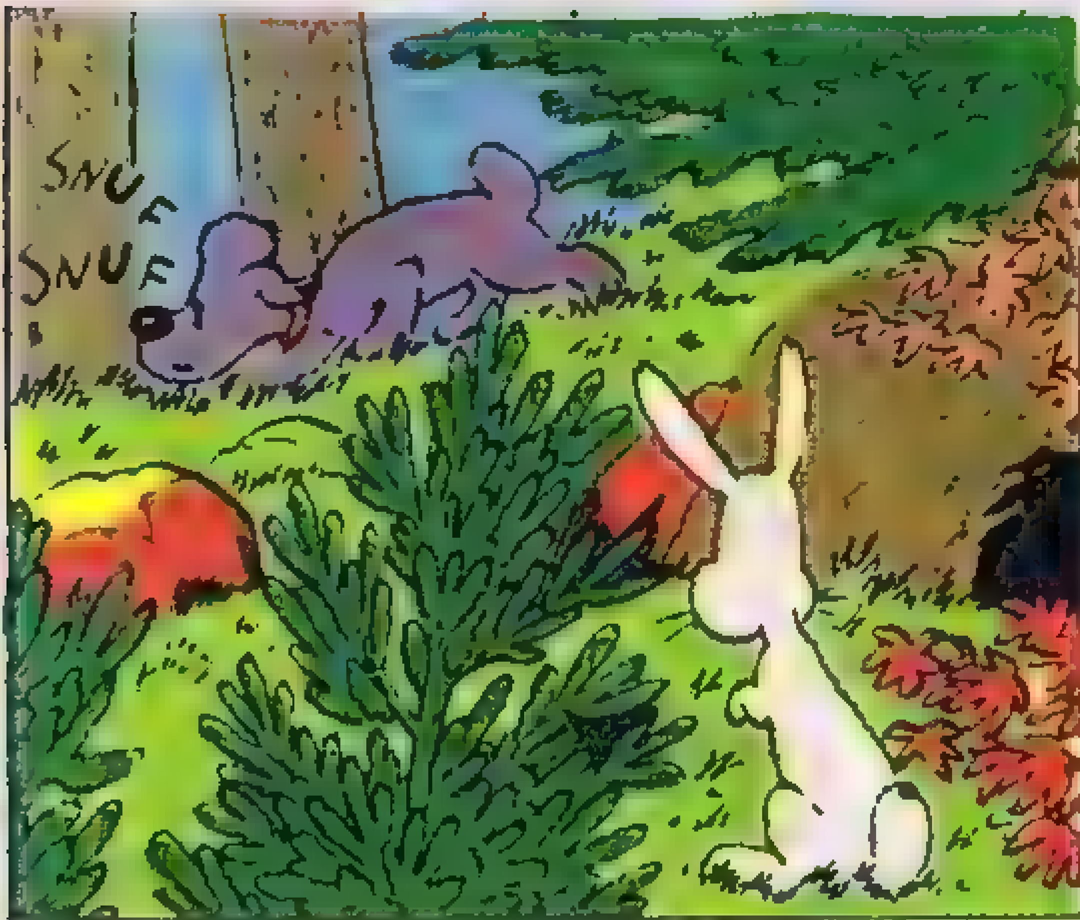

HET GESPRING VAN BILLIE IS TE VEEL VOOR DE WRAKKE TOREN...
HELP!

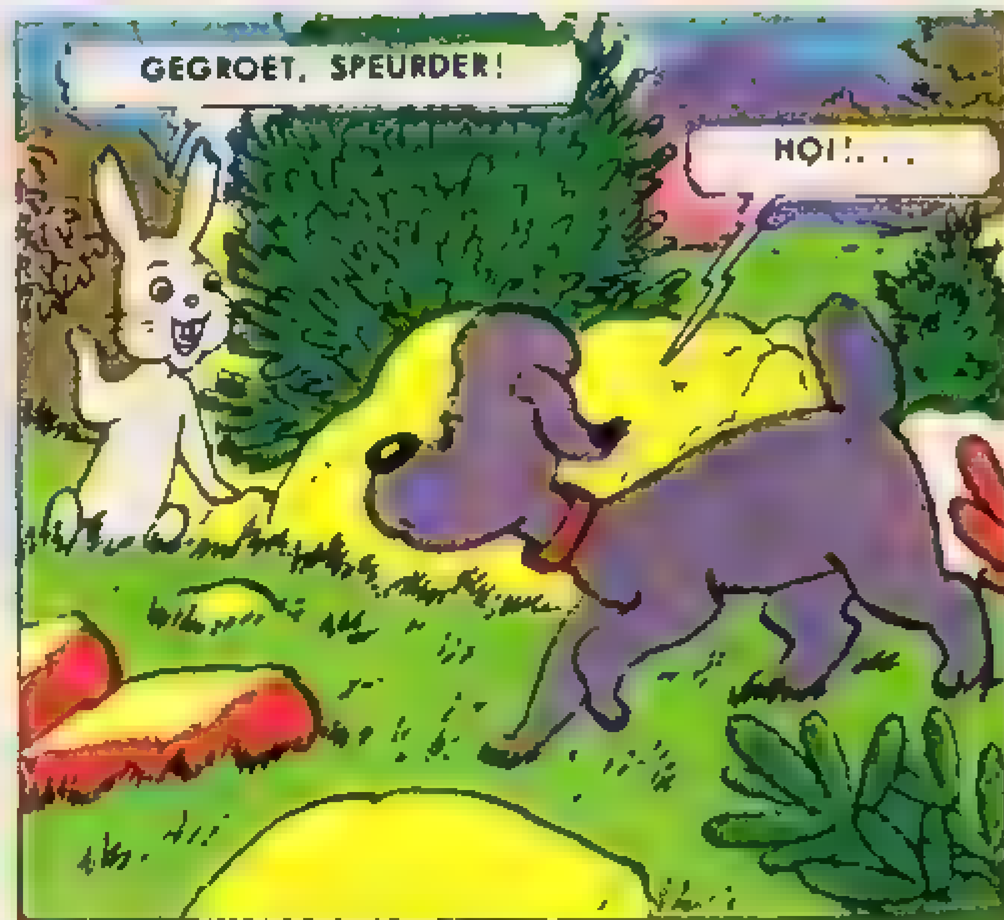

EEN GELUK DAT U ERONDER STOND, MENEER! ANDERS HAD IK ME PIJN GEDAAN!
WACHT MAAR! DIE PIJN KOMT NOG WEL!

SCHOOL-WINKEL
DE NOORDELIJKE TOREN KAN TOCH NIET MEER GERESTAUREERD WORDEN! DUS BESTEED IK HET GELD MAAR HIERAAN!
HEE, WACHT EVEN! IK GA LIEVER MET JULLIE MEE!
SUNNY TOURS
BOEKEN
INKT
KRIJT
PRIMA KWALITEIT STOKKEN
GIDS

Avontuur in de

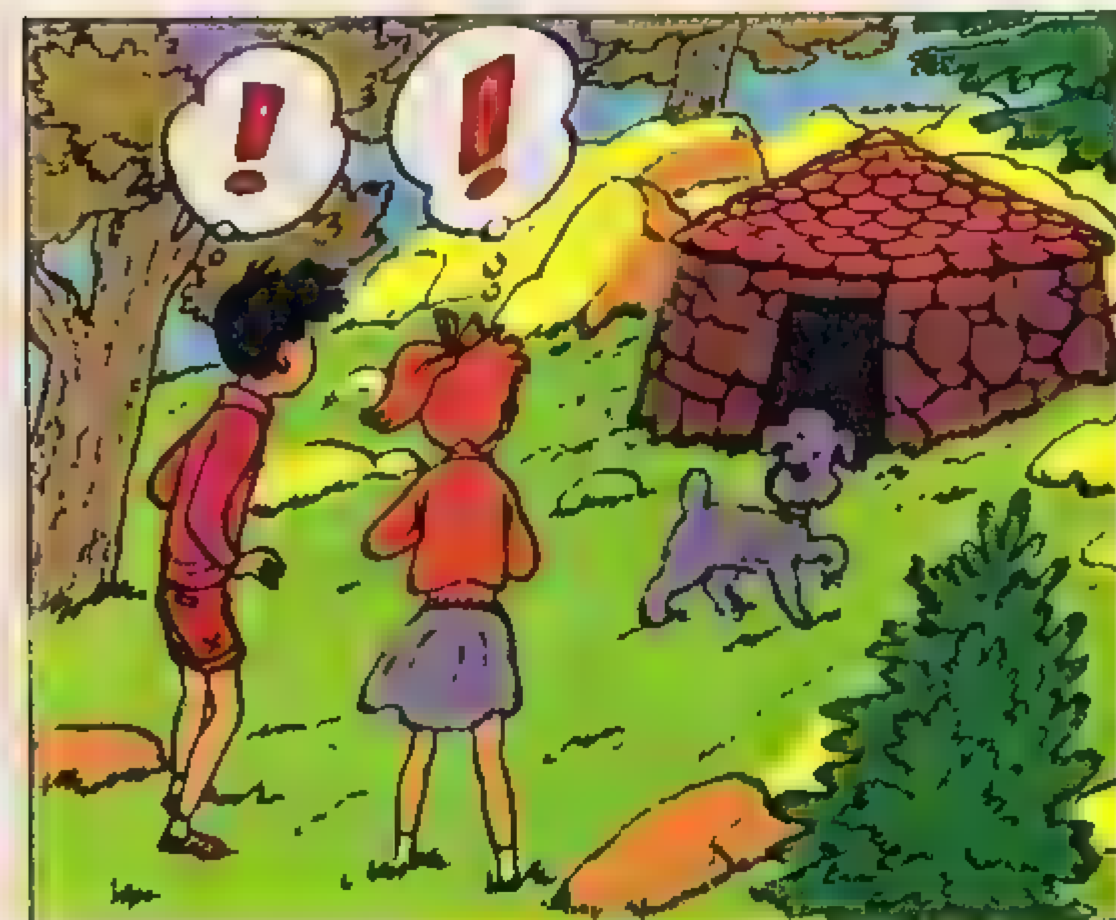

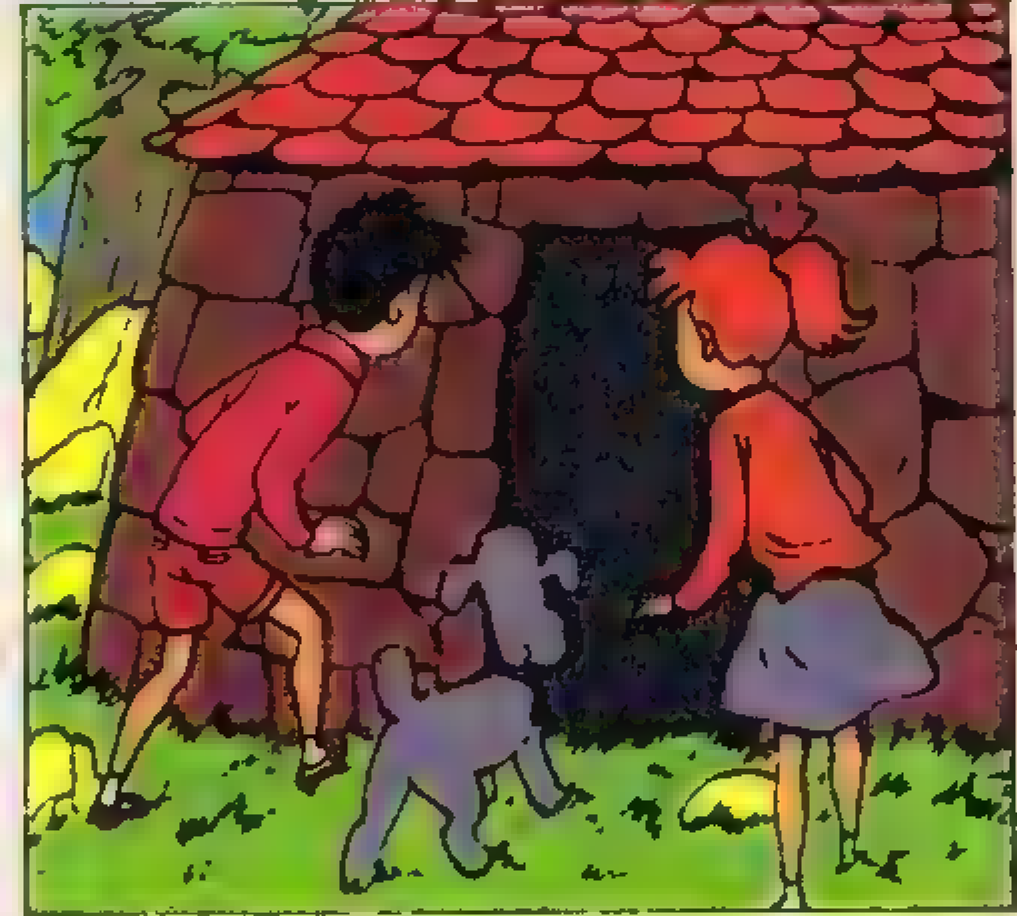

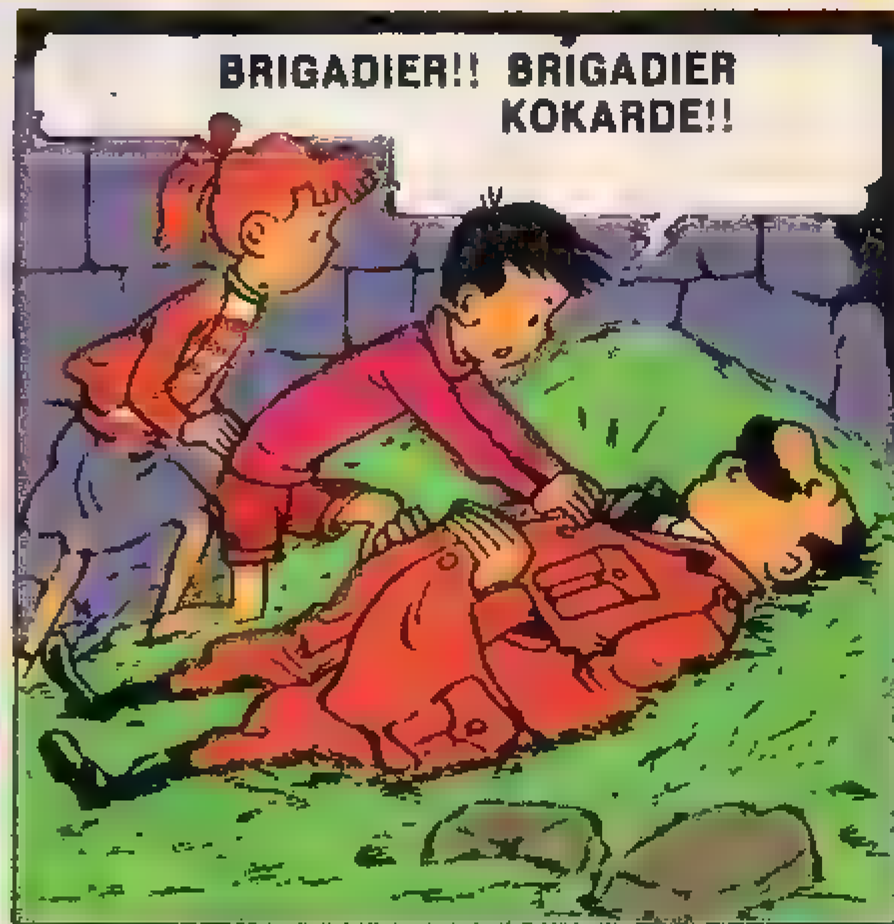
PYRENEEËN

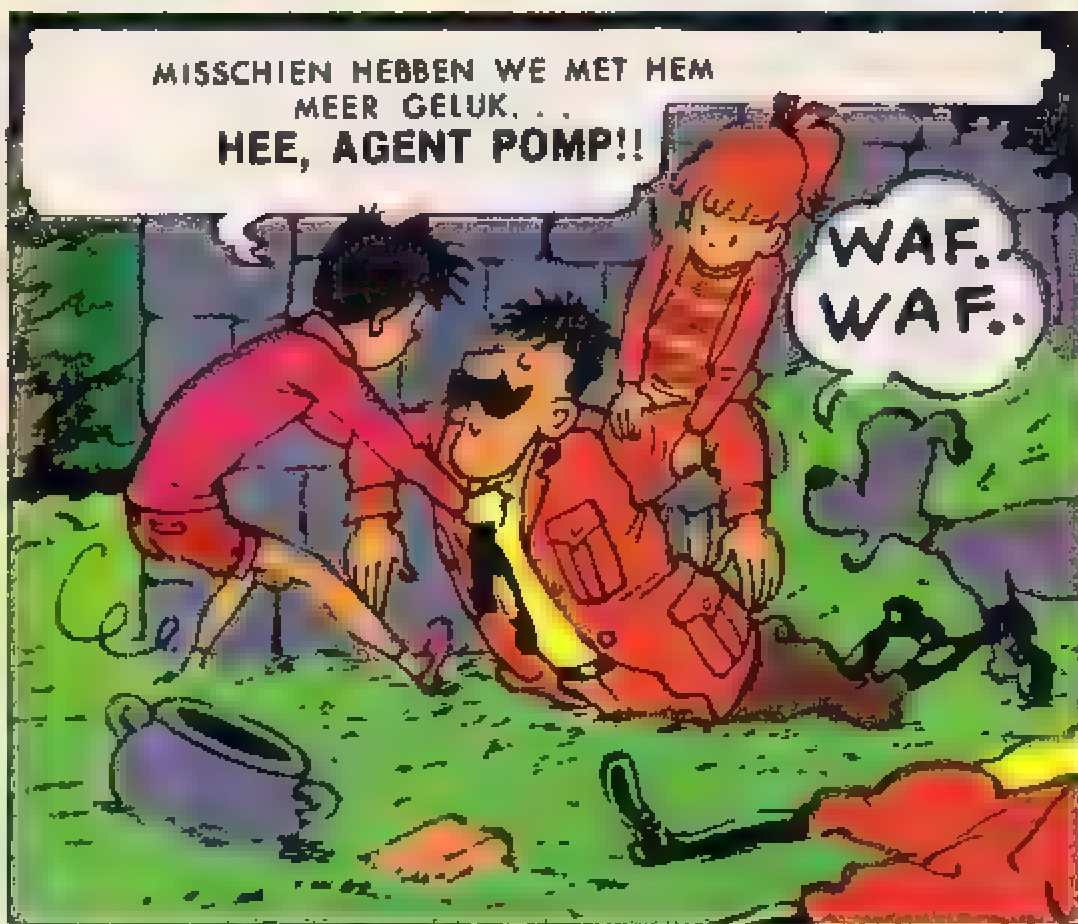
Na een tocht door een onder aardse rivier zijn Tom en Tanja weer boven de grond gekomen. . .

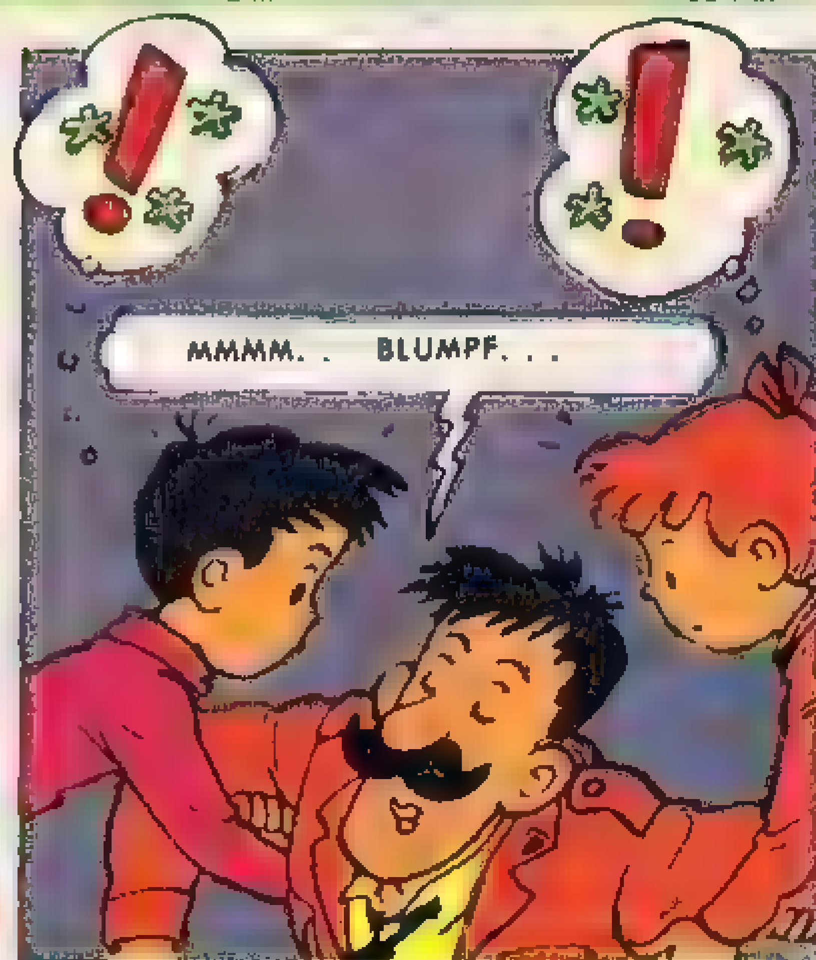

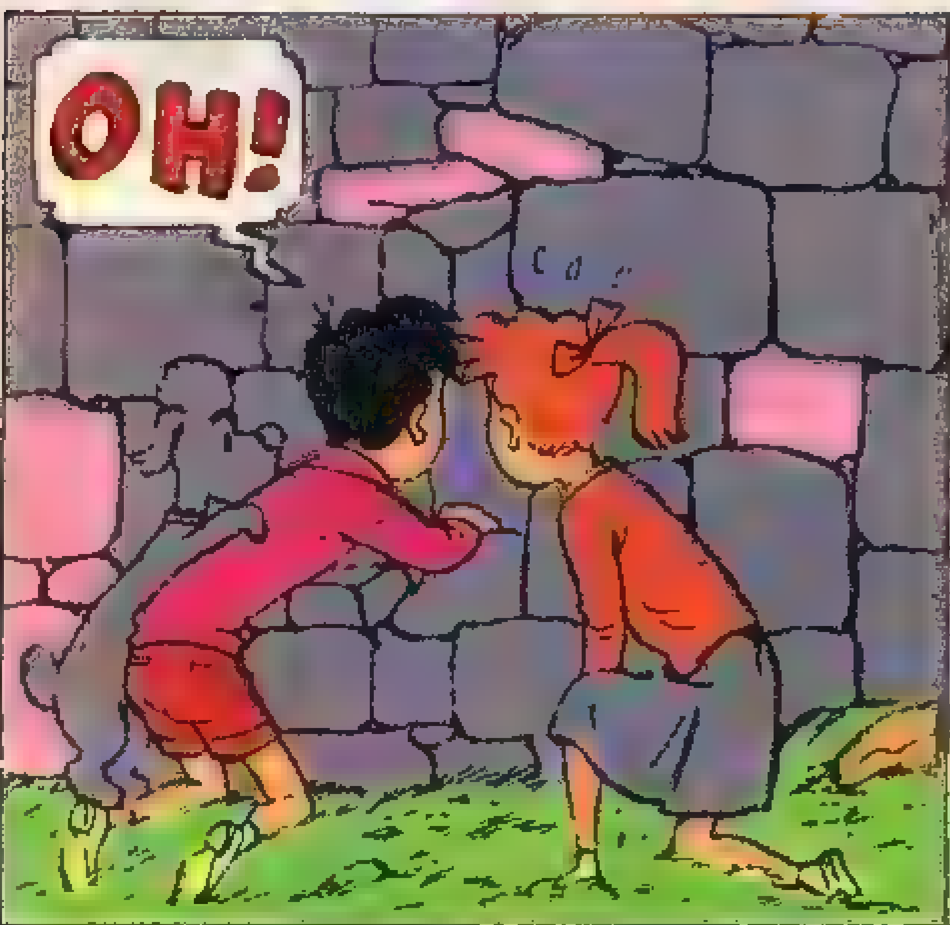

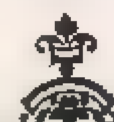

feestelijk nieuws voor de jeugd!
Terriër-jeugdpocket nr. 12 is verschenen!

DE RODE HUIF-KAR

DE RODE HUIFKAR is geschreven door Sid Fleischmann. Het is in één woord een prachtboek, geschikt voor jongens én meisjes vanaf tien jaar.

In de tijd dat het westen van Amerika nog het „wilde westen" wordt genoemd, trekt vader Hacket met zijn vrouw en drie kinderen in een huifkar dwars door de prairie naar het beloofde land van Californië. Onderweg verdient vader Hocus Pocus, zoals hij zich noemt, het brood voor zijn gezin door het geven van goochelvoorstellingen. Op de lange reis raken ze keer op keer in benauwende situaties en beleven de spannendste avonturen. Zo krijgen ze te maken met een stelletje schurken, zetten de beruchte Zwarte Rover schaakmat en beleven hun gevaarlijkste moment als ze belaagd worden door een troep strijdlustige Indianen, die op paardendiefstal uit zijn. Op het nippertje redt dan een vernuftig bedachte goocheltruc het leven van de inzittenden van de rode huifkar.

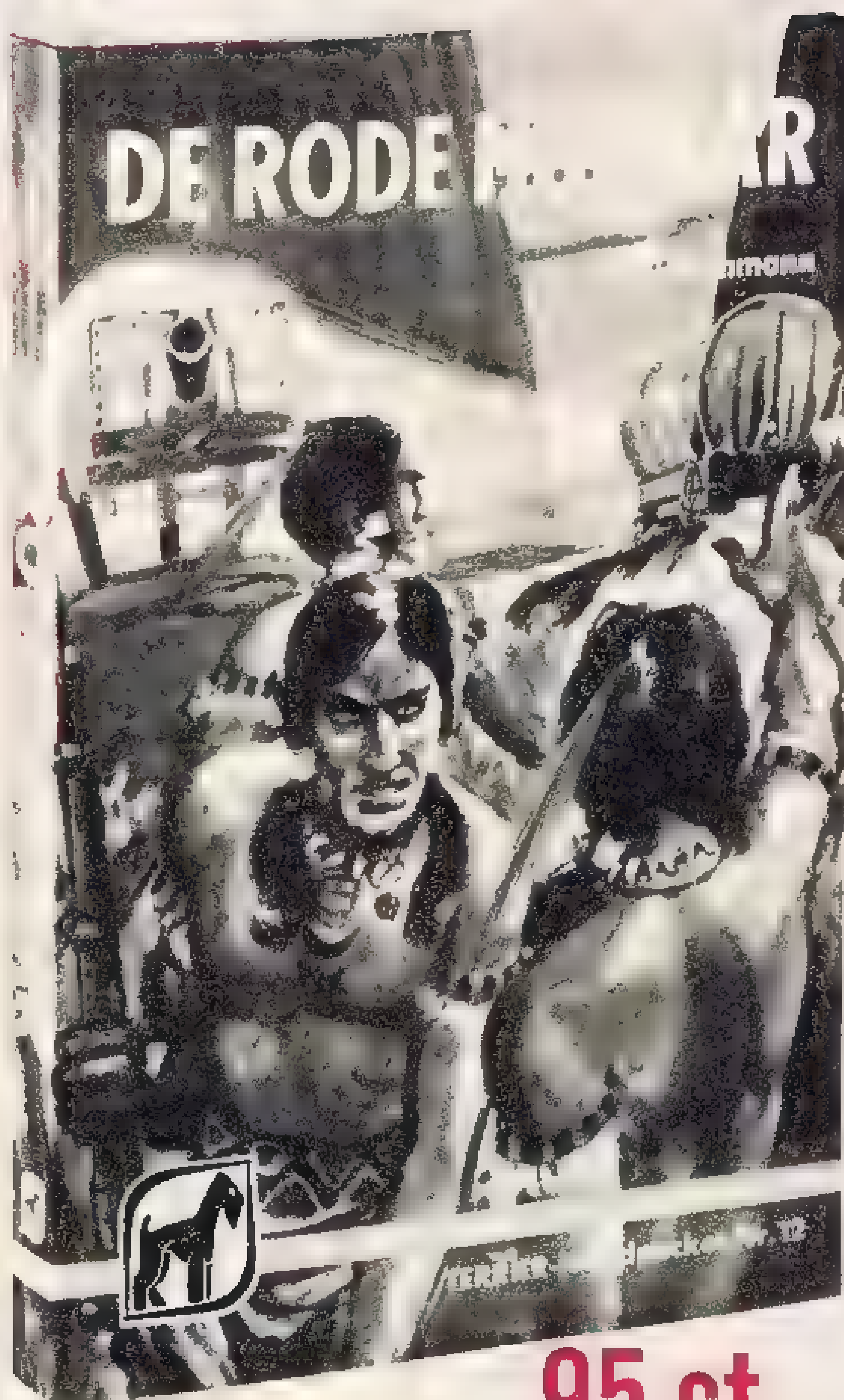
verkrijgbaar:

Bij de plaatselijke bezorger van dit blad.

Door overschrijving van ƒ 0.95 op gironummer 9229 t.n.v. de N.V. Uitgeverij De Spaarnestad, afd. Extra-uitgaven, te Haarlem, waarbij op het girostrookje duidelijk moet worden vermeld: „DE RODE HUIFKAR". Buitenland 50 ct. extra.

Bij uw boekhandelaar.

BELGIË 20 F. Verkrijgbaar bij onze verkopers, de boek- en dagbladhandel en bij N.V. Tijdschriften Uitgevers Mij., van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen, postrekening 83405.

95 ct.

Dit is een echte TERRIER-jeugdpocket!
Dus: 192 bladzijden spanning en avontuur!

Vraag aan je ouders of ze dit boek voor je willen bestellen, maar... doe het vlug, want de TERRIER-jeugdpockets vliégen weg. Hoe kan het ook anders! TERRIER-jeugdpockets, met een prachtige kleurenomslag, kosten slechts 95 cent!

KARIN

WIL VOOR DE FILM SPELEN

ILLUSTRATIES HARRY BALM

Voor de derde keer las meneer Eskens dezelfde regel, maar nog drong het niet tot hem door wat er stond. Geërgerd liet hij de krant zakken en riep uit: „Nu moet het afgelopen zijn met die verschrikkelijke kreun- en huilmuziek, Karin. Ik kan geen woord lezen. Dat griezelige gezang van die jongens geeft me een gevoel in mijn maag, alsof ik te veel heb gegeten."

Met een zucht zette Karin de grammofoon stop. Bah, die volwassenen ook altijd! Er waren naar weinig vaders en moeders, die met hun tijd meegingen. Jazz konden ze nog wel waarderen, maar van beat snapten ze in de regel geen biet. „Je moet me maar een draagbare grammofoon voor mijn verjaardag geven, pap, dan kan ik daarmee op het dak plaatjes gaan draaien. Als ik hier in de huiskamer muziek wil maken, heb jij er last van. Als ik het boven op mijn kamer wil doen, zegt mam dat ik op moet houden, omdat anders Puk en Piet wakker worden. Waar moet ik anders plaatjes gaan draaien dan op het dak?" Karin zuchtte nogmaals heel diep.

„Je moet niet zo vreselijk overdrijven, Karin," zei mevrouw Eskens. „Je kunt dikwijls genoeg hier in de kamer je platen spelen, maar je moet begrijpen, dat wij niet altijd zin hebben om naar jouw Hippende Kangoeroes of Briesende Brommers te luisteren. Wij willen ook weleens rustig lezen."

„Dan ga ik ook maar rustig lezen," zei Karin lijdend. „Er zit niets anders op. Mag ik een stukje krant?"

Meneer Eskens overhandigde zijn dochter het stuk, dat hij al had gelezen. „Alsjeblieft. Er staat vanavond een hoop nieuws in."

„Mooi nieuws," mopperde Karin, terwijl haar ogen langs de kolommen gleden. „Kind van twee in teil verdronken. Man met brommer overreden. Inbraak bij bank in Bovendorp. Conferentie. . . Hee, wacht eens even!" Aandachtig las ze het bericht, dat rechts onder aan de pagina stond: „Amerikaanse Filmploeg Komt Hier Toeristische Film Maken. Begin volgende week zal een Amerikaanse filmploeg in ons land arriveren, die onder leiding van regisseur Peter Collier een toeristische film gaat maken. De hoofdrollen, die van het Amerikaanse echtpaar Ann en John Burgess, zullen worden vertolkt door de bekende filmspeelster Pamela Shirer en de even bekende filmspeler John Packings. Het is de bedoeling van regisseur Collier de andere belangrijke rol, die van gids, te laten vervullen door een meisje uit ons land. Ook de bijrollen zullen door landgenoten worden vervuld. Het Amerikaanse gezelschap zal zijn intrek nemen in het Barleyhotel."

„Hier ligt mijn kans," juichte Karin. „Mam, pap, mijn kans gaat komen! Jullie vinden het toch goed, hè? Natuurlijk! Jullie zullen vast mijn toekomst niet in de weg staan. Ik. . ."

„Karin, alsjeblieft!" bulderde meneer Eskens. „Wees eens even kalm. En vertel dan rustig over die kans van jou en wat wij wel goed zullen vinden."

Karin likte langs haar lippen. „Hebben jullie het dan nog niet gelezen? Peter Collier gaat hier een film maken en daarin mogen ook landgenoten meespelen. Ze hebben een hoofdrol voor een meisje. Ik ga proberen of ik die rol kan krijgen, want ik wil zó graag filmster worden. Dat weten jullie toch."

„En of we dat weten!" riep haar vijftienjarige broer Kees, die juist naar beneden was gekomen. „Jij wil zóóó graag filmster worden!" Met een aanstellerig gebaar pakte hij zijn broekspijpen tussen zijn duimen en wijsvingers en maakte een paar gekke danspasjes. „Nou, ik hoop dat het je lukt. Dan mag je mij een brommer geven en een elektrische gitaar."

„Ik geef je liever een klap op je vervelende hoofd," zei Karin woedend.

„En nu stil jullie," zei mevrouw Eskens streng. „Anders stuur ik jullie als een paar kleine kinderen naar bed."

Kees stak nog gauw zijn tong uit tegen Karin, maar ze deed net of ze het niet zag. „Pap," begon ze weer, „je vindt het toch goed, hè?"

„Ik vind het best," zei meneer Eskens. „Ik kan je zelfs nog een beetje helpen."

„Helpen?" riep Karin verheugd. „Hoezo? Ken je die Peter Collier soms? Nee toch?"

„Nee toch," grinnikte meneer Eskens. „Hoe zou ik die moeten kennen? Ik handel in thee en koffie en niet in filmsterren. Nee, meisje, ik kan je alleen maar helpen door je een advertentie voor te lezen." Meneer Eskens pakte de krant weer op en zocht naar de bewuste advertentie. „Ha, hier is hij. Luister maar goed. „The American Film Corporation zoekt contact met: a. Meisjes van vijftien tot zestien jaar, goed uiterlijk, die vloeiend Engels kunnen spreken en zich in de periode van half juli tot eind augustus geheel vrij kunnen maken voor rol in speelfilm. B. Dames en heren van alle leeftijden, die als figuranten willen meewerken aan speelfilm en vrij zijn in de periode van half juli tot eind augustus. Brieven in de Engelse taal met recente foto aan Peter Collier, suite 58, Barleyhotel." Dat is het. Je kunt dus een brief schrijven."

Karin keek haar vader pruilend aan. „Een brief schrijven! Wat heb je daar nu aan! Er zullen honderden meisjes zijn, die net als ik vloeiend Engels spreken en die er leuk uit zien. Mijn brief zal zijn als een kroosje in een sloot."

„Wat dichterlijk!" riep Kees spottend. „Je lijkt Vondel wel."

„En jij bent een vervelende bemoeial," viel Karin uit. „Mam, pap, ik ga even naar Remca. Dat is toch wel goed, hè?"

„Ga maar even," zei mevrouw Eskens, „maar zorg dat je om tien uur thuis bent."

„Oké." Meteen liep Karin de kamer uit. Ze wilde het filmstergeval meteen met Remca bespreken. Ze wilde weten of Remca haar veel kans gaf, als ze gewoon een brief schreef, zoals in de advertentie stond vermeld.

Het bleek dat Remca het met Karin eens was, dat Karins brief er gewoon maar eentje uit een hele massa zou zijn. Alleen gebruikte Remca niet de uitdrukking „kroosje in een sloot", maar „naald in een hooiberg".

„Weet je wat ik van plan ben, Remca?" zei Karin geheimzinnig. „Ik ben van plan zelf naar Peter Collier te gaan, zodra hij hier is aangekomen. En dan moet jij met me meegaan. Anders vind ik het veel te griezelig."

„O, maar dat durf ik niet, hoor," riep Remca geschrokken. „En ik vind, dat je dat niet kan doen."

„Wie niet waagt, die niet wint," hield Karin koppig vol. „Je leest altijd dat de brutalen hun kans krijgen. Als jij een echte vriendin van mij ben, ga je met me mee. Zou je het dan niet leuk vinden als ik die rol kreeg?"

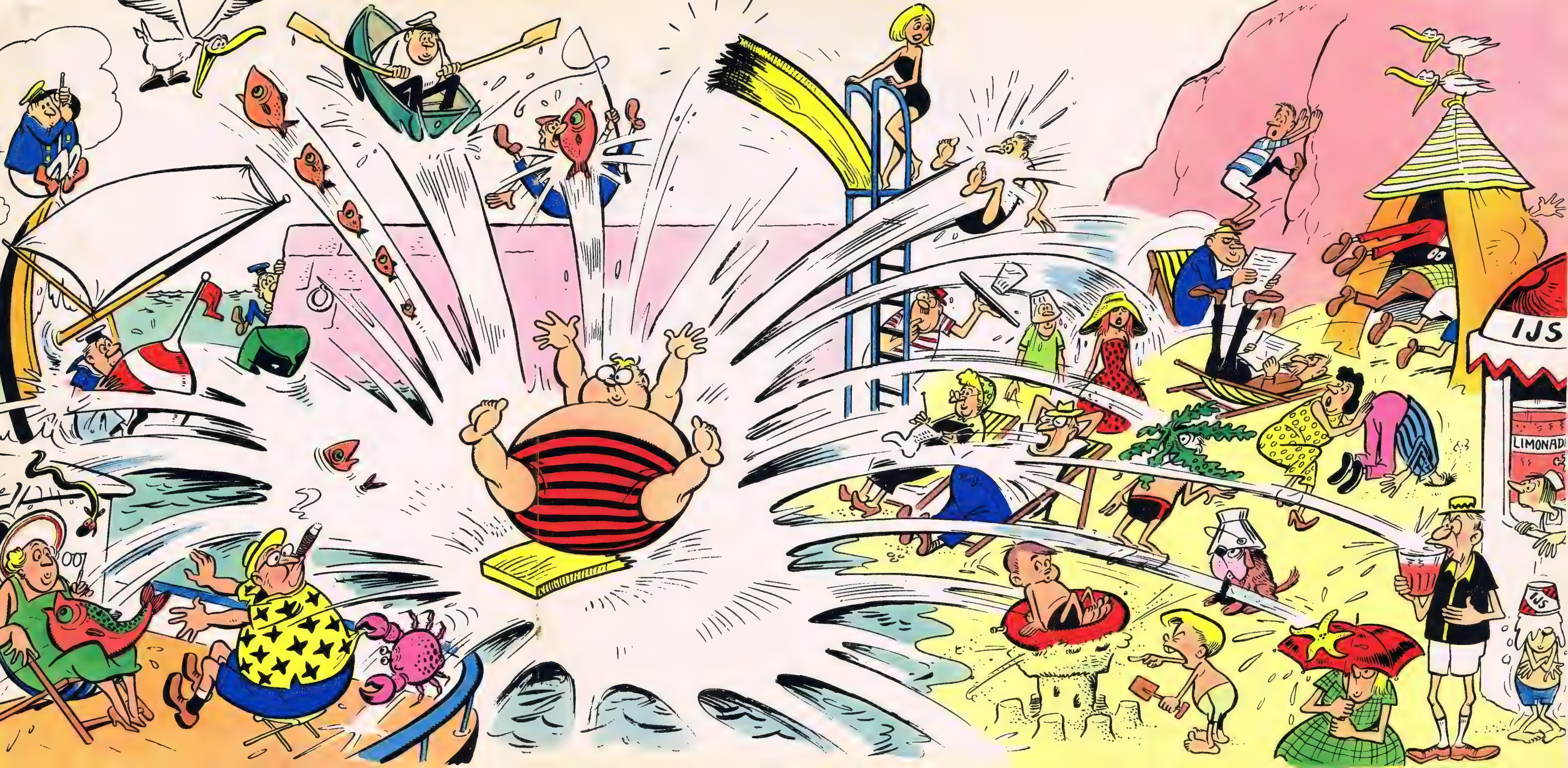
„Natuurlijk zou ik dat fijn voor je vinden," zei Remca haastig. „Nou ja, dan ga ik wel met je mee. Waarschuw me maar, als het zover is."

Aan de achterzijde van deze pagina vindt je onze nieuwe

BILLIE-TURF-COLORAMA!

Je kunt de plaat uit het blad nemen door heel voorzichtig de nietjes los te maken. Veel plezier ermee!

IJS
LIMONAD
IJS

Drie dagen later was het zover. Karin was aan de weet gekomen dat de filmploeg in het Barleyhotel was gearriveerd. „We gaan er vanavond meteen heen," zei ze opgewonden tegen Remca.

Remca keek angstig. „Moet het nu echt vanavond al, Karin? Kunnen we niet tot morgen wachten?"

Maar Karin vond, dat van uitstel afstel kon komen. Bovendien: misschien waren wel meer meisjes van plan persoonlijk Peter Collier te gaan opzoeken. Zij moest zorgen, dat zij de eerste was!

Om half acht stond ze bij Remca op de stoep. Remca schrok, toen ze haar vriendin zag. „Ik had me nog even willen verkleden," zei ze aarzelend.

„Helemaal niet nodig," vond Karin luchtig. „Je ziet er leuk uit met die zwarte broek en dat groene vest. Groen staat goed bij je rode haar. Bovendien, het is toch niet zo belangrijk, hoe jij er uit ziet? Ik ben de aanstaande filmster, niet jij. Ha,ha, ik zie jou al als filmster, Remca!"

Remca trok haar wenkbrauwen op. „Is dat zo'n gek idee? Ik geloof niet, dat ik zo lelijk ben."

„O, maar je bent ook niet lelijk!" riep Karin uit. „Je bent alleen helemaal geen type voor de film. Je bent zo rustig. Laten we nu gaan."

Remca haalde haar fiets en even later waren de vriendinnen op weg naar het Barleyhotel. Hoewel Karin erg flink deed, waren haar handen klam van de spanning. Zou het haar lukken bij Peter Collier binnen te dringen?

„Hoe denk je het eigenlijk te doen?" informeerde Remca. „Je moet toch iets zeggen, als we het hotel binnenkomen."

Karin stak haar neus in de lucht. „Ik zeg gewoon, dat ik redactrice ben van een tienerblad en dat ik Peter Collier wil interviewen."

„En zal de portier je dan doorlaten?"

„O, natuurlijk," zei Karin, maar in haar hart geloofde ze het zelf niet.

Het ging echter beter dan ze had durven hopen. Toen ze tegen de receptionist had gezegd, dat ze Peter Collier kwam interviewen, had hij even weifelend gekeken. Peter Collier zat juist in de lounge en de receptionist wist niet of hij gestoord wilde worden.

„Laat u dat maar aan mij over," lachte Karin. „Ik ga naar hem toe. Als hij niets van een interview wil weten, stuurt hij me heus wel weg, hoor."

Ze liep vastberaden de lounge door, recht op Peter Collier af, die met een dame en een heer zat te praten. Remca volgde haar met knikkende knieën. Hoe dúrfde Karin! Zij vond het maar doodeng en zij hoefde niet eens wat te doen.

Karin bleef bij Peter Colliers tafeltje staan en wachtte, tot hij haar zou opmerken. Dat gebeurde vrijwel meteen. „Wil je mij spreken, jongedame?"

„Ja, inderdaad," zei Karin en ze probeerde erbij te glimlachen zoals een echte filmster het zou doen.

„Ga zitten." Peter Collier wuifde naar een der onbezette stoelen.

„Wel, waarmee kan ik je helpen?" Peter Collier keek Karin vragend aan.

Even slikte Karin. Toen gooide ze er vlug achter elkaar uit: „Ik heb gelezen, dat u een meisje zoekt om een rol te vervullen in uw film. Ik zou erg graag dat meisje willen zijn. Ik spreek vloeiend Engels, zoals u hoort, en ik kan heel goed toneelspelen. Op school heb ik meestal de hoofdrol.

Karin bleef bij Peter Colliers tafeltje staan en wachtte, tot hij haar zou opmerken.

Wilt u niet eens proefopnamen van mij maken?"

Peter Collier staarde zijn bezoekster een ogenblik aan. Toen zei hij: „Wel, wel, dat was een heel verhaal. Je spreekt inderdaad goed Engels. Hoe komt dat?"

„O, mijn moeder is Engelse," zei Karin luchtig.

„Zo, zo," antwoordde Peter Collier. Toen wendde hij zich tot Remca. „En jij? Wil jij ook zo graag bij de film?"

Haar verlegenheid helemaal vergetend lachte Remca de Amerikaanse regisseur spontaan toe. „Ik ben alleen maar als steuntje met mijn vriendin Karin hierheen gekomen, meneer Collier. Ik heb er zelfs geen seconde over nagedacht of ik in de film zou willen spelen."

„Je spreekt anders ook voortreffelijk Engels," merkte Peter Collier op. „Heb je ook een Engelse moeder?"

„Een Australische vader, meneer."

„Aha. Wel, dan wilde ik voorstellen, dat Karin woensdagmiddag om drie uur naar de studio's in Buitenveen komt voor proefopnamen. En misschien kun jij... hoe heet je eigenlijk?"

„Remca Crispal."

„En misschien kun jij, Remca, dan weer als steuntje meekomen."

Opgewonden klapte Karin in haar handen. „O, geweldig, meneer Collier. Ik zal u nu niet langer ophouden. Tot woensdag." Meteen sprong ze op. „Kom, Remca, gauw naar huis."

Remca had nauwelijks gelegenheid meneer Collier en zijn gezelschap te groeten. Karin had opeens zo'n haast om weg te komen.

„Geweldig, hè!" juichte Karin, toen ze buiten stonden. „Vind je het niet reuze voor me? Nu ik zover ben dat er proefopnamen van me gemaakt worden, zal ik die rol wel krijgen. Denk je ook niet?"

„Je hebt in elk geval een goede kans," zei Remca voorzichtig.

„Hè, bah," snoof Karin, „wat ben jij toch altijd akelig nuchter."

Remca negeerde de opmerking van haar vriendin. „Zeg," zei ze met een geheimzinnig lachje, „heb jij eigenlijk wel gezien, wie die mensen waren, die bij Peter Collier aan tafel zaten?"

Karin keek verbaasd. Ze had het veel te druk gehad om op het gezelschap van Peter Collier te letten. „Het waren twee gewone mensen," zei ze. „Maar ik ken ze niet. Jij wel?"

„Ik wel." Remca lachte vrolijk. „Terwijl jij zo druk zat te praten, had ik alle gelegenheid ze goed op te nemen. Het waren Pamela Shirer en John Packings."

Karin staarde haar vriendin ongelovig aan. „Je meent het? Ach, kom nou, Remca, dat is onmogelijk. Het waren twee doodgewone onopvallende mensen."

Maar Remca was zo zeker van haar zaak, dat Karin het wel móést geloven.

„Mijn collega's," lachte ze. „Ik hoop dat ik het goed met ze zal kunnen vinden."

Als Karin gekund had, was ze bij thuiskomst liefst meteen in haar bed gekropen en gaan slapen tot de woensdag van de proefopnamen. Maar zo iets kan nu eenmaal niet en daarom moest ze zich wel zo goed mogelijk door de langzaam voorbij kruipende dagen heenslaan. Erg best ging het niet. Ze was zo opgewonden, dat ze op school straf kreeg. Thuis snauwde ze tegen de kleintjes en maakte ruzie met broer Kees. Pas toen haar vader dreigde, dat ze niet naar de proefopnamen mocht, ging het beter.

En nu zat ze dan in de studio in Buitenveen, trouw vergezeld door Remca. Tot haar spijt zat ze niet alleen in de wachtkamer. Er waren nog vijf meisjes, van wie ook proefopnamen gemaakt zouden worden, zoals ze vertelden. Hoewel ze vriendelijk met elkaar spraken, zaten ze elkaar op te nemen als een stel hanen voor het gevecht.

En toen werd de eerste weggeroepen. „Denken jullie dat zij een kans heeft?"

„Ik?" zei Remca verschrikt. „U vergist zich, meneer Collier. Ik heb niet gesolliciteerd."

vroeg een klein blondje, zodra de deur achter het meisje dicht was.

„Vast niet," zei een grote blonde. „Ze lijkt me helemaal niet het geschikte type met haar zwarte haren."

Karin was zo verstandig niets te zeggen en Remca luisterde toe met een glimlachje om haar mond.

Als laatste was Karin aan de beurt.

„Lest best," zei Remca bemoedigend. „Nou, succes, hoor. Ik wacht hier wel op je."

„Niks, hoor," riep Karin uit, bij wie de moed door het lange wachten in de schoenen was gezonken, „je gaat met me mee. Dat is toch leuk voor je! Dan weet je meteen, hoe het in een filmstudio toe gaat."

Daar had Karin wel gelijk in, vond Remca en zo stapte ze achter Karin aan naar de opnamestudio.

Karin was kennelijk zenuwachtig, toen ze onder de felle lampen stond. Haar stem klonk een beetje schril en ze keek angstig. Maar toch ging het niet slecht, meende Remca.

„Zo," zei Peter Collier, toen het gebeurd was met Karin, „en nu jij, meisje."

„Ik?" zei Remca verschrikt. „U vergist zich, meneer Collier. Ik heb niet gesolliciteerd."

„Geeft niet." Peter Collier zwaaide met zijn hand. „Ik wil toch even proefopnamen van je laten maken. Ga maar vlug naar Mary toe voor de make-up." Voordat Remca iets terug kon zeggen, gaf Peter Collier haar een duwtje in de richting van Mary, die voor de make-up zorgde. Ze liep er als een mechanische pop heen. Pas toen ze geschminkt was en Peter Collier hoorde roepen: „Vooruit, jongedame, hierheen!" kwam ze weer tot zichzelf.

Daar stond ze dan onder de grote lampen. Ze moest opeens lachen. Wat kon haar eigenlijk gebeuren? Vlot en onbevangen deed ze wat haar bevolen werd.

„Nou, meneer Collier," zei ze toen ze klaar was, „dat zal wel iets moois zijn geworden."

„Ja," zei Peter Collier een beetje verstrooid, „ik geloof ook dat het mooi is geworden."

„Ja, ja," zei Peter Collier een beetje verstrooid, „ik geloof ook dat het mooi is geworden. Enfin, je hoort wel van ons."

„Wat vreselijk gek," zei Karin een beetje kattig, toen ze weer onderweg naar huis waren, „dat ze van jou ook proefopnamen wilden maken. O, wacht eens! Daar heb ik niet eerder aan gedacht. Misschien wil hij jou wel een bijrolletje geven. Hij zal een heleboel mensen nodig hebben voor zijn film. O, Rem, dat zal gezellig zijn, als jij ook in de film meespeelt. Dan kunnen we er steeds samen heen gaan. Lijkt jou dat ook niet leuk?"

Een beetje aarzelend zei Remca: „Ja, ik geloof het wel. Maar zou je liever niet wachten met je plannen, tot je iets gehoord hebt, Karin? Die andere meisjes zijn er ook nog."

Karin lachte onbezorgd. „Ik heb een voorgevoel, dat wij samen in de film gaan spelen, Remca. Punt, uit."

Na een week van wachten, een week vol spanning bleek, dat Karins voorgevoel juist was geweest. Remca en zij gingen samen in de film spelen. Alleen was de rolverdeling een tikkeltje anders uitgevallen dan Karin had gedacht. De gids, die het Amerikaanse echtpaar zou rondleiden, werd Remca. En Karin kreeg een van de bijrolletjes!

EINDE

DE EERSTE SIGARET

Een droevig, maar waar verhaal

Rodrigo de Jerez stond op het dek van een rollend, door stormen geteisterd zeilschip. Hij had urenlang de horizon afgespeurd en plotseling kreeg hij land in zicht. Rodrigo's hart liep over van geluk. Dit land was Spanje — zijn vaderland — en hij had het vele maanden niet gezien. Die maanden waren gevuld geweest met avontuur. Rodrigo was zeeman aan boord van de *Santa Maria*. Zijn kapitein was Columbus. Ze hadden duizenden mijlen gevaren en niet in kaart gebrachte zeeën doorkruist. Ze waren gereisd naar een nieuw, rijk land. Ze hadden vreemde, roodhuidige mensen gezien, die zij Indianen noemden. En nu waren ze dan eindelijk op de terugweg naar Spanje om hun avonturen aan de koningin te vertellen en om de vele goederen, die ze in het ruim meevoerden, te ontschepen. Het land kwam dichterbij en tenslotte gleed de *Santa Maria* de haven van het stadje Ayamonte binnen. Op de pier zag Rodrigo zijn vrouw staan en vele vrienden en kennissen. Ze waren verrukt hem weer te zien en te constateren dat hij gezond en behouden was. Die avond werd het een feest: men zong en danste en praatte honderd uit. Nadat de gasten vertrokken waren, wandelde Rodrigo nog even de straat op. Hij rolde een sigaret en begon te roken, een gewoonte die hij van de Indianen had overgenomen. Zijn vrouw volgde hem en opeens stond ze als versteend stil. Ze zag rook te voorschijn komen uit zijn mond en neus! „Hij is bezeten van boze geesten!" riep ze. In paniek rende ze weg. Haar man was van de duivel bezeten, waarom zou er anders rook boven zijn hoofd opstijgen? Spoedig marcheerden er soldaten naar Rodrigo's huis. Woest sleurden ze hem naar de stadsgevangenis. De arme Rodrigo kreeg nooit de kans om uit te leggen dat hij niet van boze geesten was bezeten; hij was de eerste man in Spanje die een sigaret rookte, maar moest daar met zijn leven voor boeten!

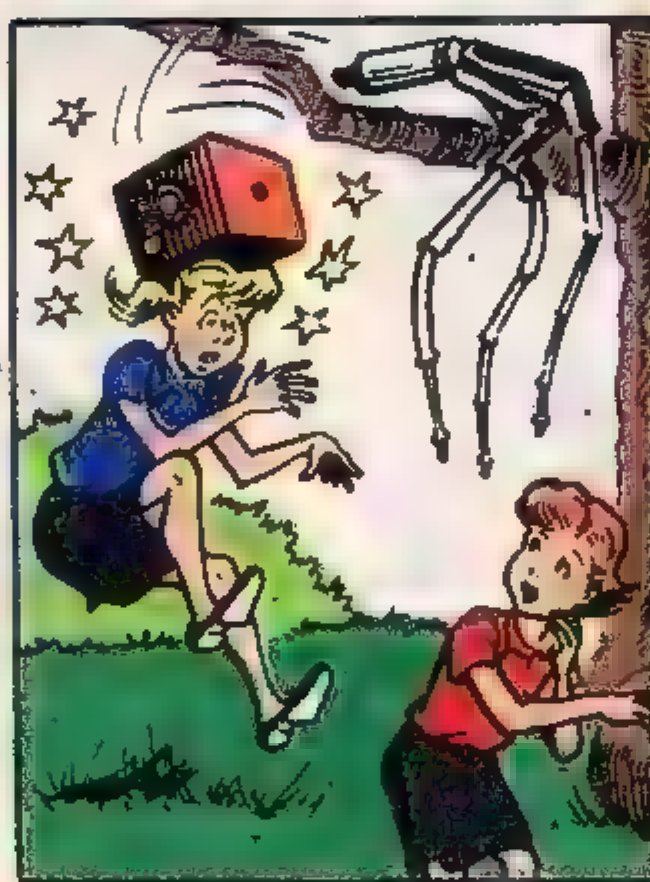

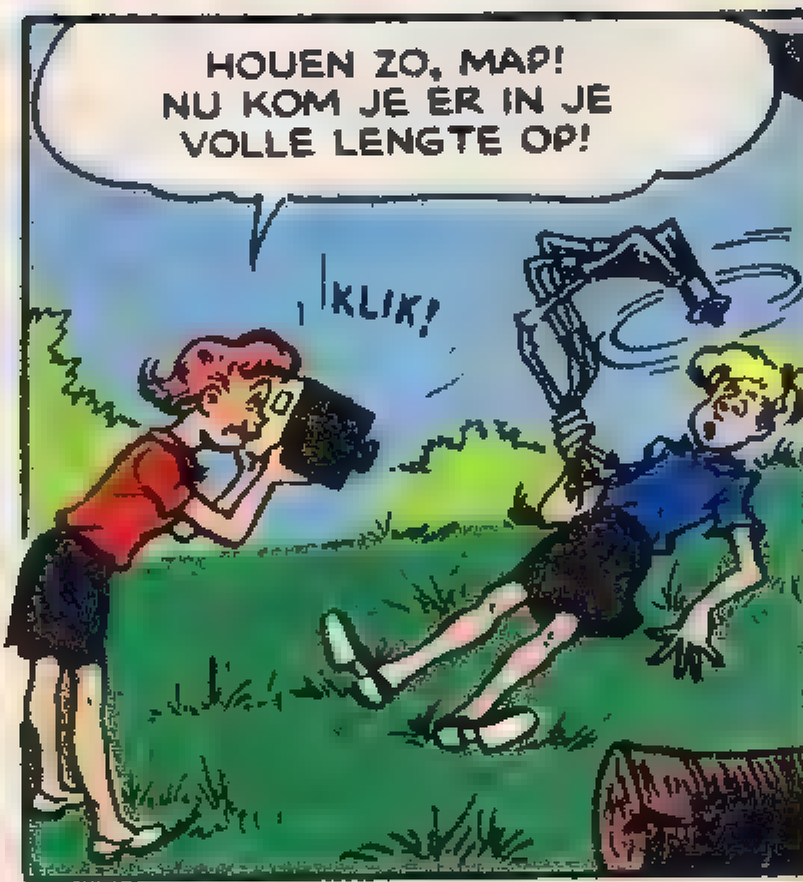

DE SCHIPBREUKELINGEN

HET BEEST STOND DAAR ZO PLOTSELING VOOR ME, DAT IK DE TREKKER OVERHAALDE ZONDER TE RICHTEN, ME OMDRAAIDE EN NAAR DE KAJAK RENDE.

IK ZAL HEM WEL DODELIJK GETROFFEN HEBBEN, WANT HIJ KWAM ME NIET ACHTERNA. IK PEDDELDE TERUG NAAR DE KUST, VOORTDUREND SPEUREND NAAR DE „ROKENDE ROTS". HET WAS AL LAAT IN DE MIDDAG, TOEN IK VAN EEN ROTS ROOK ZAG OPKRINGELEN.

DAT MOEST DE „ROKENDE ROTS" ZIJN.

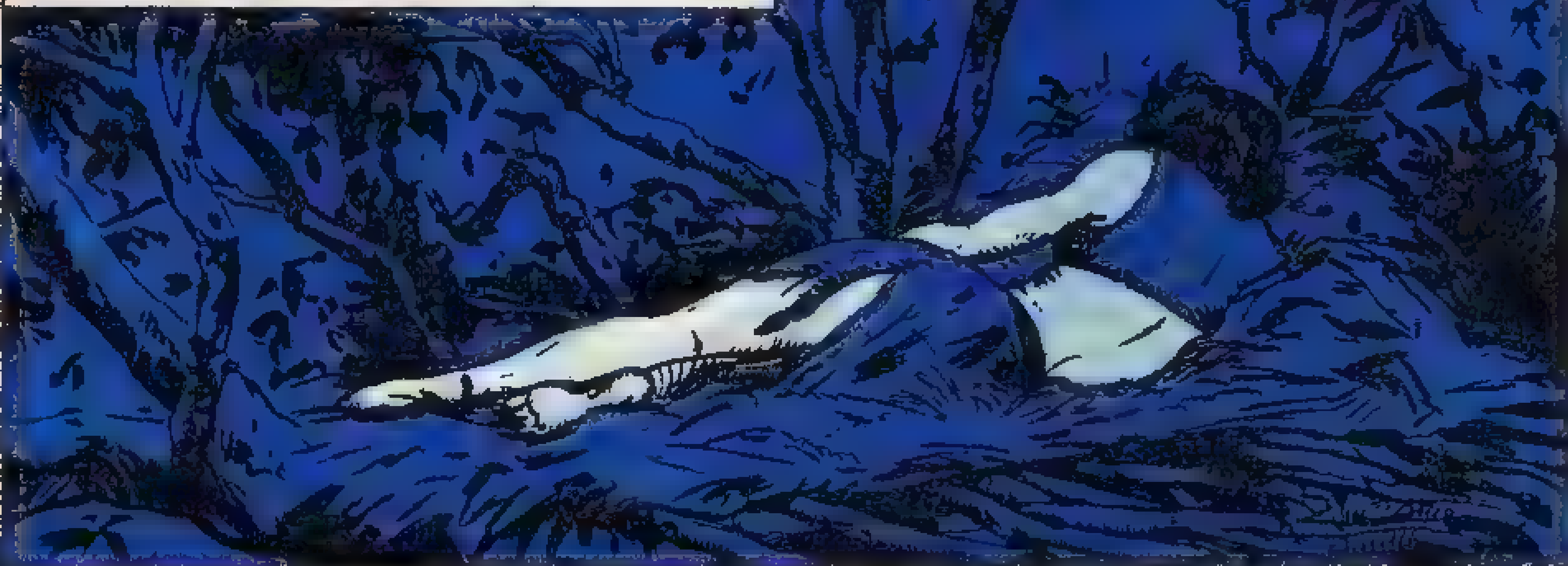

IK ONTDEKTE EEN SOORT HAVENTJE MET EEN KENNELIJK DOOR MENSENHANDEN GEMAAKTE PRIMITIEVE TRAP, DIE NAAR BOVEN LEIDDE

TOEN IK BOVEN KWAM, ZAG IK VOOR HET EERST SINDS TIEN JAAR EEN ANDER MENSELIJK WEZEN DAN JULLIE! HET WAS EEN MEISJE. ZE SCHROK HEVIG, TOEN ZIJ MIJ ZAG, MAAR IK STELDE HAAR MET EEN PAAR WOORDEN GERUST.

AL GAUW WAREN WE IN EEN GESPREK GEWIKKELD. IK VERTELDE ALLES VAN ONS „ROTSHUIS" EN ONZE SCHIPBREUK VAN TIEN JAAR GELEDEN EN ZIJ VERTELDE VAN HAAR LEVEN OP DE ROTS.

DIE NACHT SLIEP IK BIJ DE KAJAK EN ZIJ IN DE TAKKEN VAN EEN BOOM, WAARIN ZIJ UIT VREES VOOR WILDE DIEREN ALTIJD DE NACHT DOORBRACHT.

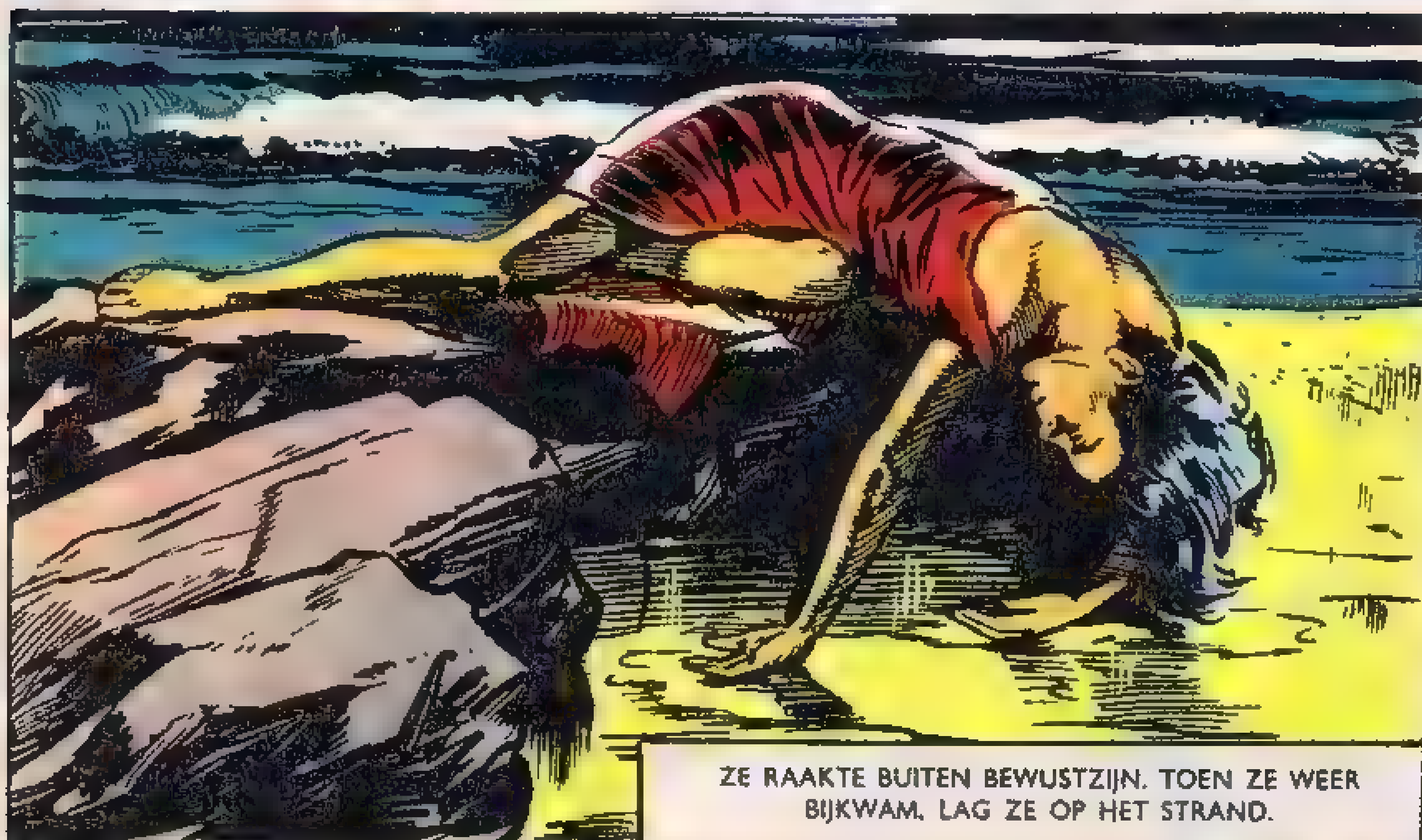
DE VOLGENDE DAG BRAKEN WE VROEG OP. DE WEINIGE EIGENDOMMEN VAN JENNY, ZO HEET ZIJ, LAADDEN WE IN DE KAJAK EN VOEREN HUISWAARTS.

DE ZEE WAS ZO GLAD ALS EEN SPIEGEL EN WE SCHOTEN GOED OP. WE LANDDEN OP DIT EILANDJE OM JULLIE VANHIER UIT OP DE HOOGTE TE BRENGEN

DE REST WETEN JULLIE. IK HIELD JULLIE VOOR INBOORLINGEN; VANDAAR DAT IK MIJ ALS EEN WILDE TOETAKELDE
TOT ZOVER HET VERHAAL VAN FRITZ HET WAS MIDDERNACHT, TOEN WIJ ONZE GEÏMPROVISEERDE BEDDEN OPZOCHTEN.

DE VOLGENDE OCHTEND GINGEN WE TERUG NAAR HET „ROTSHUIS". GEDURENDE DE TOCHT VERTELDE JENNY HAAR LOTGEVALLEN TOEN ZE ZEVEN JAAR OUD WAS, STIERF HAAR MOEDER EN GING ZE MET HAAR VADER SIR WILLIAM MONTROSE, DIE MAJOOR WAS IN EEN ENGELS REGIMENT, NAAR INDIA ZE BLEVEN DAAR JARENLANG, TOT JENNY TER VOLTOOIING VAN HAAR OPVOEDING TERUGGING NAAR ENGELAND. TIJDENS DE REIS STAK ER EEN ZWARE TROPISCHE STORM OP, ZODAT DE BEMANNING ZICH IN DE BOTEN IN VEILIGHEID MOEST BRENGEN JENNY SPRONG IN EEN VAN DE BOTEN, DIE KORT DAAROP DOOR EEN ENORME GOLF WERD OPGENOMEN EN TEGEN DE ROTSEN GESMETEN.

ZE RAAKTE BUITEN BEWUSTZIJN. TOEN ZE WEER BIJKWAM, LAG ZE OP HET STRAND.

UITGEPUT WIST ZE ZICH NAAR EEN GROT TE SLEPEN, WAAR ZE TWEE DAGEN ACHTEREEN SLIEP.

VAN HAAR LOTGENOTEN HEEFT ZIJ NOOIT MEER IETS GEZIEN. WEL VOND ZE OP HET STRAND WAT ZEEMANSKLEREN MET IN DE ZAKKEN VOOR HAAR HOOGST BELANGRIJKE DINGEN, ZOALS EEN MES, VUURSTENEN, TOUW EN ANDERE KLEINIGHEDEN.

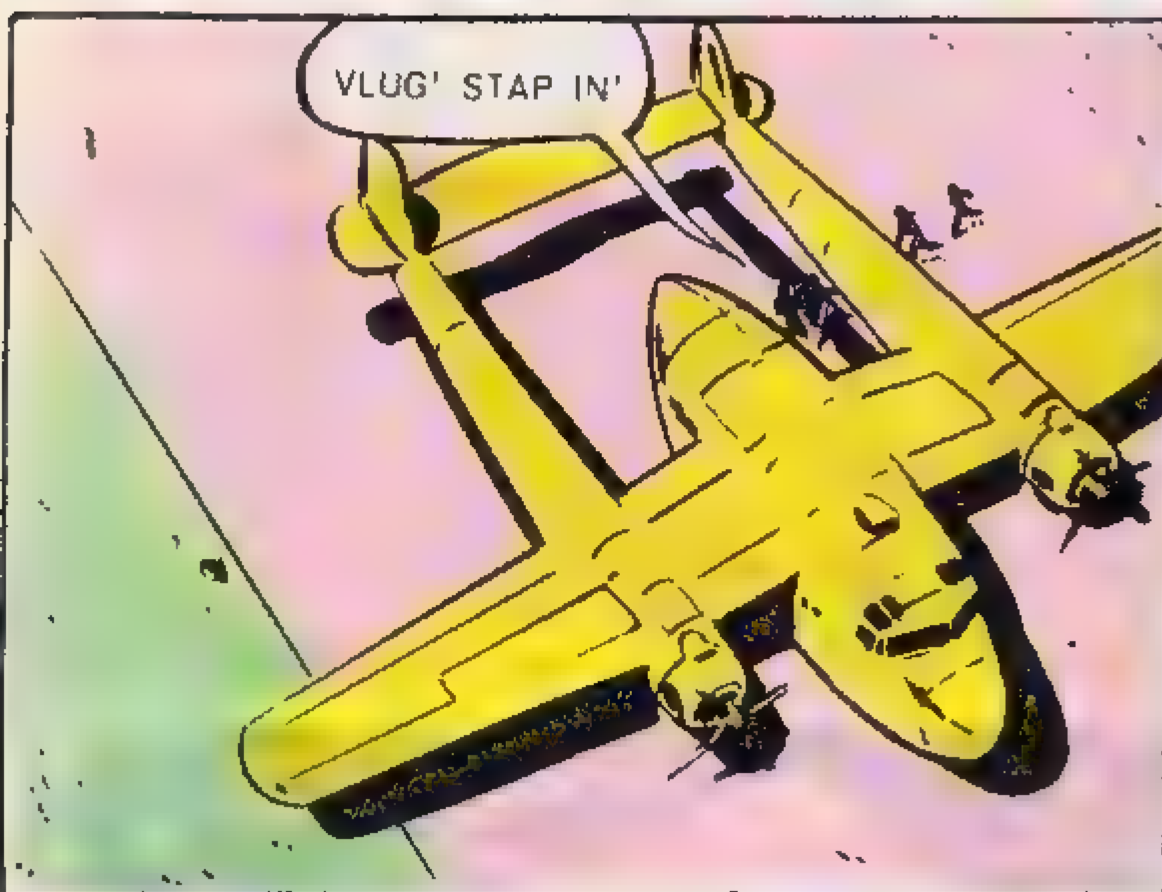

DE EERSTE DAGEN VOELDE ZIJ ZICH VRESELIJK EENZAAM, MAAR GELEIDELIJK AAN RAAKTE ZE GEWEND AAN HET LEVEN OP HET EILAND. ZE BOUWDE EEN HUT, VISTE EN WIST ENKELE VOGELS TOT HUISDIEREN TE MAKEN.

TIGER JOE en

In het dal van de verboden berg stijgt de spanning ten top...

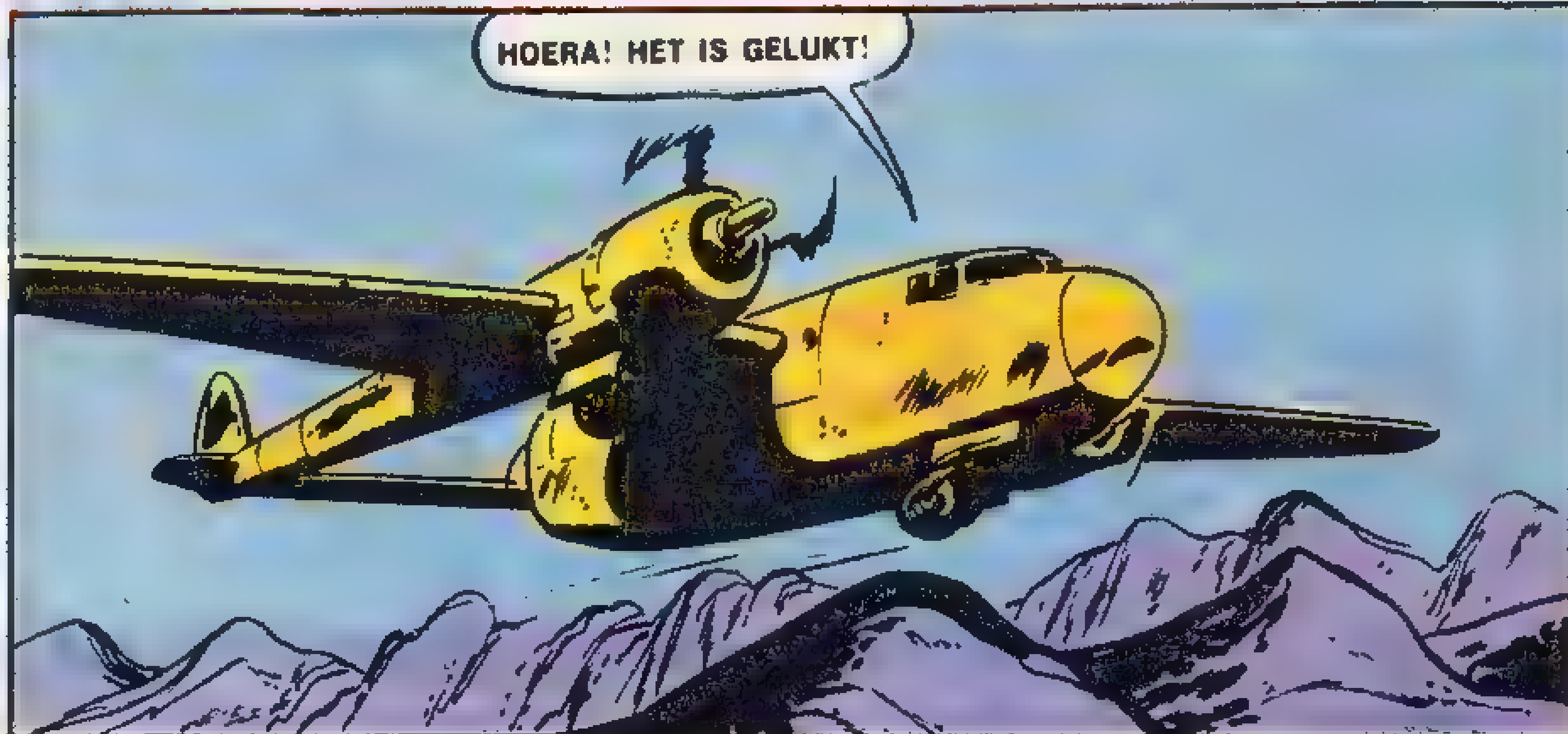

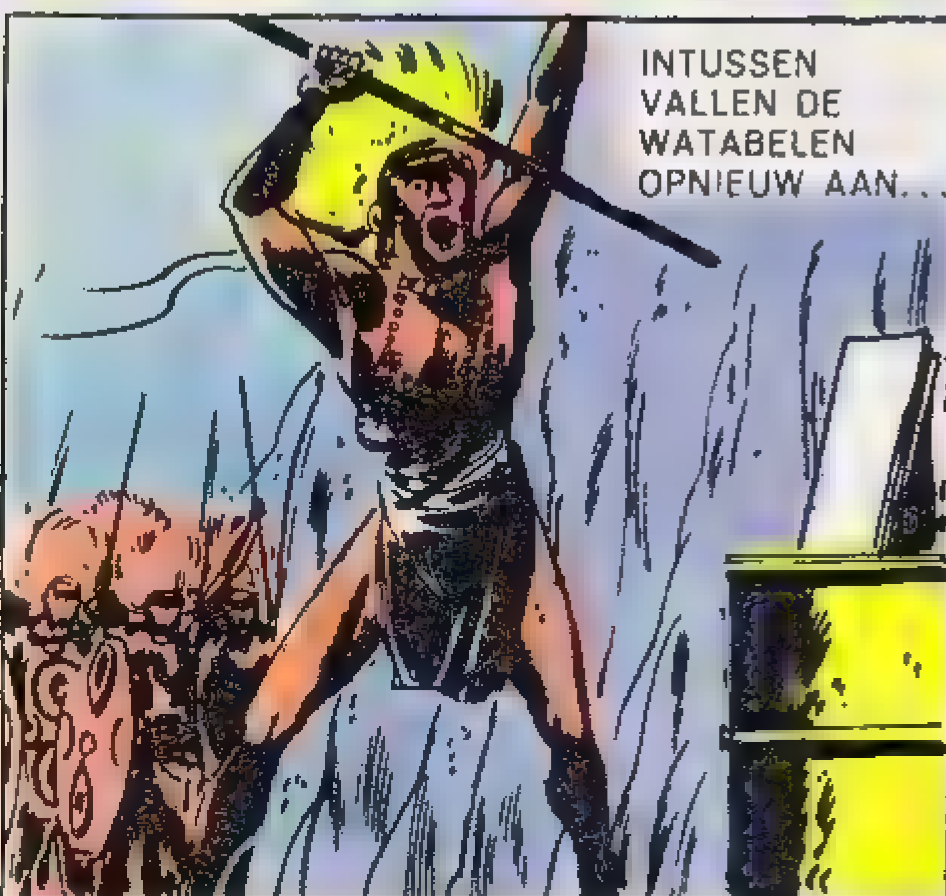
de verbonden berg

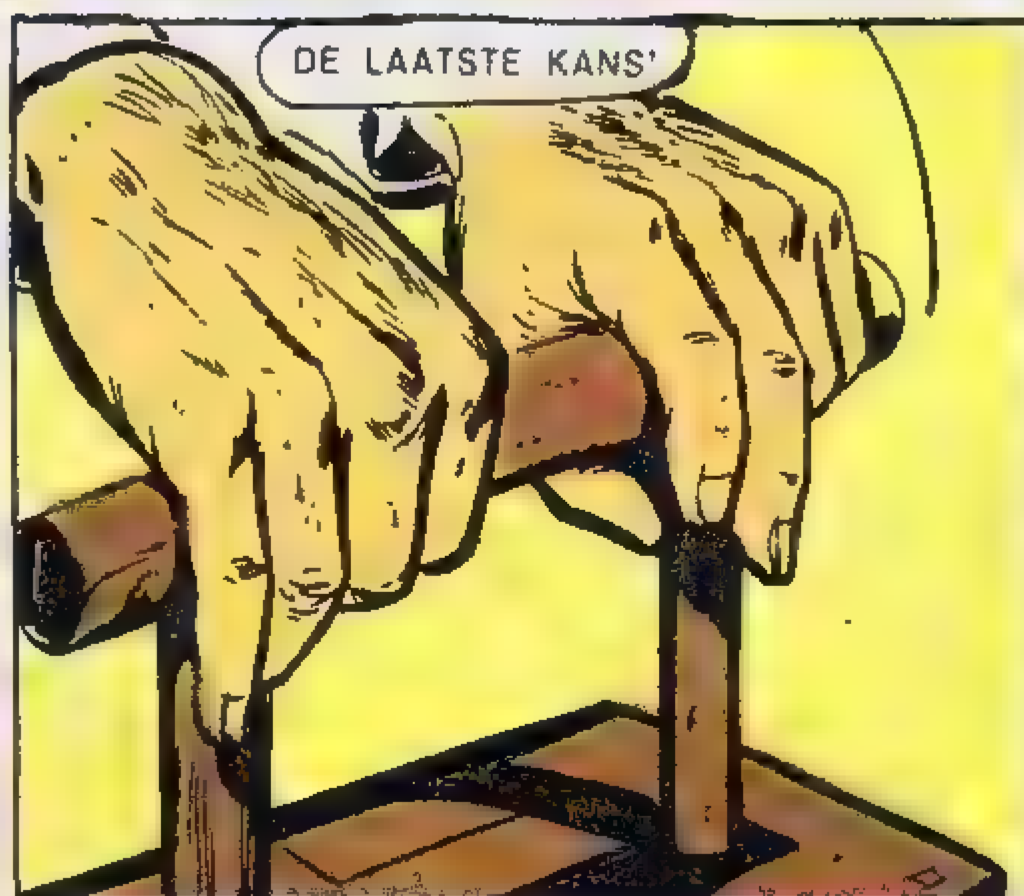

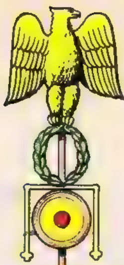

Korte inhoud: Twee Britse jongens, Bryn en Eddi, worden op een Romeins schip naar Rome gebracht. Onderweg sterft de kapitein van het schip, die beloofd had hun de vrijheid te zullen hergeven. In Rome worden de jongens op de slavenmarkt verkocht. Bryn wordt gekocht door een patriciër, Decimus Sempronius Maximus, die hem bestemt voor zijn kleinzoon Gajus. Bryn ontmoet in de stad Eddi, die eerst bij de voddenkoopman Servius Calvus en daarna bij een aannemer in dienst is. Later trekt Bryn met Gajus uit Rome weg. Ze raken bij een gevecht betrokken en Bryn wordt door Eddi, die vrijgekomen is, gered. In Zuid-Italië ontmoeten ze de koopman Kalitas, met wie ze naar Alexandrië gaan. Vandaar aanvaarden ze de thuisreis naar Brittannië, waar ze door een misverstand worden gevangengenomen en opgesloten.

26

ONDER DE ADELAAR

DOOR H. R. POTTER

DE AVONTUREN VAN TWEE BRITSE JONGENS IN DE ROMEINSE TIJD

Opeens sloeg Bryn een paadje in dat langs de stadsmuur leidde. Hij was al rennend tot de conclusie gekomen dat het veel te gevaarlijk was om de stad binnen te gaan, waar hij in de nauwe straten maar al te gemakkelijk kon verdwalen en waar hij een vlotte kans liep door nieuwsgierige voorbijgangers te worden tegengehouden. Het leek hem veel verstandiger toe zijn achtervolgers af te matten door om de stad heen te gaan lopen. Als de duisternis dan eenmaal was gevallen, zou het niet moeilijk zijn hen van zich af te schudden en naar het schip terug te keren.

Een kwartier lang zag het ernaar uit dat deze opzet zou slagen. Toen hoorde hij echter plotseling een geluid achter zich dat hem noopte het plan te laten varen. Er kwam onder hevig geratel een strijdwagen dichterbij, die de vluchtelingen uit het fort achterna was gezonden. Reeds kon Bryn de kreten horen waarmee de wagenmenner zijn paarden aanvuurde. Hij wist dat het een hopeloze opgaaf was het tegen een paar goed getrainde legerpaarden op te nemen, die zich van de kuilen en gaten in het smalle pad, noch van het struikgewas langs de kant iets aantrokken en in volle galop bleven voortstormen. Op goed geluk sloeg hij rechtsaf. Iets verder baande hij zich een weg door de struiken en kwam voor een lage stenen muur te staan, die blijkbaar als omheining voor een boomgaard diende. In een flits zag hij een paar dichtbebladerde kruinen opdoemen, waar hij zich misschien kon verstoppen. Maar het was al te laat. De Romeinen hadden hem in het oog gekregen en volgden hem op de voet.

Toen Bryn over de muur was ge-[illegible] was de voorste soldaat hoogstens nog een meter of tien van hem verwijderd. Het was de wagenmenner, die zijn paarden op de weg had achtergelaten. Hij riep de jongen toe, dat hij halt moest houden, maar Bryn had de stem onmiddellijk herkend. Het was die van Sextus. Een paar tellen later hadden ook andere achtervolgers de muur bereikt, zodat Bryn niets anders overbleef dan in het wilde weg de boomgaard in te rennen. Nog steeds behield hij een minimale voorsprong, totdat hij een wit gebouw ontdekte met een bloementuin eromheen.

Hij zag dat er voor het gebouw een brede stenen trap was opgetrokken en dat er langs de rand van een terras een rij hoge pilaren stond.

Bryn had juist de eerste trede van de trap bereikt, toen hij de zware hand van Sextus op zijn schouder voelde neerkomen. „Eindelijk heb ik je, ellendige Brit!" riep de soldaat triomfantelijk uit. „Blijf staan en verroer je niet. Ik arresteer je in naam des keizers, voor de derde en nu hopelijk laatste keer!"

Opmerkzaam gemaakt door het tumult kwam een hoofdman verwonderd naar buiten en daalde in gezelschap van een soldaat, die een flakkerende toorts droeg, de brede trap af. De andere achtervolgers stelden zich overeenkomstig hun gewoonte achter Sextus op en staken hun blijdschap over het succes van de jacht niet onder stoelen of banken.

Op dit ogenblik bleef de hoofdman die uit het gebouw te voorschijn was gekomen, vlak bij Bryn staan. „Legionairs!" zei hij met stemverheffing. „Jullie zijn wel de laatsten die ik hier had verwacht. Wat heeft dit onbeschaamde optreden te betekenen? Hoe halen jullie het in je hoofd om je dronkemanslol hier te komen uitleven?"

„Er is heus niemand dronken. Wij hadden opdracht gekregen om deze slaaf te arresteren. Hij is eigendom van het legioen, ziet u," antwoordde Sextus onderdanig.

Er viel een baan geelachtig licht tussen de pilaren door, doordat er een deur opening. Er traden drie mannen naar voren. Aan de rand van het terras bleven ze staan.

„Wat is er beneden aan de hand?" vroeg een hunner met een diepe stem en op gezaghebbende toon. Er viel een doodse stilte en het ontging Bryn niet dat de soldaten als één man in de houding gingen staan en met opgeheven hoofd in de verte bleven staren.

De hoofdman die de indringers het eerst had toegesproken, draaide zich om en groette model. „Deze manschappen zijn afkomstig uit het fort," rapporteerde hij. „Ze zijn de tuin binnengekomen omdat ze een slaaf op de hielen zaten die zich hier wilde verstoppen."

„Wel, wel, kijk eens aan! En sinds wanneer worden de Romeinse legioenen belast met klusjes die slavenhandelaars behoren op te knappen?"

De hoofdman keek Sextus aan, die zich in het geheel niet meer op zijn gemak voelde en die geen woord wist uit te brengen. De drie mannen kwamen de trap af en bij het licht van de toorts zag Bryn meteen dat een van hen de prefect was. De verwondering was wederkerig, want de bestuursambtenaar had ook hem herkend en fluisterde iets tegen degene die naast hem stond. Deze man nam Bryn van top tot teen op. Het derde lid van het gezelschap scheen een bediende te zijn. Toen deze merkte dat zijn meester belangstelde in de slaaf, voegde hij Bryn toe: „Licht je hoofd op en kom eens wat naar voren; dan kan de generaal je tenminste zien!" Bryn gehoorzaamde en de generaal wierp de nog altijd zwaar hijgende jongen een vriendelijke blik toe.

„Hoe heet je?" vroeg hij.

„Mijn naam is Bryn."

„Wat doe je in mijn tuin?"

Bryn vertelde alles wat er was gebeurd nadat Aulus zijn vriend en hem naar de markt had gestuurd en voegde eraan toe dat Sextus hen ook vroeger al had gearresteerd. Toen hij zijn relaas had beëindigd, wendde generaal Agricola zich tot de hoofdman.

„Deze jongen hier is een vrij man!" sprak hij op strenge toon. „Zorg dat hij naar zijn schip wordt teruggebracht en let erop dat hem geen haar wordt gekrenkt. Ook die andere jongen moet worden opgespoord en eveneens veilig teruggebracht. Ze krijgen een vrijgeleide naar hun eigen streek. Morgenochtend kunnen ze meegaan met de voorhoede van het legioen dat noordwaarts trekt. Begrepen?"

De hoofdman salueerde. „Jawel, generaal," zei hij.

Generaal Agricola liet zijn blik vervolgens over het troepje soldaten gaan. „Stuur deze manschappen naar hun onderdeel terug," beval hij. „En sla hem daar in de boeien." Hij wees Sextus aan.

De hoofdman keek alsof hij het in Keulen hoorde donderen. „Heb ik u goed verstaan, generaal?" stamelde hij. „In de boeien, zei u? Een Romeins soldaat?"

„Je hebt me uitstekend verstaan, hoofdman. Ik weet heel goed wat ik doe. Het roekeloze gedrag van deze sinjeur brengt onze kampen in het noorden in gevaar." En met snijdende stem voegde hij eraan toe: „Ik wil hem niet langer zien! Breng hem weg!"

Een ogenblik later werd Sextus gevankelijk weggevoerd. Toen de stille stoet de tuin had verlaten, tikte de hoofdman Bryn zacht op de arm.

„Ik zal je persoonlijk naar je schip terugbrengen," zei hij hartelijk. Pas op dit moment drong het plotseling tot Bryn door dat hij zijn vrijheid had herwonnen en dat hij het juk van de slavernij voorgoed van zich af kon schudden. De tranen sprongen hem in de ogen toen hij zich omdraaide om de man die dit wonder had bewerkstelligd, te bedanken, maar de trap was al weer verlaten. De hoofdman glimlachte tegen hem en stelde hem vaderlijk op zijn gemak. „Kom maar mee,"

„Stuur deze manschappen naar hun onderdeel terug," beval hij. „En sla hem daar in de boeien."

zei hij. „Dan gaan we meteen op stap." Bryn kreeg het gevoel dat hij droomde, toen hij de officier over het tuinpad volgde naar de uitgang.

Toen ze aan boord van de *Nautilus* kwamen, bleek het niet meer nodig een patrouille uit te sturen om Eddi op te sporen. Deze was tien minuten tevoren veilig en wel gearriveerd. Aulus stond juist op het punt om de prefect op te zoeken, in de hoop dat deze zijn medewerking zou verlenen om Bryn uit het fort bevrijd te krijgen.

Toen de eerste vreugde over de behouden terugkeer van de beide jongens voorbij was, gaf Jon de boekhouder een daverende klap op zijn schouder. „Luister eens hier, Aulus," zei hij, „je mag nou nog zo'n goede vertegenwoordiger van je baas zijn, maar voor vandaag zit het werk erop, begrijp je?" Hij maakte een brede armzwaai in de richting van de kade, waar een rij pakezels in het licht van een eenzame toorts op een nieuw vrachtje stonden te wachten. „Morgen is er weer een dag. Je hebt het gehoord: het is de laatste keer dat we de jongens in ons gezelschap hebben. Bij het aanbreken van de dag keren ze naar hun geboortestreek terug. Welnu dan, ik zou zo zeggen dat ze recht hebben op een afscheidsfeest dat ze hun leven lang niet meer zullen vergeten." En hij deed deze belofte volkomen gestand.

De volgende morgen waren de jongens nog zo moe van het vele eten en van de inspanningen die het festijn van hen had gevergd, dat Aulus hen haast niet wakker kon krijgen. Juist toen ze hun volgepakte knapzakken aan dek brachten, verscheen er aan het eind van de kade een afdeling Romeinse soldaten om hen te begeleiden, het marktplein over, de stad door en vervolgens een weg op die regelrecht naar het noorden leidde.

Om het verlies een beetje te vergoeden dat Aulus leed door het vertrek van zijn beide helpers, stuurde de prefect een paar soldaten, zodat het lossen van het schip niet te veel vertraging zou ondervinden. Jon zette de militairen meteen aan het werk.

Aulus en Jon gingen een eindje met de jongens mee. Op de markt werd de jongens een plaats aangewezen in een van de bagagewagens. Het viel het tweetal niet gemakkelijk om de kameraden, met wie ze zoveel hadden meegemaakt, achter te laten. Zelfs Jon stond zenuwachtig aan zijn baard te plukken toen het ogenblik van het vertrek naderbij kwam. Een trompetsignaal was het sein voor de soldaten om zich in marsorde op te stellen. Even later klonk er een tweede signaal en de stoet stond gereed om zich in beweging te zetten.

„Als jullie me mee willen hebben, zul je me aan mijn oren moeten voortsleuren," zei Jon met een grijns. „Met die stammen hier in het zuiden kan ik het nog wel een beetje vinden, maar daarginds in het noorden woont me een stelletje barbaren, zo vechtlustig, dat ze tot in Rome berucht zijn. Trouwens, ik voel me nergens beter thuis dan aan boord van mijn schip. En daar heb ik het voorlopig druk genoeg."

„En u? Wilt u ook al niet mee?" vroeg Bryn aan Aulus.

De boekhouder lachte. „Nee, dat niet. Maar misschien kom ik jullie vroeg of laat toch nog eens opzoeken. De eerste tijd is daar geen sprake van helaas. In ieder geval, we hebben ons contract. Vergeten jullie dus maar niet ons te sturen wat we hebben afgesproken. Nu we een officiële vergunning hebben om hier handel te drijven gaan we hier gauw genoeg een vast pakhuis inrichten, vermoed ik." Hij veegde zich met de rug van zijn hand het zweet van het voorhoofd. „Als we met iedere scheepslading zoveel geluk hebben als met deze, mogen we niet klagen. Ik ben al bijna alles kwijt. Maar één ding is zeker: als we de volgende keer terugkomen, doen we dat in de zomer. En schieten jullie nu maar op, want de hele stoet staat op jullie te wachten. Ik hoop dat het jullie goed zal gaan."

„Het ga u goed," antwoordden de jongens. Op hetzelfde ogenblik klonk er een derde trompetsignaal en de stoet zette zich langzaam in beweging, nagezwaaid door de achterblijvers.

De thuisreis duurde toch nog langer dan de beide vrienden hadden verwacht. De afstand was veel groter dan zij dachten en de militairen legden hem af in netjes afgepaste dagmarsen, die elke avond in een kamp of bij een fort werden onderbroken, zodat ze maar langzaam vorderden. De afstanden tussen deze steunpunten waren zo genomen, dat een militaire afdeling ze zonder overmatige inspanning kon afleggen. Nà de eerste dag, die door een plezierige omgeving had geleid, werd het terrein allengs moeilijker. Er waren tot in wijde omtrek geen Romeinse villa's meer te bekennen en evenmin steden van enige omvang. De manschappen waren veel meer op hun hoede dan voorheen en de jongens merkten dat ze de eenvoudige, met een lage aarden wal omheinde Britse dorpen, waar grote troepen naakte kinderen en halfwilde honden omheen zwermden, met onverholen wantrouwen gadesloegen. Voor de jongens bleven ze echter uitgesproken vriendelijk. Het lag er dik bovenop dat de soldaten in dit opzicht strenge orders hadden gekregen.

Op zekere morgen, toen ze het hoogste punt van een heuvel achter zich hadden gelaten, gaf Eddi opeens een schreeuw van opwinding. Onmiddellijk begon hij in zijn eigen taal met Bryn te praten, zodat de Romeinen aanvankelijk niet begrepen wat ze bedoelden. Maar toen de jongens elkaar verheugd allerlei punten begonnen aan te wijzen die ze zich van vroeger herinnerden, begrepen de soldaten al spoedig waarom ze zo blij waren: ze naderden hun geboortestreek! Het kon dan ook niemand verbazen dat de beide vrienden tegen de avond, toen er opnieuw een dorp in het zacht gloeiende landschap oprees, van hun wagen sprongen en onder luid gejoel en geschreeuw op de poort afrenden.

Eddi's moeder was de eerste die hen in het oog kreeg. Ze kwam ongerust uit haar hut achter de omheining te voorschijn om te kijken wat er aan de hand was. Met de hand boven de ogen bleef ze staan turen, totdat Eddi en Bryn al vlakbij waren. Pas op het laatste moment drong het tot haar door dat het haar eigen zoon was die haar in de armen vloog. Met een van ontroering vertrokken gezicht klemde ze hem tegen zich aan, terwijl de tranen haar over de wangen stroomden. „Mijn zoon!"

Toen Bryn het dorp binnenrende, zag hij zijn zuster, Waena, voor de deur zitten, waar ze bezig was koren fijn te stampen. Hij riep haar uit de verte een groet toe. Ze keek op. Haar mond viel van verbazing wijd open, maar ze zei geen woord.

„Waena! Ik ben het! Ik ben terug! Waar is moeder?"

„Bryn!" stamelde Waena haast onhoorbaar. Maar nog voordat ze goed en wel overeind was gekomen, werd ze opzij geduwd door een klein, dik vrouwtje, dat met snelle schommelpasjes naar buiten kwam dribbelen en haar zoon bijna verpletterde onder haar omhelzing. En ofschoon hij minstens twee koppen groter was dan zijn moeder, werd Bryn al spoedig vertroeteld als een baby.

Die avond gaf Bryns vader een feest voor alle dorpelingen ter ere van de terugkeer van de beide jongens. Ze waren de helden van de dag en toen er zoveel gegeten en gedronken was, dat niemand meer kon, vertelde de hoofdman aan zijn mensen welke schadevergoeding de Romeinen hem hadden beloofd. Er ging een luid gejuich op, want het vooruitzicht van een aanzienlijke uitbreiding van de weiden voor het steeds talrijker wordende vee en de mogelijkheid van een verbetering van de landbouwmethoden vervulden iedereen met de grootste vreugde. Toen dit nieuws van alle kanten was besproken, gingen de bewoners van het dorp in een grote kring zitten om de jongens te horen vertellen van hun belevenissen.

Tenslotte onthulde Eddi dat Kalitas hen had gemachtigd vachten, sieraden en dergelijke op te kopen. Een van de oudere mannen keek hem weifelend aan. „Opkopen?" vroeg de schapenhouder. „En wie betaalt er dan voor?"

„Dat doen de jongens zelf," verzekerde Bryns vader hem. „En ik zal wel zorgen dat de prijs die jullie bedingen, niet te hoog uitvalt."

Iedereen begon hartelijk te lachen.

„Ik meen het in volle ernst," ging de dorpshoofdman voort. „De jongens hebben niet alleen een hoop ruilartikelen, maar ook een welgevulde beurs meegekregen. De Griekse koopman heeft hen goed betaald. En van de Romeinse generaal hebben ze de toezegging gekregen dat ze een flinke lap grond mogen bebouwen, ergens buiten het dorp, in de buurt van het nieuwe fort dat de soldaten aan het bouwen zijn. Daar zullen ze worden onderricht

Een klein, dik vrouwtje, dat met snelle schommelpasjes naar buiten kwam dribbelen en haar zoon bijna verpletterde onder haar omhelzing.

in de landbouw. En later krijgen ze er elk een huis ook."

„Onderricht in de landbouw?" fluisterde Bryn zijn vriend toe. „Daar had je het toch helemaal niet op begrepen, is het wel?"

„O, bij nader inzien wel, hoor," luidde het antwoord. „Ik had eerst gedacht dat ik de stammen zou moeten afreizen om in het bezit te komen van de produkten die Kalitas op het oog heeft, maar jouw vader heeft me daarnet verteld dat dat helemaal niet nodig is. Hij zegt dat de vertegenwoordigers van de stammen wel naar me toe zullen komen om handel te drijven. Dat lijkt me nog wel zo gemakkelijk. Dan kan ik fijn samen met moeder in het nieuwe huis gaan wonen en ondertussen de grond bewerken."

„Daar zeg je zo iets," antwoordde Bryn bedachtzaam. Zijn vreugde over deze ontdekking weerspiegelde zich op zijn gebruinde gezicht. „Ik geloof dat dat nog niet zo'n gek idee is!"

De vuren begonnen te doven en de meeste dorpelingen waren al naar de behaaglijke warmte van hun eigen hutten teruggekeerd, want het was kil geworden en de nacht was al bijna verstreken. In het oosten gloorde het eerste zwakke schijnsel van de nieuwe dageraad.

E I N D E

Even naar het vogeltje kijken!

Dierenfotograaf Nicholas Willis uit Londen heeft sinds kort een assistent. Het is een huismus, die de hele dag in de studio ronddfladdert en leeft van de kruimels, die meneer Willis voor hem strooit. De mus voelt zich in de studio opperbest thuis en fotograaf Willis is erg goed over hem te spreken, want de vogel is van groot nut bij het kalmeren van dieren. Het musje sluit vriendschap met alle klanten en het gevolg is dat die klanten zich direct op hun gemak voelen en zich zonder veel moeite laten fotograferen. In één geval echter brengt meneer Willis het musje tijdelijk naar een andere kamer; dat is als er katten op de foto moeten. Je weet tenslotte nooit

of een kat niet zal toeslaan bij het zien van zo'n makkelijk bereikbaar hartig hapje. Met het konijn op deze plaatjes was de mus al direct goeie vrienden en hij keek vol belangstelling toe toen langoor „geknipt" werd!

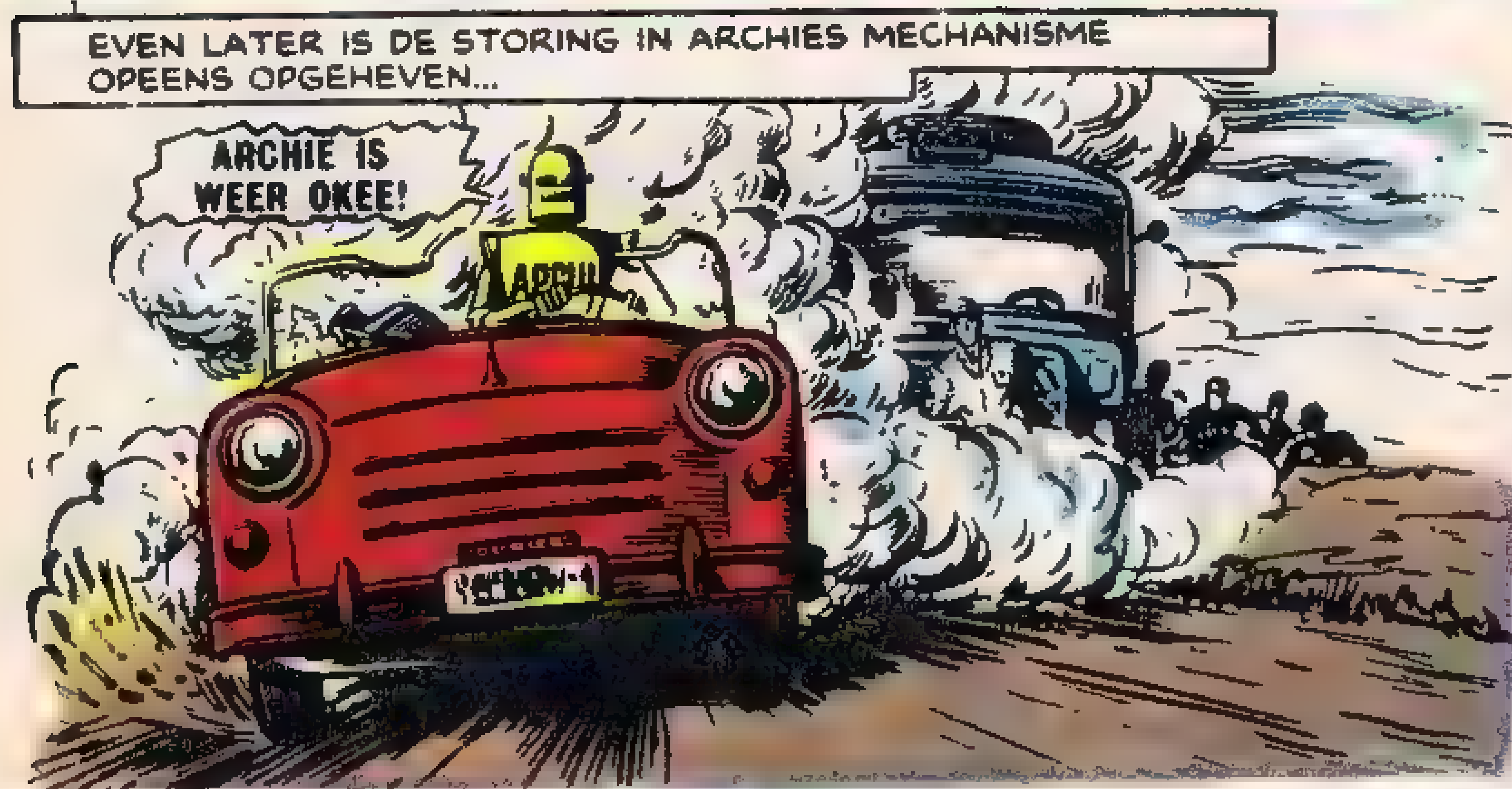
DE MAN VAN STAAL

LIEVE HELP, DE ROBOT IS GEK!

TED, KEN EN ARCHIE ACHTERVOLGEN IN ITALIË EEN STEL BOEVEN, DIE ONDER LEIDING STAAN VAN EEN ZEKERE BRANDA. OP ZEKER MOMENT VERLIEST TED DE CONTROLE OVER DE ROBOT: DEZE STEELT DE AUTO VAN DE BOEVEN EN HUN WEERMACHINE...

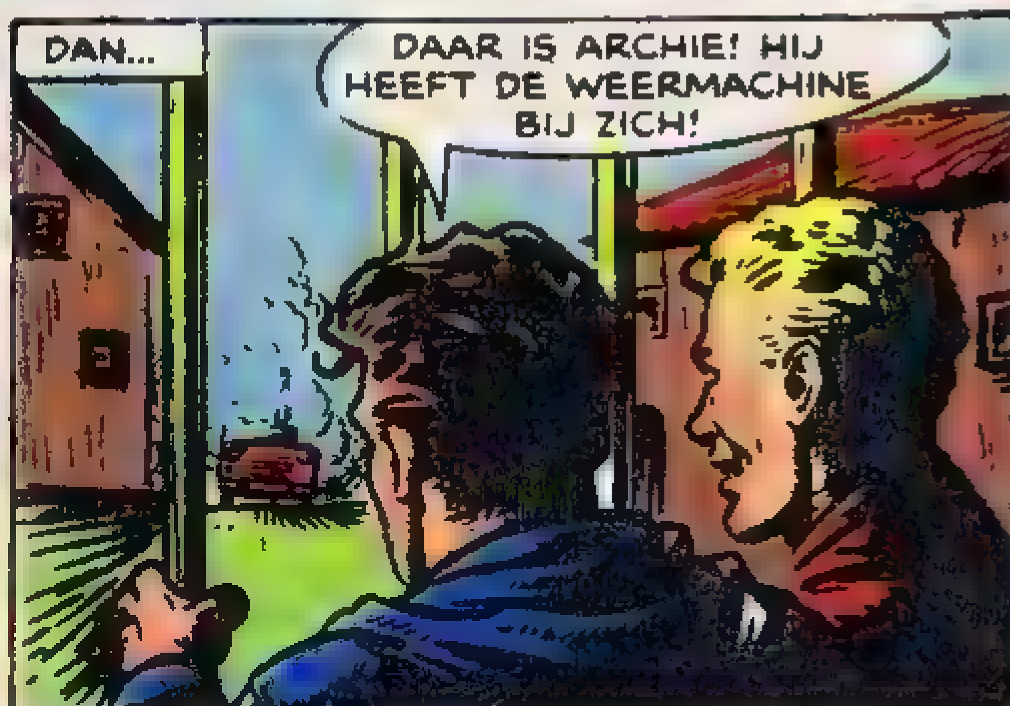

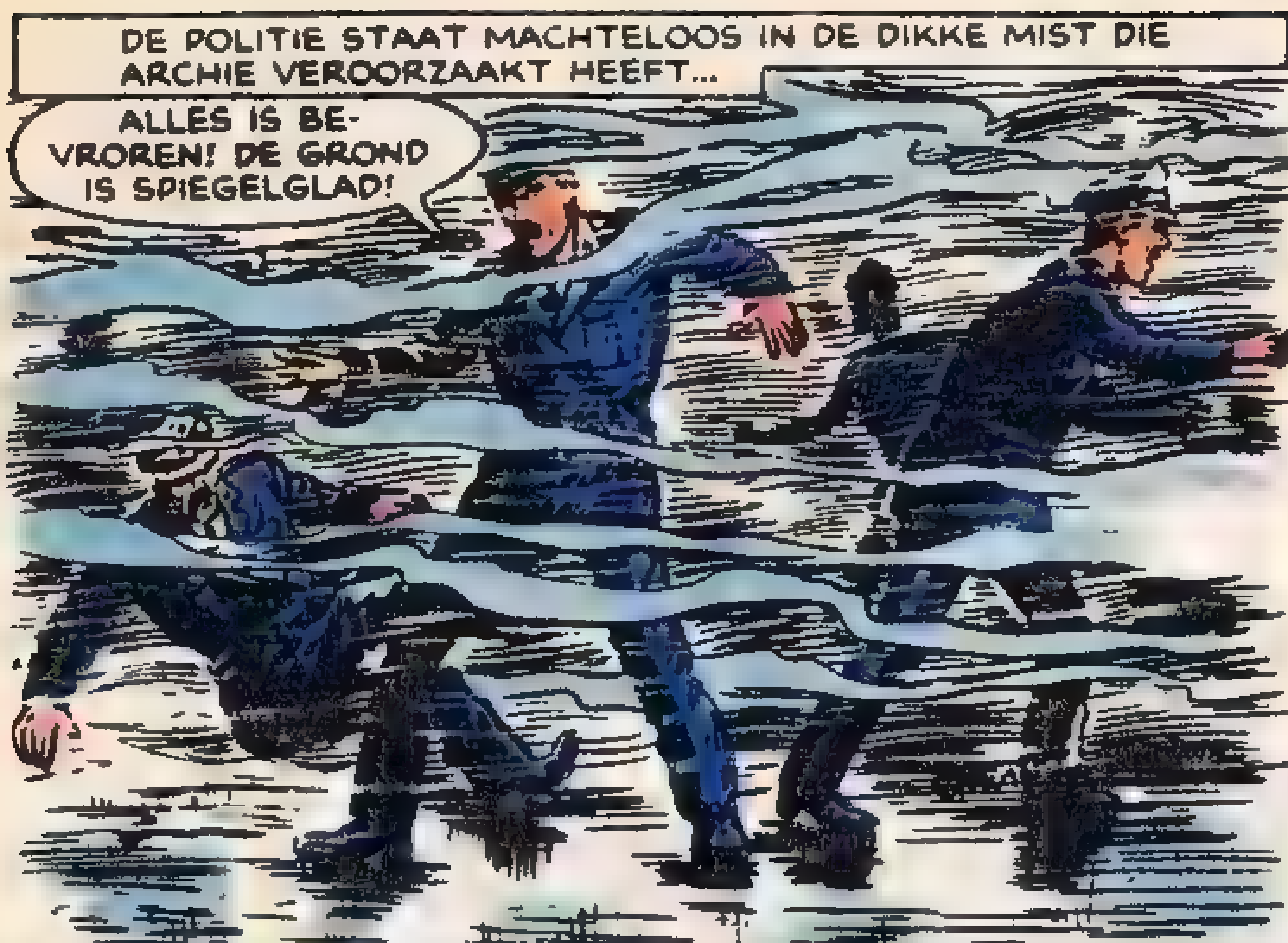

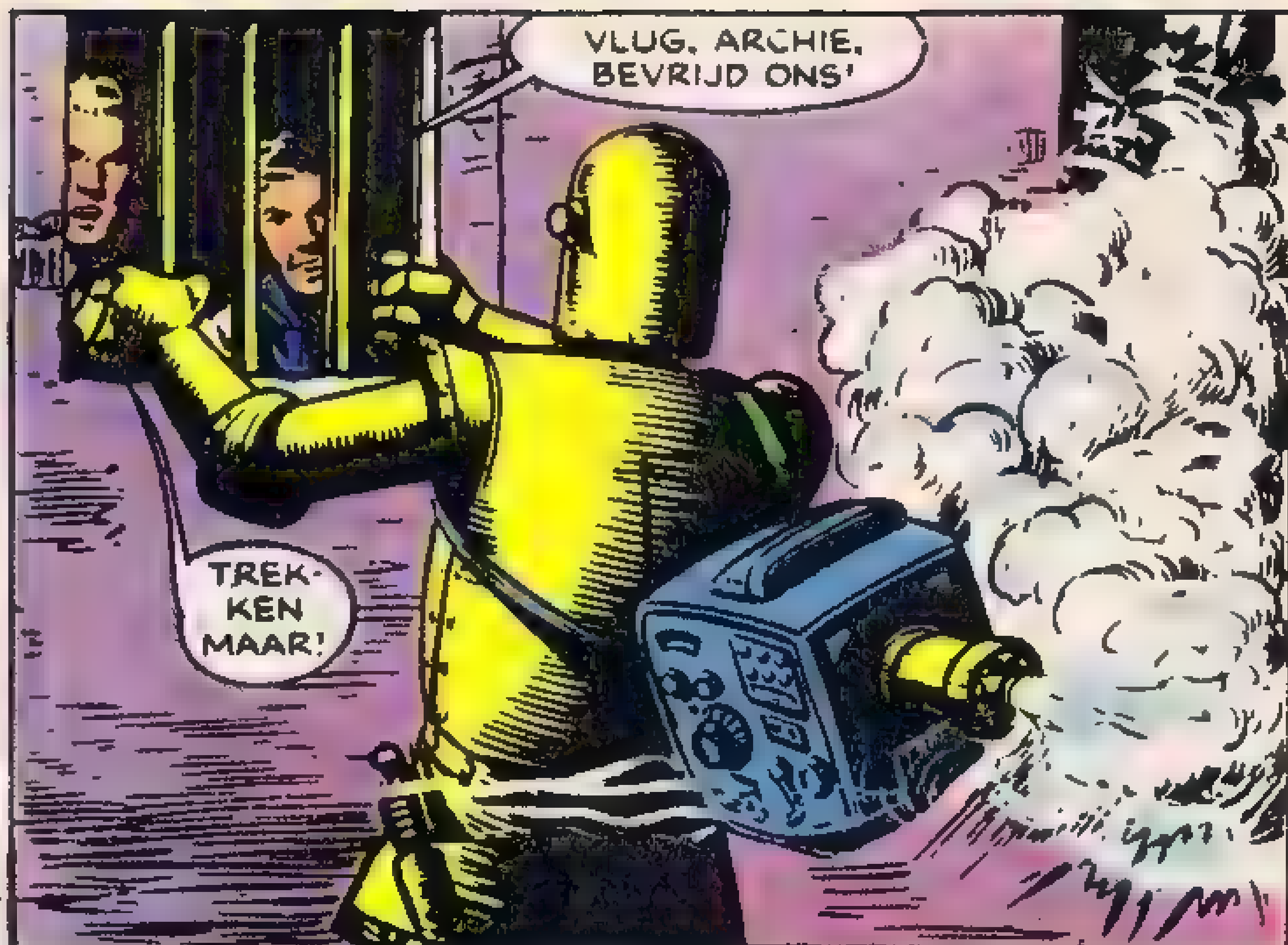

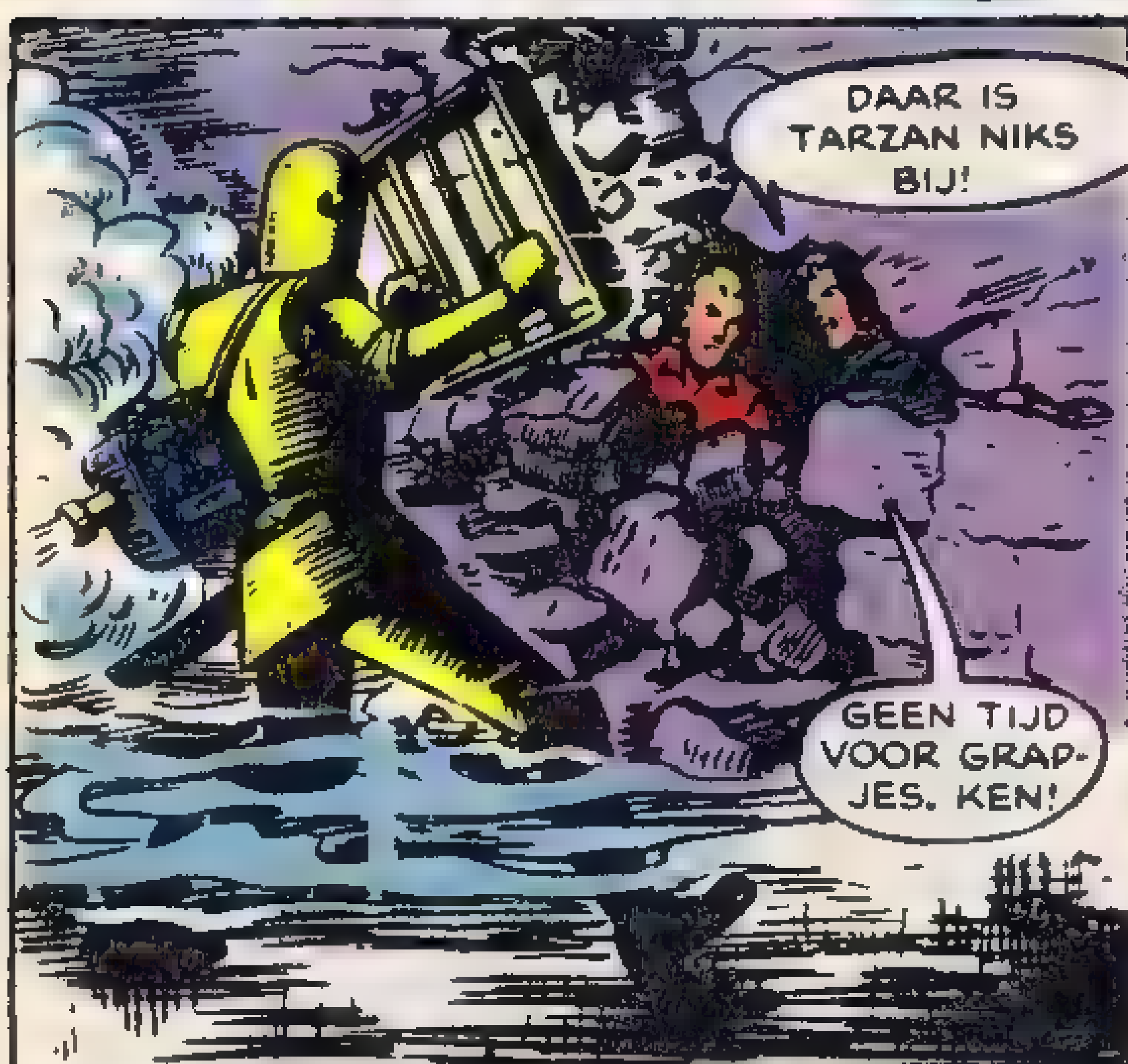

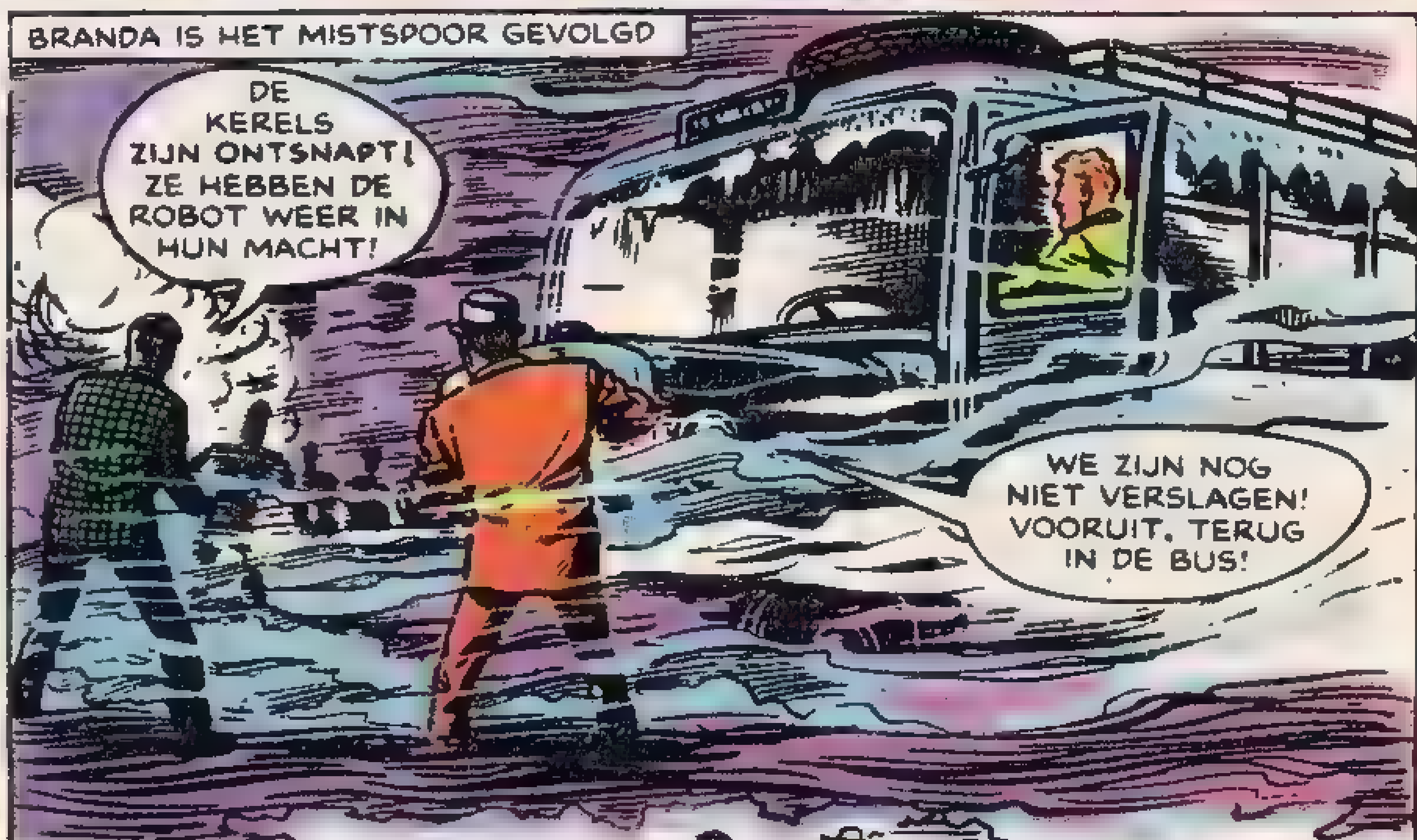

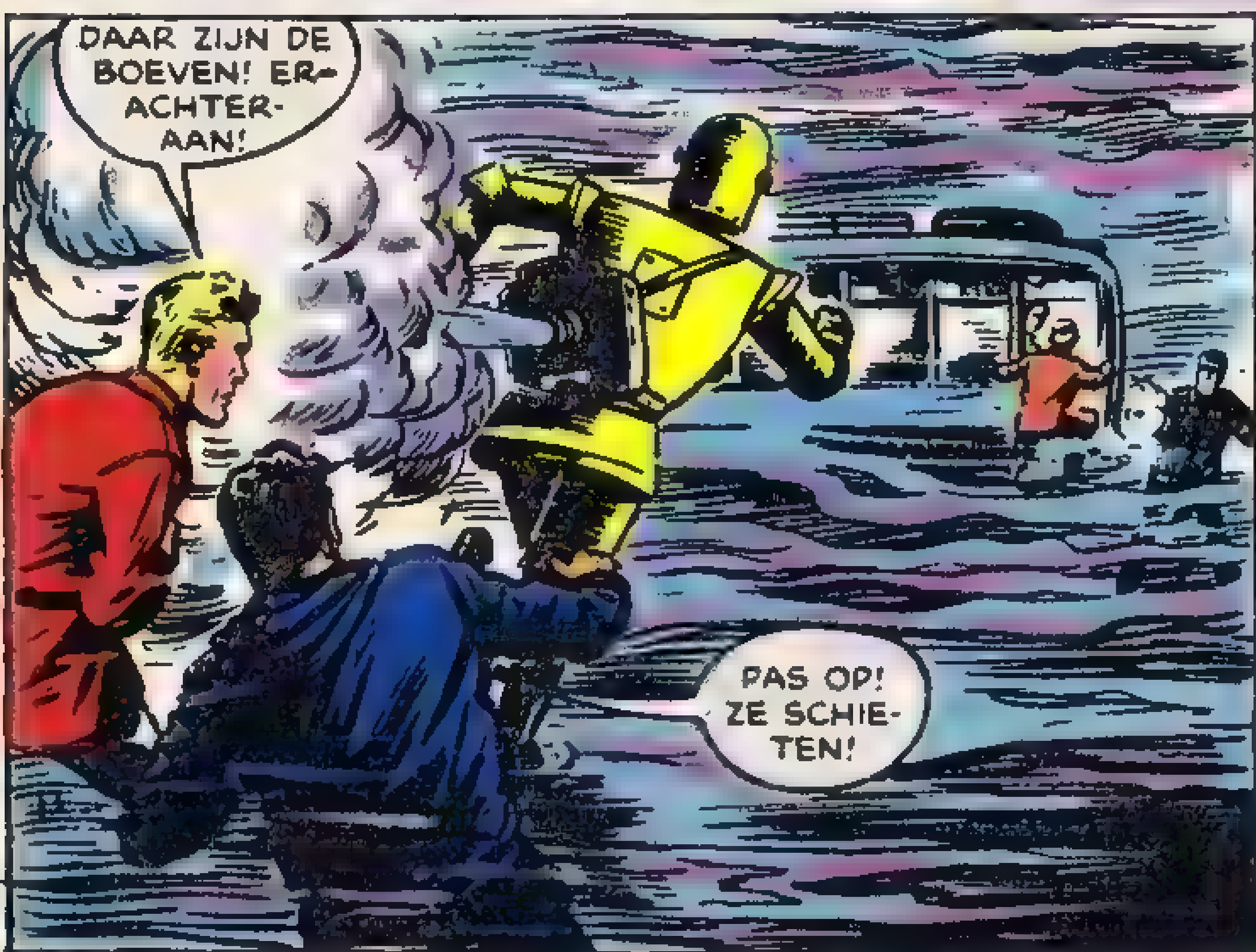

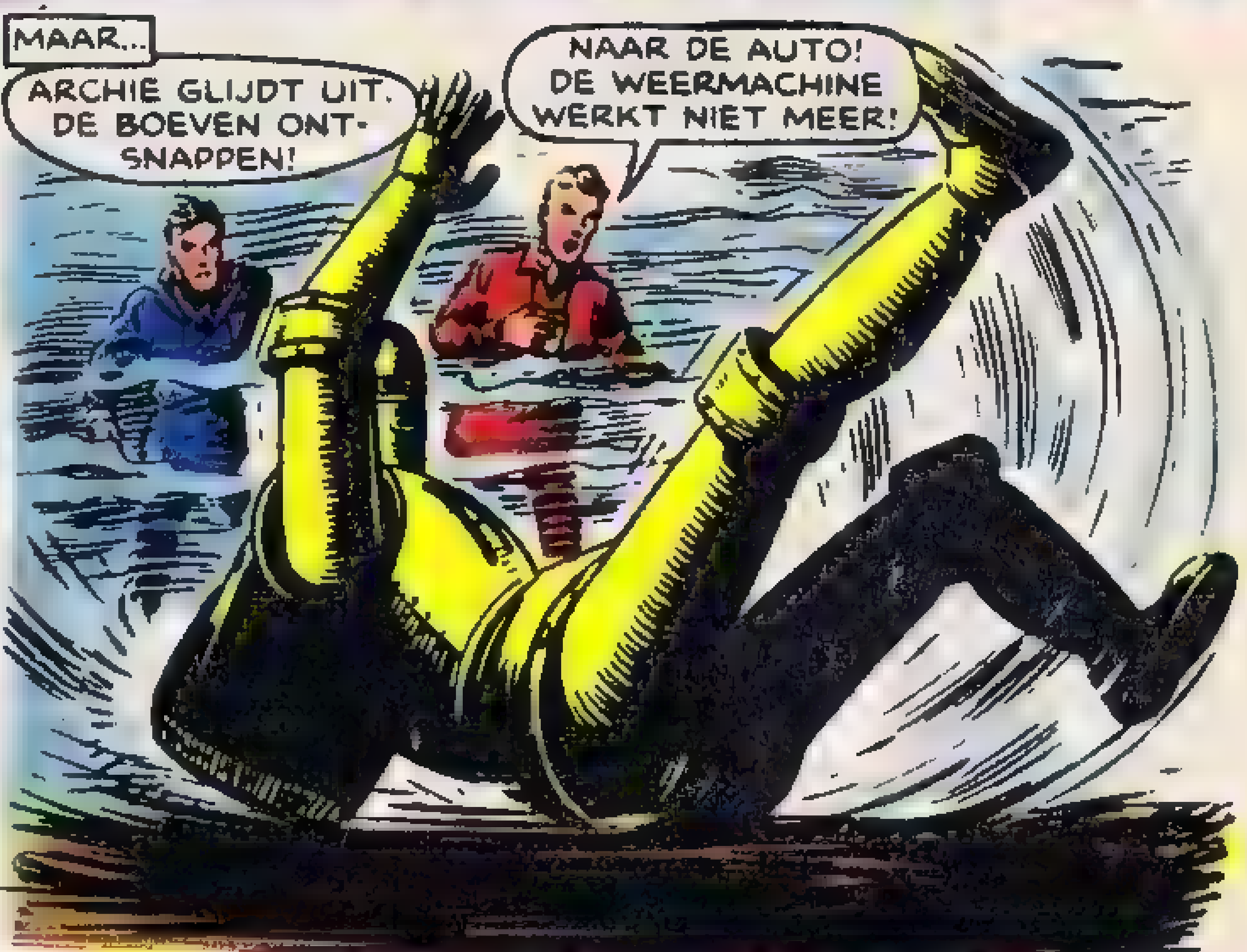

DE POLITIE STAAT MACHTELOOS IN DE DIKKE MIST DIE ARCHIE VEROORZAAKT HEEFT...
ALLES IS BEVROREN! DE GROND IS SPIEGELGLAD!

VLUG, ARCHIE, BEVRIJD ONS!
TREKKEN MAAR!

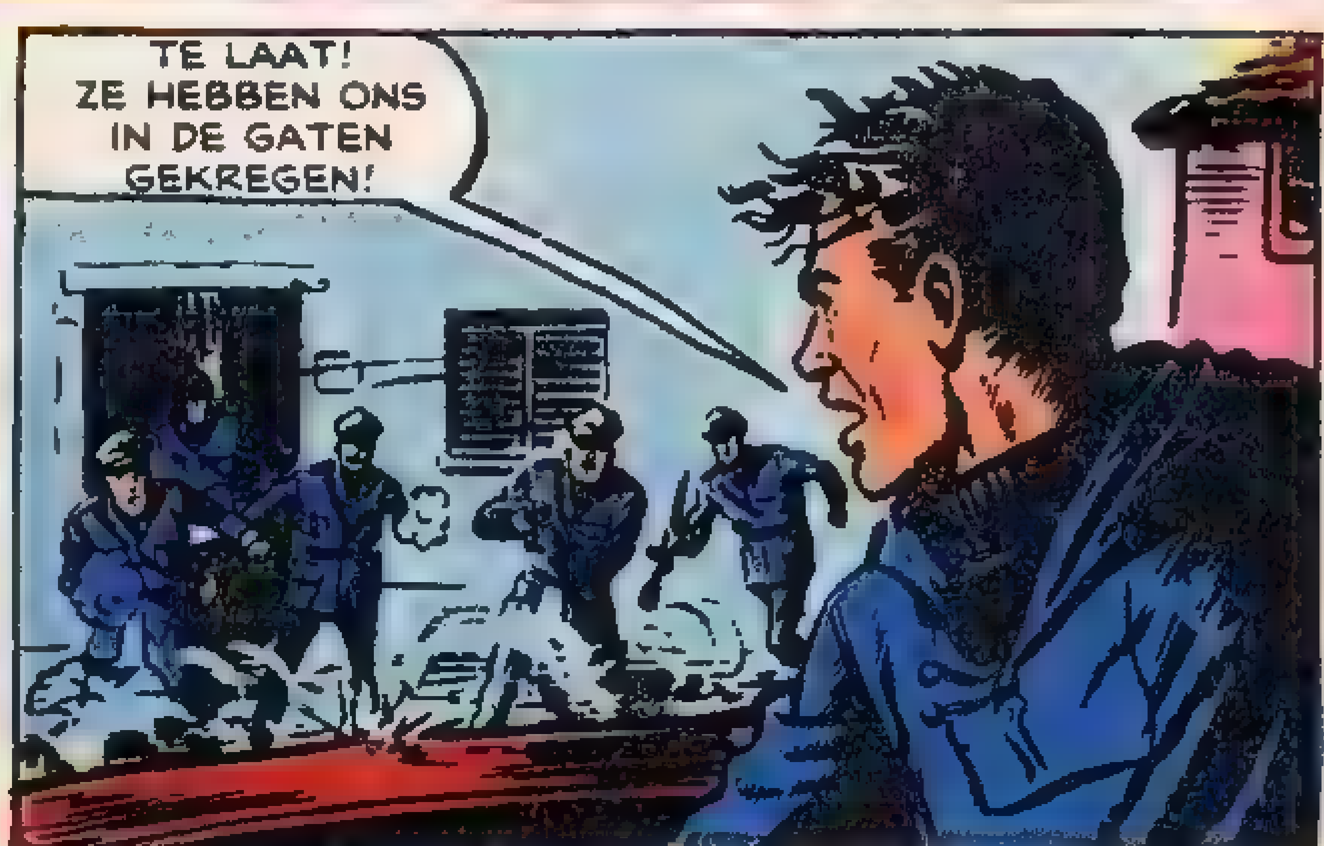

DAAR IS TARZAN NIKS BIJ!
GEEN TIJD VOOR GRAPJES, KEN!

BRANDA IS HET MISTSPOOR GEVOLGD
DE KERELS ZIJN ONTSNAPT! ZE HEBBEN DE ROBOT WEER IN HUN MACHT!
WE ZIJN NOG NIET VERSLAGEN! VOORUIT, TERUG IN DE BUS!

DAAR ZIJN DE BOEVEN! ERACHTERAAN!
PAS OP! ZE SCHIETEN!

MAAR...
ARCHIE GLIJDT UIT. DE BOEVEN ONTSNAPPEN!
NAAR DE AUTO! DE WEERMACHINE WERKT NIET MEER!

VOL GAS!
ACHTER HEN AAN VOOR DE POLITIE ONS TEGENHOUDT!

TE LAAT! ZE HEBBEN ONS IN DE GATEN GEKREGEN!

De club van vijf in:

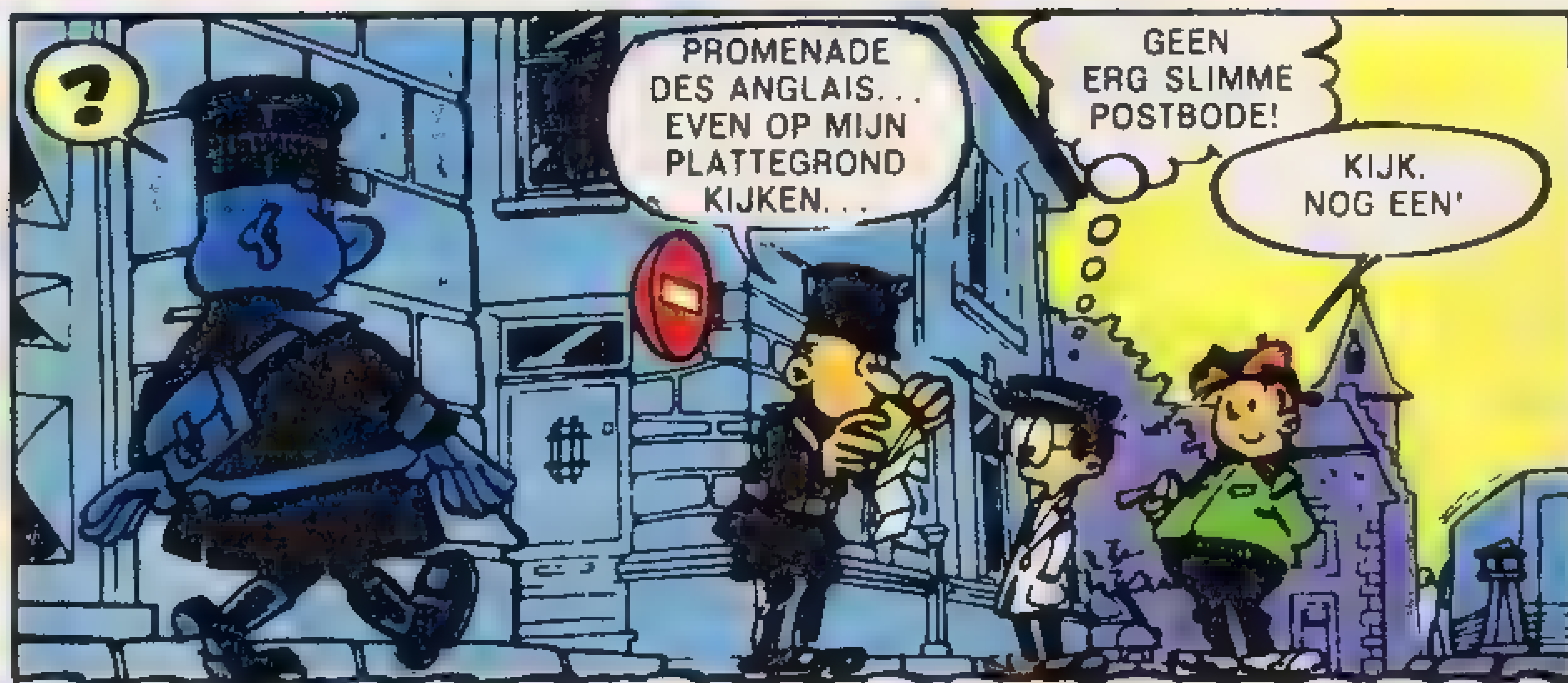

race naar de zon

Balthasar en Pioen zijn bij de Frans-Belgische grens uit de vrachtauto gesprongen...

WIE PUZZELT ER MEE ?

Oplossingen puzzels vorig nummer

Visitekaartje

SNELTEKENAAR

Namenpuzzel

WIL LEM IEN
FRA NCI SCA
CHA RLO TTE

Puzzelsommen

Fin — n + lat — t + tel — l + lied — d = filatelie
Juf — f + big — g + lam — m + kris — k = jubilaris

Kruiswoordpuzzel

HANDEL PO
ALARM TROON
R T M HEMEL
KRUIER M MA
U RENBAAN
PART UUR G
PALEIS ANIJS
LIJM KNOL
H KM REDDER
OP E UITING
KATROL G

Vlechtmatje

D S O
DIAMANT
A E K
SMEDERIJ
A E U
ONKRUID
T IJ D

KRUISWOORDPUZZEL

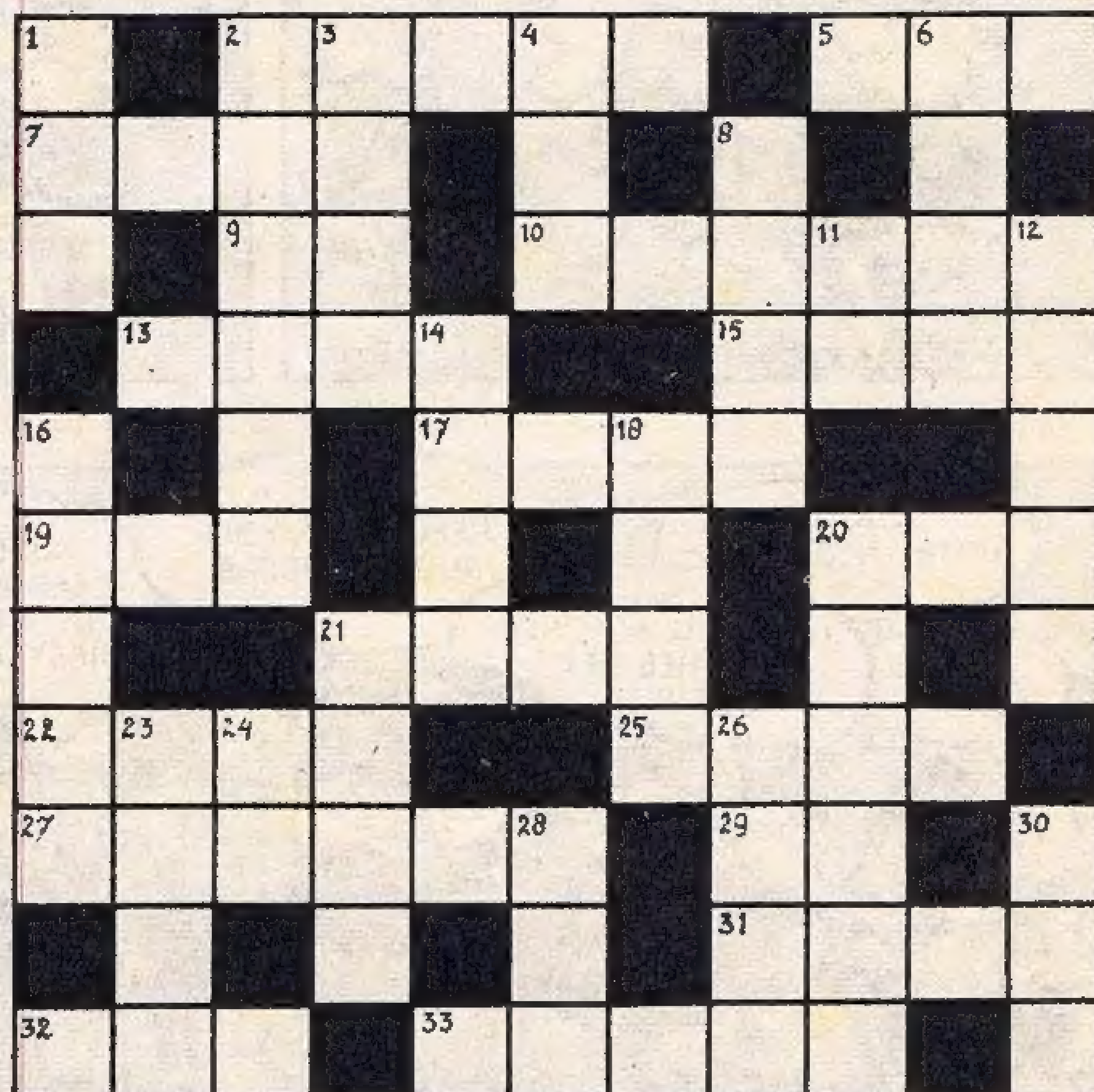

Horizontaal:

2 Ouderdomskwaal
5 Indien
7 Akker- en weidegrond
9 Watertje in Friesland en Groningen
10 Lange, puntige degen
13 Werklust
15 Behoeftige
17 Windrichting
19 Vaasje
20 Puntbaardje
21 Geel bloeiende voorjaarsplant
22 Tasje voor pennen en potloden
25 Autoped
27 Paardrijder
29 Muzieknoot
31 De gezamenlijke edelen
32 Honderd gram
33 Van de Kaap afkomstig

Verticaal:

1 Lage vrouwenzangstem
2 Snor
3 Gedachte
4 Verdroogd; schraal
6 Kleiachtige grondsoort
8 Opspringend deeltje vloeistof
11 Ingenieur (afkorting)
12 Serie
14 Stuurinrichting
16 Werpwapen
18 Zo nu en dan
20 Altijd
21 Snibbig; vinnig
23 Stukje grond met bloemen
24 Groente
26 Schop (van een paard bijv.)
28 Afkorting van Maria
30 Verheugd

Spreekwoordpuzzel

Op de rand van deze cirkel staan 24 letters, die tezamen een spreekwoord vormen. Je kunt het vinden door — bij het pijltje te beginnen — voortdurend de lijn te volgen, die van letter naar letter loopt. Als je de letters, die je tegenkomt, achter elkaar opschrijft, kun je het spreekwoord lezen.

KAMRAADSEL

Op de tanden van deze kam ga je de zes hieronder gevraagde woorden invullen. Als je dit gedaan hebt ben je nog niet klaar, want op de bovenste rij van links naar rechts moet je nog de open hokjes invullen om een woord van tien letters te maken. Het is de naam van een pitje, dat veel door eekhoorns gegeten wordt.

1. Verbinding tussen twee oevers
2. Vereniging, verbond
3. Voedsel, spijs
4. Ander woord voor fruit
5. Stadsvervoermiddel
6. Afloop, besluit

DUBBELWOORDEN

Nu weer eens een aantal woorden, die twee betekenissen hebben. De eerste is al gegeven, maar de tweede moet je zelf bedenken.

1. DICHTEN betekent een gedicht maken, maar ook. . .
2. PRIJS betekent waardeaanduiding, maar ook. . .
3. EIND betekent afloop, maar ook. . .
4. JACHT betekent het jagen op wild, maar ook. . .
5. IJLEN betekent heel hard lopen, maar ook. . .
6. WEL betekent goed, maar ook...

BLOEMENSCHIKKEN

S A L V I A
L U P I N E
A K E L E I
D A H L I A
F R E S I A

Wie van bloemenschikken houdt, zal het oplossen van dit raadsel wel een leuk werkje vinden. De vijf bloemenamen die je hier ziet staan, moeten zó heen en weer geschoven worden dat op een van de rijen letters van boven naar beneden ook een bloemenaam ontstaat. De namen moeten daarbij natuurlijk in dezelfde volgorde blijven staan.

GROEIEND WOORD

WIL RLO NCI
FRA TTE LEM
CHA SCA IEN

Dit zijn drie meisjesnamen van negen letters, maar elke naam is in stukjes van drie letters geknipt, daarna zijn die stukjes door elkaar geschud en zoals het uitviel neergezet. Alleen zijn toevallig de drie beginletters van elke naam vooraan blijven staan. Welke namen zijn het?

NAMENPUZZEL

Je begint met een P en je gaat er viermaal een letter aan toevoegen om steeds een ander woord te maken. Eerst krijg je de naam van een rivier in Italië, dan een woord dat duw of stoot betekent, dan de naam van een wijnsoort en tenslotte een woord met de betekenis van frankeerrecht.

Alona Wildebras

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Abonnementsprijs: 30 cent. Losse nummers: 40 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger.